

2014 Yerel Seçimlerinin
Kronolojisi

s 38

Benlerden Biz Olmak İçin

ELİBELİNDE

s 28

Yaşamı Yok Eden Enerji

Nükleer

s 26

Greif İşçisi Direniyor

Kazanıyor

s 8

meydan

1 TL

www.meydangazetesi.org

"İnsan ancak kendi kadar özgür insanların arasında özgürdür"

AYLIK
ANARŞİST
GAZETE
SAYI: 17
NİSAN
2014

İŞTE DEVLETİN ADALETİ

25 AY

s 18

TAKSİM YASAĞINA
KAZANIM
1 MAYIS'T

KARŞI KOYMAK VE
K İÇİN
TAKSİM'E

s 2

Yasaklara, engellere, polis barikatlarına rağmen bu 1 Mayıs'ta da ezilenler Taksim'den vazgeçmiyorlar. Devrimci Anarşist Faaliyet'in 1 Mayıs için yaptığı çağırışı yayınlıyoruz.

Devlet, bundan birkaç yıl öncesine kadar mitinglere "açtığı" Taksim Meydanı'nı, geçtiğimiz 1 Mayıs'ta halka yeniden kapattı. Katledilen kardeşlerinin anısına 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak isteyenlerin üzerine, copuyla, tazyikli suyuyla, gaz bombasıyla, plastik mermisiyle saldırdı. Onlarca işçiyi, devrimciyi, ezileni gözaltına aldı, yaraladı; yaralananlar için gelen ambulansların yolunu kesti... Devlet, geçen yıl düzenlenen 1 Mayıs'ta, tıpkı daha önceki yasaklı 1 Mayıslar da yaptığı gibi, aynı terörle saldırdı direnenlerin üzerine. Ama o gün yaşanan saldırı direnenleri yıldıramadı, aksine 1 Mayıs'ın öfkesi, o gün bir isyanı ateşledi.

1 Mayıs'tan günler sonra, Taksim'e çıkan yollar yeniden kapatıldı polis tarafından. İktidar, devlet terörüne, polis şiddetine, kapitalist sömürüye karşı direnenlere; yaşamları için, özgürlükleri için sokaklara çıkanlara Taksim'i yine kapatmak istedi. Ama bu kez başaramadı; 1 Mayıs'la başlayan öfke 31 Mayıs'ta katlanarak büyüdü, sokakları dolduran yüz binlerle bir isyana dönüştü. Onlarca saat süren çatışmalar boyunca polis aynı şiddetiyle saldırsa da, yapamadı; ne sokakları ne de Taksim'i, direnenlere kapatamadı. İşte o gün, hesabı soruldu yasaklanan 1 Mayısların, 77'de katledilen işçilerin, yıllar boyu kaybedilen devrimcilerin, yoksullukların, adaletsizliklerin...

Bu isyanın ruhuyla taşeronlaşmaya, patronlara, iş cinayetlerine, kapitalizme karşı direnmeye devam eden işçilerse, bu süreç boyunca mücadelelerini daha da büyüttüler. Ekmeklerini çalan patronlarına, yaşamlarını çalan kapitalizme karşı grevler, işgaller örgütlediler. Fabrikalarını işgal edip kendi üretim alanlarını kurdular, sendikalara değil öz-örgütlülüklerine güvendiler. İsyanın ruhuyla doğrudan eylediler, mücadeleyi her geçen gün daha da büyüttüler.

Devlet, bugünlerde yine 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nı yasakladığını, işçilere kapattığını söylüyor. Türlü bahaneler üreterek, 1 Mayıs için farklı yerler öneriyor, Taksim'den, 1 Mayıs'ın öfkesini yalıtıma çalışıyor. Ama bir şeyi unutuyor, bugüne kadar yok saydığı, görmezden geldiği ezilenler, artık kendi örgütlülükleriyle kazanıyor.

Bizler daha önce olduğu gibi, bu yıl 1 Mayıs'ta da, yine Taksim'de olacağız. Önümüze kurulan polis barikatlarına, tüm şiddetiyle artan polis saldırısına, devlet baskısına karşı direnmekten, Taksim'den vazgeçmeyeceğiz. Bundan yüzyıllar önce, 1886'da katledilen yoldaşlarımıza olan inancımızla, bugün hala katledilmekte olan her bir işçinin, ezilenin öfkesiyle sokaklarda olacağız.

Bu yıl Mehmet'le, Ali İsmail'le, Abdullah'la, Hasan Ferit'le, Ahmet'le, Medeni'yle, Ethem'le ve Berkin'le birlikte yeniden yakacağız isyanın ateşini. Biliyoruz ki isyanı başlatmak, isyanı kazanmaktır! Kazanmak için 1 Mayıs'ta Taksim'e!

Anarşist Devrime Faaliyetle!

DEVRİMCİ ANARŞİST FAALİYET

**ANARŞİST
KADINLAR
KURULUŞU
KURUMSALLAŞMAYI
KALDIRMAK İÇİN
KALİBRİYETLE**

**ANARŞİST
KADINLAR**

şimdi suskun
KADINLAR
*okyanus gibi gürüyor
ve taşıyor sokaklara*
İSYANIMIZ.
ÖZGÜRLÜK
hayalleriyle yürüyoruz
YAŞAM İÇİN
*kara topraklarda açan
mor çiçekler gibi.*

1 Nisan - 15 Nisan 2014 İşçi Ölümü İnfografik

02.04.2014

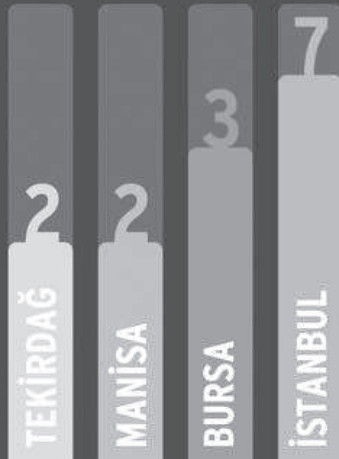
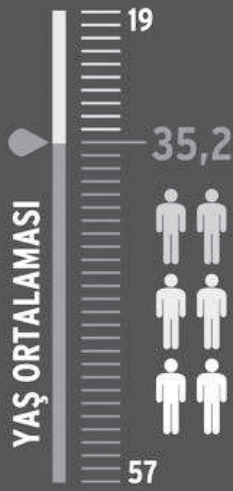
İşçi Özgür Dilek | 34 | Bursa | Kalp krizi

04.04.2014

İşçi Mehmet Sözcü | 41 | Kastamonu | Yüksekten düşerek
 Kenan Ünal | 44 | Tekirdağ | Yüksekten düşerek
 Basri Cihangir | 34 | İstanbul | Ezilerek
 Naim Caner | 33 | Bartın | Başına düşen cisim
 Osman Akyurt | 30 | Niğde | Trafik kazası

05.04.2014

İşçi Yaşar Bulut | 50 | İstanbul | Yüksekten düşerek
 Lütfü Bulut | 48 | İstanbul | Yüksekten düşerek
 Kahraman Baltaoğlu | 46 | İstanbul | Yüksekten düşerek
 Mevlüt Yıldırım | 30 | İstanbul | Yüksekten düşerek
 Mehmet Yolcu | 40 | Aydın | Trafik kazası

İllere göre ölen işçi sayısı

Sektöre göre ölen işçi sayısı

İşçi Hakan Karaca | 33 | Kars | Elektrik akımına kapıldı 06.04.2014

İşçi Abdullah Ömer Süllü | 25 | İzmir | Başına düşen cisim 08.04.2014

İşçi Erdoğan Polat | 19 | İstanbul | Yüksekten düşerek 09.04.2014
 Ekrem Alma | 24 | Burdur | Ezilerek

İşçi Metin Demir | 36 | Bursa | Yüksekten düşerek 10.04.2014
 Adem Güller | 38 | Adana | Ezilerek

İşçi Gökhan Çakır | 24 | Manisa | Ezilerek 12.04.2014
 Şenol Erdoğan | 35 | Yalova | Ezilerek
 Recai Çolak | 38 | Ankara | Ezilerek

İşçi Ali Gönülkırılmaz | 31 | K.Maraş | Ezilerek
 Feyzullah Çakıroğlu | 25 | Samsun | Ezilerek
 Erkin Sevinç | 44 | Bursa | Yüksekten düşerek
 Adem Arı | 57 | Elazığ | Kalp krizi
 İbrahim Akar | 34 | Kocaeli | Fenalaştı
 Burhan Üçyol | ? | Bilecik | Trafik kazası

İşçi Ayhan Şenyar | 22 | Bingöl | Yüksekten düşerek
 Mehmet Esen | 33 | Amasya | Yüksekten düşerek
 Cengiz Korkmaz | 46 | Manisa | Ezilerek

İşçi Selçuk Kemer | 44 | İstanbul | Ezilerek
 Faik Deniz | 54 | Tekirdağ | Soba zehirlenmesi

15.04.2014

14.04.2014

13.04.2014

TOPLAM	2	Başına düşen cisim
1 Nisan -15 Nisan tarihleri arasında	1	Elektrik akımına kapılarak
31 işçi öldü	10	Ezilerek
	2	Kalp krizi
	1	Şüpheli
	3	Trafik kazası
	11	Yüksekten düşerek
	1	Sobadan zehirlenme

Twitter @isci_olumleri

Facebook isciolumlerineson

www.isciolumlerineson.net

Dershane Parası İçin 19'unda **YAŞAMINI YİTİRDİ**

Memleketi Van'dan İstanbul'a çalışmaya gelen 19 yaşındaki Erdoğan Polat, Mecidiyeköy'de yıkılan Ali Sami Yen Stadi'nin yerine yapılacak olan rezidans inşaatında dershane parası biriktirmek için çalışıyordu. İnşaat sepetinin halatının kopması sonucu 15'inci kattan düşerek yaşamını yitiren Erdoğan'ın dayısı, kazanın ihmal sonu-

cu meydana geldiğini savunarak, "Daha 19 yaşındaydı. Liseyi bitirmişti. Buraya dershane parası biriktirmeye gelmişti. Bu olayda büyük ihmal var. Hiçbir güvenlik tedbiri alınmamış. Olay oradaki sepetin halatının kopması ile meydana geliyor. Yani benim yeğenim düşmüyor, halatın kopması sonucu düşüyor" iddiasında bulundu.

Olayın ardından Lise Anarşist Faaliyet Erdoğan Polat için sokaklara yazılamalar yaptı. LAF, "Devlet ve kapitalizm bir kez daha genç bir arkadaşımızın yaşamını çalmıştır. Daha 'iyi' bir gelecek aldatmacasıyla içine itildiğimiz rekabet yarışında dershane ücretini karşılamak için, Erdoğan iş cinayetine kurban gitmiştir." şeklinde açıklamada bulundu.

Boğaziçi Köprüsü'nde İş Cinayeti Protestosu

İnşaat İşçileri Sendika Girişimi 3. Köprü inşaatında yaşanan iş cinayetini protesto etmek için Boğaziçi Köprüsü'nde bir eylem

gerçekleştirdi. Bahçeşehir'deki TOKİ inşaatında çalışan direnişçi işçilerinin de katıldığı eylemde "İnşaat İşçisi Köle Değildir",

"Artık Ölmek İstemiyoruz" sloganları atıldı. Basın açıklaması gerçekleştirilirken polis tarafından saldırıya uğrayan işçiler gö-

zaltına alınarak Boğaziçi Köprüsü Karakolu'na götürüldü. Gözaltına alınan işçiler karakoldaki işlemlerin ardından serbest bırakıldı.

TAKSİM AÇIKLAMASINA POLİS SALDIRISI

21 Nisan'da DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin oluşturduğu 1 Mayıs Komitesi ve 1 Mayıs çağrıcılarının, 1 Mayıs'a çağrı yapmak için gerçekleştireceği basın açıklamasına polis saldırdı. Gezi Parkı merdivenlerinde yapılmak istenen açıklamayı engellemek için merdivenler ve Taksim Meydanı polis tarafından ablukaya alındı. Polisin, eylemcileri dağıtmaya yönelik hamlesi direnişle karşılaşınca, polis cop ve kalkanlarıyla eylemcilere saldırdı. Saldırıda 12 kişi darp edilerek gözaltına alındı. Saldırı üzerine üçe ayrılan grup tekrar toplanarak Taksim Hill Otel önünde bir araya gelerek açıklamasına devam etti. Devletin 1 Mayıs'ta tavrının ne olacağını göstergesi olan saldırıya, emekçilerin verdiği yanıt 1 Mayıs kararlılığını bir kez daha gösterdi.

MİGROS'TAN ALMA EMEĞİMİ ÇALMA

DGD-Sen'e üye oldukları için işten atılan Migros işçileri Kadıköy Moda ve Çarşı Migros şubelerine yürüyerek seslerini duyurdular. Market kasaları önünde blokaj eylemi gerçekleştiren işçiler, basın açıklaması yaparak haklarını alana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini ifade ettiler.

Kocaeli'nin Gebze ilçesine bağlı Şekerpınar köyünde bulunan Migros marketler grubuna bağlı depoda CEVA Lojistik ve MBM Taşımacılık adında taşeron firmada çalışırken, Depo, Antrepo, Gemi Yapımı, Deniz Taşımacılığı İşçileri

Sendikası'na (DGD-Sen) üye oldukları için, kıdem ve ihbar tazminatları verilmeden işten atılan işçiler, bölgede yaşayanlara seslenerek, "Migros'tan alışveriş yaparken bir kez daha düşünün" dediler.

Yapılan açıklamada "Burada yaşamasak da bizi her gün görmesiniz de Şekerpınar'da ücre bir köşede 100'e yakın işçi köle gibi çalışıyor. AVM'lere, süpermarketlere, onların büyüdü dünyasına kapılıp, onları oluşturan emeği görmezden geliyoruz" denildi.

Direnişçi İSMACO İşçisi Mobbing Davasını Kazandı

Münevver Kızıl, Tuzla Deri Sanayii Serbest Bölge'de bulunan İSMACO Amsterdam fabrikasında çalışırken iki yıl boyunca iş yerinde yoğun mobbing gördü, sonunda diğer işçilerle birlikte Deri-İş Sendikası'nda örgütlenmeye karar verdi. Ancak, 2013 yılı Ocak ayında tazminatsız bir şekilde işten atıldı.

2008 yılında çalışmaya başladığı İSMACO fabrikasında bölüm şefinin sözlü tacizlerine maruz kalan, şefler tarafından takip edilen ve çalışma koşulları giderek ağırlaştırılan Münevver Kızıl, sendikaya üye olduktan sonra işten atıldı ve 8 işçi arkadaşıyla

birlikte fabrika önünde greve başladı.

İşten atıldıktan sonra, maruz kaldığı sözlü tacizlere, hakaretlere ve türlü mobbing uygulamalarına karşı 22 Şubat 2013 tarihinde iş yerine karşı mobbing davası açan Münevver Kızıl'ın Kartal 18. İş Mahkemesi'nde görülen davası geçtiğimiz günlerde sonuçlandı. İSMACO fabrikasından atılan diğer işçilerden Fikriye Akgül, Öznur Fazıloğlu, Cengiz Taşkesen ve Kemal Selki'nin tanıklık yaptığı 6. duruşmada verilen karar sonucu, İSMACO işçisi Münevver Kızıl mobbing davasını kazandı.

Seyitömer İşçileri Kavgada

Kütahya, Seyitömer Termik Santrali'nde özelleştirmelerden sonra işten atılan 110 işçi ve aileleri, tesis içinde işten atılmalarına karşı eylem gerçekleştirdi.

Çelikler Seyitömer Elektrik

Üretim A.Ş. olarak isim değiştirip faaliyetini sürdürmeye başlayan santralde işçilerin haklarını almak için yaptıkları eyleme, jandarma ve çevik kuvvet polisleri saldırdı.

Eyleme işçilerin aileleri de destek verip tesis içine girmeye çalıştı. Görevlilerin, aileleri içeriye almamasıyla beraber işçiler yemekhane ve nizamiye binasını ateşe verdi. Jandarma ve polisin

ailelerine saldırdığını gören işçiler, bir kamyonet ve bir cipi ters çevirdi. Jandarma ve polisin gaz bombalarına karşı sefer taslarını atarak karşılık veren işçilere Seyitömer köylüleri de destek verdi.

DEDAŞ İşçilerinin Direnişi Sürüyor

Dicle Elektrik Dağıtım AŞ (DEDAŞ) işçileri direnişlerinin 7. gününden işgal eylemi gerçekleştirdi. Enerji-SEN üyesi arıza onarım ve bakım işçileri, çalışma koşullarına karşı yönetim ile görüşmelerinde anlaşamayınca 5 Nisan günü iş bırakma eylemi ile direnişe başlamıştı. Direnişin 7. gününde DEDAŞ'a bağlı Akdeniz adlı taşeron şirketinin 25 işçi-

yi işten çıkaracağını duyurması üzerine direnişteki yaklaşık 100 işçi DEDAŞ binasına girdi. Direnişçilerin vardiya amirlerini etkisiz hale getirdiği işgal eyleminde taşeron patronu gelerek işçiler ile görüşme talep etti. Görüşmelerden net bir sonuca varılmazken işçiler, direnişini DEDAŞ önünde sürdürme kararı aldı.

Hak Yiyenin Muhallebisi Yenmez

İşten atılan Saray Muhallebisi işçileri her hafta bir Saray Muhallebisi önünde eylem gerçekleştiriyorlar. Devrimci Turizm İşçileri Sendikası üyesi direnişçiler "Hak Yiyenin Muhallebisi Yenmez, İşten Atılan İşçiler Geri Alınsın" talebiyle Saray

Muhallebisi'nin işçi düşmanı tavrını teşhir ediyorlar. Saray Muhallebisi'nin İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanı Kadir Topbaş'ın aile şirketi olması bir yana, Kadir Topbaş işçi düşmanlığını son 1 Mayıs açıklaması ile kanıtlamıştı.

GREIF İŞÇİSİ KAZANIYOR

TİS (Toplu İş Sözleşmesi) görüşmelerindeki anlaşmazlık sonrası fabrikayı işgal ederek direnişe başlayan Greif işçileri iki ayı aşkın bir süredir tüm saldırılara karşı kazanmayı sürdürüyor.

10 Şubat günü gece vardiyasında başlayan işgalde öncelikle ihtiyaçları karşılamak amaçlı 14 farklı yatay komite oluşturularak bir öz yönetim deneyimi yaratmaya başlayan Greif işçileri fabrikayı yaşam alanına çevirdi.

Direnişin 4. gününde (13 Şubat günü) Greif işçileri DİSK'in 47. yıl etkinliğine giderek burada DİH'li işçiler ile beraber sahneyi işgal etti. DİSK bu işgalin ardından etkinliği iptal ettirmek zorunda kalırken direnişin 6. gününde işçiler, DİSK'in 47. yılını işgal fabrikasında gerçekleştirdiği etkinlik ile selamlandı.

Greif işçileri direnişi duyurmak ve daha da büyütmek amacıyla 17. günden (26 Şubat Çarşamba) başlayan bir eylem programı oluşturularak fabrika dışında da eylemlere başladı. Çarşamba günü Dudullu'daki Greif fabrikasına dayanışma yürüyüşü gerçekleştiren direnişçiler ardından Perşembe günü ABD'nin İstanbul Başkonsolosluğu'na bir yürüyüş gerçekleştirdi. Direnişçiler bundan sonraki 3 gün boyunca Galatasaray Meydanı'nda direnişe destek masası açtı.

Direnişle eylemli dayanışma çağrısıyla işgalin 22. günü (3 Mart) saat 19.00'da Kadıköy Boğa'da bir araya gelen direnişçi işçiler ve dayanışma gösteren devrimciler buradan iskeleye yürüdü. İskele'de bir basın açıklamasının ardından eylem halaylar sonlandırıldı.

Greif direnişinin 33. gününde Greif patronu direniş dışındaki işçileri ve kolluk kuvvetini fabrikaya çağırarak direnişi kırmak için bir taciz saldırısı gerçekleştirdi. Direnişçilerin ve dayanışmaya gelenlerin kararlı duruşuyla akşam saatlerinde bu saldırı püskürtüldü.

Greif işçileri direnişin 36. gününde işgali, DİSK Tekstil sendikası binasına ve Dudullu'daki fabrikaya taşıdı. Dudullu fabrikasında sendika yöneticileri ve patronlar işçilere saldırmaya çalışırken DİSK Tekstil binasında ise yine yöneticiler demagojik söylemlerle işçileri oyalamaya çalıştı. İşçilerin kararlılığı karşısında DİSK Tekstil yöneticileri sendikanın resmi sitesindeki açıklamayı değiştirmek zorunda kaldı.

Greif işçileri direnişin 53. gününde Boğaziçi Köprüsü'nü trafiğe kapatarak buradan

bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamanın ardından polis direnişçi işçilere saldırarak gözaltına aldı. Aynı gün DİSK yetkilileri ve DİSK Tekstil yönetimi ile gerçekleşen görüşmede DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi direnişçi Engin Yılgin sendika yöneticileri tarafından işten çıkarıldı.

Direnişin 54. gününde Greif İşçileriyle Dayanışma Komitesi, Kabataş'taki Çalışma Bölge Müdürlüğü önünde eylem gerçekleştirdi.

Direnişin 60. gününde arabulucu süresinin de dolmasıyla beraber devlet, işgal fabrikasına polis ve jandarmalar ile saldırdı. Bine yakın polis ve jandarma önce fabrikayı kuşattı ardından iş makineleri ile kapıyı kırarak içerdeki işçileri darp ederek gözaltına almaya başladı. 12 Direnişçi çatıya çıkarak direnişi burada sürdürmeye başlarken 90 işçi gözaltına alındı. Fabrika önüne dayanışmaya gelenler gün boyu fabrika önünde, 12 direnişçi ise çatıda bekleyişini sürdürdü. Fabrika girişlerini tamamen kapatan çevik kuvvet polisleri çatıdaki işçilerin hiçbir ihtiyacının karşılanmasına izin vermezken bekleyiş geç saatlere kadar sürdü.

Saldırının duyulması üzerine Kadıköy, Kartal, Bursa, Kayseri, Adana, İzmir'de dayanışma eylemleri gerçekleşti.

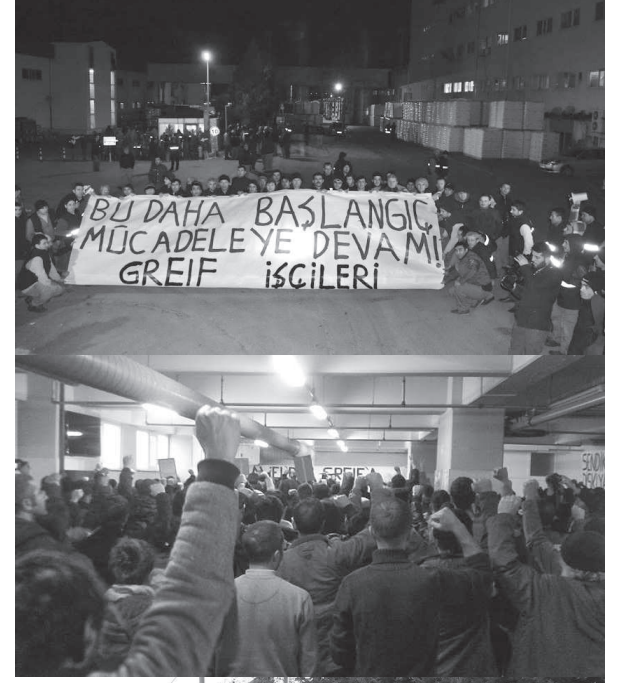
Kadıköy'de gerçekleşen eyleme Diren Kadıköy ve Greif İşçileriyle Dayanışma Komitesi çağrı yaparken Kartal'daki eylemde ise devrimci kurumlar saldırıyı kınayarak "Bas-kılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları attı.

Direnişin 61. gününde Kadıköy Caferağa Spor Salonu'nda Greif işçileriyle dayanışma konseri gerçekleşti.

Direnişin 62. gününde Bakırköy, Sarıgazi, İzmir'de dayanışma eylemleri gerçekleşirken IWW başta olmak üzere tüm dünyada işçi örgütleri saldırıyı kınayarak Greif İşçileriyle dayanışma mesajı yayınlandı.

Direnişin 64. gününde Greif patronu ile DİSK Tekstil yönetimi DİSK'in avukatının da bulunduğu görüşmelerde ihanet sözleşmesi diye nitelenebilecek bir TİS imzaladı. Böylece işçilerin sendikada beklediği grev çağrısı yerine sendika son kozunu da patronele oynatarak işçilere ihanetini resmileştirmiş oldu.

Greif işçileri bu ihaneti teşhir etmek için direnişin 65. gününde DİSK binası önüne bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

SENDİKAYLA DEĞİL ÖZÖRGÜTLENMEYLE İŞGAL GREV DİRENİŞİ

Halil Çelik

halilcelik@meydangazetesi.org

60 gün boyunca fabrikayı işgal eden, ardından fabrika önünde direnişlerine devam eden Greif işçileri, bugün hala daha çok kritik bir noktada duruyor. Greif direnişi bu topraklardaki işçi mücadelelerine hem önemli bir ivme kazandırmış, hem de kullanılan yöntem ve eylem tarzı ile son zamanlarda unutulmaya yüz tutan bir geleceği tekrar canlandırmıştır.

İşçiler öncelikle yola sadece ücret talepleri ile çıkmamış, başta Greif bünyesinde bulunan 44 taşeron ve bir bütün olarak taşeron sistemine karşı bir mücadeleye de başlatmıştır. Toplu İş Sözleşmesi'ndeki anlaşmazlığın ardından prosedürlere sıkışarak yasal grev sürecini beklemenin yerine doğrudan eylem gücünü kullanarak fabrikayı işgal eden Greif işçileri, işgal sürecinin daha en başlarında komiteler oluşturmuş, işgali yatay bir komiteler birliği ile sürdürerek öz örgütlülüğün gücünü göstermiştir.

60. güne gelindiğinde, bu topraklardaki en kanlı şafak baskınlarını aratmayan bir saldırıya maruz kalmışlardır. Bu saldırıları ilk olarak, 11 Greif işçisi çatıya çıkarak protesto etmiş; bunun ardından ise İstanbul, Ankara, İzmir, Eskişehir başta olmak üzere, farklı noktalarda birçok dayanışma eylemi gerçekleştirilmiştir.

Fabrikadan zorla çıkartılan işçiler, bu kez de fabrikanın önünde bekleyişlerini sürdürerek bu saldırıları boşa çıkarmıştır. Böylesi bir direnişin, öncelikle Greif patronları olmak üzere, DİSK Tekstil yöneticilerinin, DİSK yönetiminin ve devletin dizinin titremesine sebep olduğu aşikar. Greif direnişi bugün gelinen noktada her ne kadar talepleri yerine getirilmemiş olsa da kazanmıştır.

Bu kazanmışlık ya taleplerin karşılanmasıyla taçlandırılarak

işçi mücadelesinin tarihine damgasını vuracak ya da bundan sonraki direnişlere örnek olarak yine işçi mücadelesinde başka bir tarih başlatacak.

Greif işçilerinin 10 Şubat'taki işgalinin öncesinden başlayarak, bugüne kadar gelinen süreçte olumsuz deneyimler de yaşandı. Greif işçilerinin örgütlü olduğu sendika olan DİSK Tekstil; bu olumsuzlukların başında yer alıyor. TİS sürecinde sendika yönetiminin tavırlarıyla belirginleşen olumsuzluklar, yasal süreci beklemekten işgali sahiplenmeye, işçi ile patron arasında ara buluculuk yapmaya ve başta Greif işçilerine olmak üzere, işçi mücadelesine ihanete varana dek sürmüştür.

Başta Genel Başkan Rıdvan Budak, Genel Sekreter Muzaffer Subaşı ve İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan gibi isimler olmak üzere, DİSK Tekstil yönetiminin tamamı Greif işçilerine karşı ihanet içerisine girmiştir. Daha ilk gününde işgali "yasadışı bir eylem" olarak niteleyen DİSK Tekstil yönetimi, işgal süresince en esaslı görevi olan direnişin maddi dayanaklarını oluşturma konusunda da tamamen uzak kalmıştır.

Tüm bu süreçte; işçiler ve işçilerle dayanışma gösteren devrimciler, bu ihtiyaçları kendi imkanlarıyla karşılamışlardır. Sendika yönetimi sürekli olarak, en azından temas halinde olması gereken işçilerle değil de, her seferinde patron ile bir araya gelerek görüş birliğine varmış ve neticesinde patrandan teşekkür mesajları almış durumdadır.

Patronun işçilerle uzlaşmak adına her girişiminde ise; ara buluculuk yapmaktan daha da ileri giden DİSK Tekstil, işçilerden habersiz protokoller imzalayarak işçileri sıkıştırmaya da so-

yunmuş durumdadır. Öte yandan sendikanın bağlı olduğu konfederasyon DİSK ise, sürecin başında adeta gözünü yummuş, kulağını tıkamış bir vaziyette, ağzını bıçak açmaz bir hale bürünmüştü. Sonraki süreçte, DİSK Tekstil'in Şirinevler Şubesi'nin işgalinin ardından konfederasyon işçileri dinlemek zorunda kalmışsa da, DİSK Tekstil'i korumaktan hiçbir zaman imtina etmemiştir, üstüne üstlük işçilere de tıpkı patron ve patron temsilcileri gibi oyalayıcı sözler vermekten başka bir şey yapmamıştır.

Son olarak patron ve patron avukatlarıyla görüşerek bu işi çözeceğini belirten Kani Beko, bu görüşmeye de bizzat gitmemiş, gönderdiği avukat ve DİSK Tekstil yöneticileri aracılığıyla adeta işçilerin elini kolunu bağlamaya girişmiştir. Görüşmede imzalanan TİS ise işçilerin taleplerini karşılamak bir yana, bundan sonraki direniş sürecini dahi sekteye uğratma ihtimali taşıyor. Tıpkı direnişin 60. gününde gerçekleşen saldırı öncesi, Muzaffer Subaşı'nın DİSK adına imzaladığı protokol gibi.

Böylesi bir sendika ve konfederasyon işleyişi elbette ki öncelikle yönetim ile alakalıdır. Zira bahsi geçen sendika ve konfederasyon, yapısal işleyişi ve kullandığı yöntemler gereği, sendika yönetimi merkezlidir. Bu yöntemleri ve işleyişi kendi şahsi çıkarları için kullanmak isteyen onlarca insan sendikaya ve konfederasyona üşüşmüş durumdadır.

DİSK 15-16 Haziran'larda nasıl bir örgütken, bugün gelinen aşamada nasıl bir örgüttür? Kendi tarihinden sürekli söz etmesine rağmen, faaliyet alanlarında bu tarihi utandıran yaklaşımlar sergilemek, yine aynı yönetsel problemin bir yansıması değildir de nedir? Oysa işçilerin öz örgütlülüğünü sağlamak, işçiler

arasında birlik ve dayanışmayı güçlendirmek gibi temel görevleri olan sendika, patronların ve devletin yasal süreçler vasıtasıyla faaliyetlerinin sınırlandırıldığı; gün geçtikçe devlet ve patron güdümlü, işçilerden uzaklaşma politikalarının çıkmazına düştüğü bir noktaya gelmiştir.

Geçtiğimiz yıl bir isyana dönüşen Taksim Direnişi sonrası bu durum daha da belirginleşmiştir. Radikal doğrudan eylemler, öz örgütlülüğe dayanan işçi örgütlenmeleri, öz yönetim hedefiyle başlayan işgaller Taksim Direnişi'nde ve sonrasında işçi mücadelesinde tekrar belirginleşen pratiklerdir. Bu pratiklerin belirginleşmesi beraberinde sendikal örgütlenmeyi de farklı bir noktaya taşımaktadır. DİSK Tekstil başta olmak üzere tüm sendikalar ve konfederasyonlar hala daha Taksim Direnişi öncesindeki bürokrat, uzlaşmacı sendika anlayışında ısrar ediyor. Özellikle DİSK'in bu sendika anlayışındaki ısrarının bir anlamı yoktur.

15-16 Haziran'daki işçi öz örgütlülüğünün sendikayı aşarak bir isyana dönüştüğü günlerden bugüne gelindiğinde Taksim Direnişi'nin tekrar canlandırdığı aynı öz örgütlülük yine radikal doğrudan eylemler ile öz yönetimi kendine hedef belirlemiştir. Hala daha hiyerarşik, bürokratik uzlaşmacı anlayışı sürdüren sendikalara gereken cevabı tekrar bu öz örgütlülük veriyor. Bunun en güncel örneği Greif işçilerinin Hadımköy'deki fabrika önünde ve DİSK Genel Merkezi'ndeki eylemleridir.

Başta DİSK olmak üzere tüm sendikalar ve konfederasyonlar bu eylemlere katılımı veya geliştirdiği tutumu doğrultusunda şekillenecek ve bu şekillenme de yine öz örgütlü işçiler tarafından gerçekleştirilecektir.

Ukrayna'da Savaş Sürüyor

Ukrayna'da, Kırım'ın Rusya'ya bağlanmasıyla belirsizleşen durum, Cenevre konferansında bir araya gelen tarafların "sükunet" çağrılarıyla giderilmeye çalışılmıştı. Nisan ayı içerisinde, Sloviansk kentinde Ukrayna milliyetçilerinin Rus yanlısı eylemcilerin kontrol noktasına yaptığı silahlı saldırı için seyrini değiştirdi.

Beş kişinin yaşamını yitirdiği saldırıdan sonra, Rusya Dışişleri Bakanlığı, Ukrayna hükümeti ve milliyetçileri suçlarken; olaylarda adı geçen Ukrayna yanlısı Sağ Sektör grubu saldırıyı gerçekleştirmediğini, bunun Rusya istihbaratının işi olduğunu beyan etmişti. İlegal askeri grupların dağıtılması ve hükümet binalarındaki işgallerin sona erdirilme kararının alındığı Cenevre konferansında alınan kararlar, yaşananlarla beraber hükmünü kaybetmiş gözüküyor.

Bu savaştan ulusal düzeyde kar hesapları yapanlar için yaşanan ölümler bir politika aracı haline gelmiş durumda.

Ezilenler Meksika'da Göçmenler İçin Yürüdü

Yüzlerce göçmen ve eylemci, serbest geçiş ve nitelikli tedavi hakkı için, Meksika çapında göçmenlerin yol güzergahında bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yoksulluk, şiddet ve sömürü nedeniyle Orta Amerika'dan gelen ve ABD'ye göç etmek zorunda kalanlar genellikle bu göç yollarında yerel otoriteler ve çeteler tarafından ölümcül saldırılara maruz kalıyor.

İSPANYA'DA YOLSUZLUKLARLA YAŞAMLARI ÇALINAN HALK SOKAKLARDA

AB ülkelerinde, Yunanistan'dan sonra krizden en fazla etkilenen İspanya'da, iktidara gelen sağcı Halkçı Parti'nin de tıpkı kendisinden öncekiler gibi, Troyka'nın (Avrupa Komisyonu, Avrupa Merkez Bankası ve İMF) dayattığı kemer sıkma politikalarını protesto etmek için başkent Madrid'de "Onur Yürüyüşü" düzenlendi.

İspanya'nın faşizm sonrası en büyük toplumsal hareketi olduğu söylenen yürüyüş, Endülüs İşçileri Sendikası'nın 2013'un sonlarında, ülkedeki toplumsal hareketleri bir araya getirerek, Madrid'de hükümet karşıtı bir miting çağrısı ile başladı. Çağrıya yanıt verenler içinde CNT-AIT, CGT, Izquierda Unida, yurttaş kolektifleri, eğitim ve sağlık çalışanları, işsizler, Coca-Cola tarafından işlerine son verilen işçiler, özelleştirme karşıtı kolektifler, bankalar tarafından kredilerini ödeyemedikleri için evlerine el konulan binlerce kişi, 15M kolektifleri, anarşistler, anti-kapitalist sol, mahalle forumları ve dernekleri, kadınlar, topraksız köylüler ve tarım emekçileri vs. bulunuyor. Çağrıdan sonra bir araya gelen toplumsal hareketler, sağcı hükümete ve Troyka'nın dayattığı politikaları uygulayan bütün partilere karşı harekete geçme kararı aldılar.

Kentin farklı yerlerinde 35 eylem düzenlenirken, en büyük eylem Madrid'in merkezindeki Atocho İstasyonu'ndan Colon Meydanı'na kadar olan yolda yapıldı. Onur Yürüyüşü' ne Yüzbinlerce kişinin katıldığı tahmin ediliyor. Eylem sonrasında büyük bir grup, iktidardaki Halk Partisi'nin merkez binasının olduğu ve güvenlik nedeniyle kapatılan sokağa yürümek isteyince polis saldırısıyla karşılaştı. Çıkan olaylarda, 30'u polis olmak üzere 71 kişi yaralanırken, en az 20 kişi de gözaltına alındı. Yaralılardan 11'inin hastaneye kaldırıldığı açıklandı.

İspanya'da işsizlik yüzde 26 ile rekor bir seviyede devam ediyor. Özellikle gençler, ülkenin içinde bulunduğu krizden devleti sorumlu tutuyor. Meselenin sadece ekonomik olmadığını belirten İspanya halkı: "Her şeyi protesto ediyoruz. Eğitim, sağlık sistemi, mortgage sistemi, kesintiler, yeni güvenlik yasası... Bunları unutmayalım, gerçekten önemli hususlar bunlar. Ve tabii ki İspanya'daki yolsuzluk." dedi. "Bugün bizi yönetenler ya da yönetemeyenlerin şunu anlamaları gerekiyor ki biz salak ya da koyun sürüsü değiliz." diyerek iktidarlara ve sömürgecilere karşı mesaj verdi.

MASRAFLI İSTİYORSAN NATO'YA MASRAFSIZ İSTİYORSAN CENEVRE'YE

Emrah Tekin

Geçtiğimiz yüzyılda yaşanan iki büyük dünya savaşı da dahil olmak üzere 1800'lü yıllardan bu yana herhangi bir savaşa "resmen" katılmamış iddiasında olan İsviçre devleti, bu tutumundan dolayı "tarafsız ülke" olarak kabul ediliyor. Aslında, küçük bir ülke olması ve çok büyük bir orduya sahip olmaması nedeniyle, diğer ülkeler ve şirketlerce çok ciddi bir tehdit olarak algılanmıyor oluşu da, işini daha da kolaylaştırıyor. Bir sokak kavgasına karışan çocukların giysilerini tutan, ceplerindeki misketleri ya da gazoz almak için ayrılmış bozuklukları çevreye saçılmasın diye kendi odasında saklayan evdeki küçük çelimsiz kardeş misali İsviçre, kenarda durup hiçbir şey karışmıyor görünüyor. Bu tarafsız görünümünü korumasının kendisine sağladığı ayrıcalıkların farkına varmış olan bu "küçük efendi", artık sadece o mahallede bilinen biri olmaktan çıkmış, hemen her mahalle kavgasında kendisine başvurulmuş biri olmuştur bile çoktan. Herkesin güvenini "kazanan" bu küçük dehanın, bu hizmetleri karşılığında gerçekte ne kadar kazandığı ise bilinmezliğini koruyor.

Cenevre bankaları, köle ticaretinden elde edilen kazançlar, Nazilerin Yahudilerden topladıkları para ya da altın gibi mücevherat ile oluşturduğu zenginliği-

ni; günümüzde de yolsuzluklarla elde edilen paraların gizli hesaplarla banka kasalarında tutulmasıyla artırdıkça artırıyor.

Cenevre bankalarında açılan hesaplar tamamen denetim ve vergi dışıdır. Vergi kaçırmak isteyenler, kara ve kirli paralarını aklamak isteyenler için idealdir. İsviçre'nin zenginler için bir cennet olması, Cenevre'de yapılan barış toplantıları dolayısıyla değil, sadece ve sadece kara para aklama fırsatı sunmasıylaadır.

Evet, gerçekten de bu tarafsız görünümü nedeniyle; İsviçre'nin başta Cenevre olmak üzere birçok kenti, aynı zamanda dünyanın kaderini belirleyen toplantılara da ev sahipliği yapıyor. Bazen iki ya da daha fazla devlet arasında çıkan savaşlara, ya da bir ülke içindeki iç savaş ya da çatışmalara bir son vermek için, bazen de ekonomik sıkıntıya düşen/düşürülen devletlere sunulmak üzere reçeteler hazırlamak için oluyor bu toplantılar. Elbette, her daim ABD, İngiltere ve Rusya'nın başı çektiği bu toplantılarda; dünya halkları üzerinde ekonomik ve siyasi hegemonya kurma heveslisi devletlerin çıkarları gözetiliyor. Masa da onların, toplantı da onların olunca; çıkacak kararlar da onların istediği gibi oluyor haliyle. Boşuna onlara gelişmiş ülkeler deniyor. Onlar sömürde de

gelişmiş, diplomaside de.

Bu kararlar tavsiye, uymak zorunda değilsiniz, diye düşünülebilir. Aslında öyle. Ama öyle de değil. Barış toplantıları bile silahların gölgesinde, onların tehdidiyle sürüyor. Cenevre'ye gelmezsen NATO'nun füzeleri kapını çalabilir çünkü. İstersen gitme! Savaşlar zaten bu gelişmiş ülkelerin çıkarına. 'Barışlar da öyle olmalı' demektir Cenevre toplantıları.

NATO kapitalizmin savaş oyuncağıysa, Cenevre de barış oyuncağıdır. Elbette bütün bir dünyanın burada alınan kararların adil olduğuna inanması için, önce bu toplantıların adil olduğuna inanması gerek. Ama, bundan da önce bu toplantıların Cenevre'de yapılıyor olmasını bir markaya dönüştürmek gerek!

Hemen hatırlayalım, televizyondaki reklamlarda bize yutturulmaya çabalanan herhangi bir ürün, eğer "İsviçreli bir bilim kuruluşunca test edilip onaylanmışsa" satış payı nasıl da artar. İki ürün arasında kararsız kalsak, elbette ki, reklamda aklımızda kalan bilgiyle, onaylanmış, test edilmiş ürüne yöneliriz! (Bu durum da test edilmiştir)

Reklamda özellikle İsviçre vurgusu yapılması tesadüf değildir.

İsviçre, gerçekten de temiz olarak sunulur. Ama İsviçre, özellikle Cenevre'deki bankalarıyla aslında kirli ve kanlı kazançlardan elde edilen paraları temizleyen bir konumdadır. Bunu herkesin gözü önünde, aleni olarak yapabilmesi içinse yukarıdaki reklam örneğinde olduğu gibi, İsviçre'nin yaptığı "insanlık için faydalı hizmetler" beynimize kazılır da kazılır. Hayatında bir kez bile İsviçre'ye gitmemiş olan birisi bile bu reklamların etkisiyle, İsviçre'nin daha iyi beyazlattığına inanmadan edemez. Bu öyle bir zincirleme etki yaratır ki, artık İsviçre ne yaparsa yapsın iyidir algısı hemen herkeste belirir. O zaman Cenevre'nin yapacağı barış toplantılarının da tarafsız olacağına inanman kolaylaşır. O zaman Kıbrıs meselesinin çözümü için de Cenevre'de masaya otursun, Kürt sorununun çözümü için de. İran ile nükleer krizi için de o masada yerin vardır, Esat ya da Esed için de, Kırım için de.

Elbette, elin boş gitmek olmaz. Kıbrıs'ı istiyorsan üsleri vermeli-sin, Suriye'yi istiyorsan petrolü. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez! Lakin bu Cenevre'dekiler insanın aklını öyle bir karıştırırlar ki, pirince giderken evdeki bulgurdan da olmak pekala mümkün.

ASKERLİK SAVAŞTIR SAVAŞ KATLIAMDIR

Vicdani Ret Derneği, 29 Mart günü Galatasaray Meydanı'nda gerçekleştirdiği bir eylemle, Suriye ile savaş senaryolarının konuşulduğu toplantıdan sızan raporlar hakkındaki görüşlerini aktardı ve "Kapalı kapılar ardındaki toplantılarda, devlet yetkililerince yazılan senaryolarda, planlanan

savaşlarda kaybedecek bir yaşamımız yok. Onların bu kirliliği planlarında ölmeye, öldürmeye, katletmeye hiç niyetimiz yok" diyerek ve herkesi başta bu savaş olmak üzere her tür militer kurum içinde yer almayı reddetme çağrısında bulundu.

Boğaziçi Üniversitesi Newroz'unda Vicdani Ret Paneli

Vicdani Ret Derneği, Demokratik Öğrenci Dernekleri Federasyonu'nun (DÖDEF) Boğaziçi Üniversitesi'nde düzenlediği newroz etkinliğine katılarak, vicdani ret konulu bir söyleşi gerçekleştirdi. Vicdani ret konulu söyleşiye Vicdani Ret Derneği

Eşbaşkanı Merve Arkun, Vicdani Ret Derneği Avukatı Davut Erkan ve dernek üyelerinden Gökhan Soysal katılarak, öğrencilerin ve gençliğin vicdani ret hakkında merak ettiği soruları cevaplandırdılar.

Kışladaki Şüpheli Ölümlere Karşı Aileler Örgütleniyor

Çocuklarını askerde şüpheli şekilde kaybeden 51 aile, Antalya'da "Şüpheli Ölümler ve Mağdurlar Derneği" kurdu. Antalya Valiliği derneğin ilk ismi olan "Kışladaki şüpheli ölümler ve mağdurları" ibaresinde yer alan "Kışladaki şüpheli ölümler" sözlerini kabul etmemesi nedeniyle aileler, derneğin ismini "Şüpheli Ölümler ve Mağdurlar Derneği" olarak değiştirmek zorunda kaldı.

Kışladaki şüpheli ölümlerini aydınlatmak, bununla ilgili zaman aşımı kararlarını kaldırmak ve ailelerin etkin bir hukuki mücadele ve dayanışma için birçok yerde kuracakları derneklerle çocuklarını şüpheli bir şekilde askerde kaybeden ailelere ulaşmayı hedefleyen derneğin başkanı Oktay

Can, derneğin kuruluş amacını anlattı. 2009 yılında askerliğini yaparken şüpheli şekilde yaşamını yitiren asker Murat Oktay Can'ın babası ve Şüpheli Ölümler ve Mağdurları Derneği Başkanı Oktay Can "Adalet olmadığı ve bu ölümlerin üzerine gidilmediği için derneği kurduk. Bu kapalı olan kapıları açmak, çocuklarımızı kimlerin vurduğunu ortaya çıkarmak istiyoruz. Çocuğu askerde ölmüş diğer ailelerin de yaralarını sarmak istiyoruz... Askerde ölen gariban fakir, Türk, Kürt, Alevi çocuklarının katillerinin bulunması, karakolların kalkması ve barışın gelmesini istiyoruz. Kardeş kardeşe kırdırılın istemiyoruz" diyerek niçin böyle bir dernekleşmeye ihtiyaç duyduklarını belirtti.

Emre Kılınç Vicdani Reddini Açıkladı

26 yaşındaki Emre Kılınç, İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi'nde düzenlenen basın toplantısında vicdani reddini açıkladı.

"Zorunlu askerlik sistemini

reddediyorum. Geçmiş karanlık, ırkçı bu kurumda askerlik yapmak istemiyorum" şeklinde açıklama yapan Kılınç, zorunlu askerlik hizmetini reddederek vicdani reddini açıkladı.

Murat Sarıgül Vicdani Reddini Açıkladı

1988 doğumlu Murat Sarıgül, "Bugünkü ordu peygamber ocağı değildir" diyerek vicdani reddini açıkladı.

"Dinimin uygun bulmadığı anlayışların hizmetine girmeyi, as-

keri olmayı reddediyorum. Bu sebepten ötürü vicdani reddimi ilan ediyorum." şeklinde açıklamada bulunan Sarıgül, bu açıklamasıyla zorunlu askerlik hizmetini reddetti.

Kışlada Şiddet Gören Asker Vicdani Reddini Açıkladı

VR-DER'den Askeri Harcamalara İlişkin Basın Açıklaması

Vicdani Ret Derneği, Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü (SIPRI-Stockholm International Peace Researches Institute)'nin hazırladığı 2013 yılı askeri harcamalar raporuna dikkat çekmek için bir basın açıklaması yayınladı.

VR-DER Eşbaşkanları Merve Arkun ve Oğuz Sönmez'in imzasıyla yayımlanan açıklamada, 172 ülkede yapılan askeri harcamaların tamamının 1 trilyon 747 milyon dolar olduğu belirtilirken, NATO ülkelerinin askeri harcamalarının, dünya çapındaki askeri harcamaların üçte ikisini oluşturduğu belirtildi.

Türkiye'nin 2013 yılı iç güvenlik harcamaları yaklaşık 14,8 milyar dolar olduğunu ifade eden VR-DER, iç güvenlik harcamalarının büyük bir bölümünü ise "biber gazı"nın oluşturduğunu vurguladı.

Açıklamada "*Barış içinde bir yaşam, büyük ve güçlü ordularla sağlanamaz. Tam tersine güvenlik adına atılan her adım savaş ve ölüm getirmektedir. Çünkü 'elinizde bir çekiç varsa, her şeyi çivi olarak görürsünüz'*" denildi.

VR-DER açıklamayla, kamuoyunu silahlanmaya ve tüm güvenlik harcamalarına karşı çıkmaya; yaşamı güvensizleştiren güvenlikçi politikalara karşı birlikte mücadele etmeye çağırdı.

Abdülkadir Biçer, Yüksel Kahraman ve kışlada subayların işkencesine maruz kalan ve ardından firar eden Umut Gökçe, İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde vicdani reddini açıkladı.

Vicdani Ret Derneği Yönetim Kurulu Üyesi Gökhan Soysal ve İHD İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe'nin de katıldığı toplantıda Abdülkadir Biçer, "etnik çatışmaların yaşandığı bir ülkede 'askerlik görevi'ni kabul etmediğini" belirterek, Yüksel Kahraman ise "*Vatan borcu derken hangi borçtan bahsediliyor. Neden bu ülkedeki insanlar borç ile doğuyor?*" sorusuyla vicdani reddini açıkladı.

Ardından söz alan Umut Gökçe ise, Bilecik'te askerliğini yaparken askerlerin yaşadığı haksızlığa karşı çıktığı için kışlada bulunan subaylar ta-

rafından darp edildiğini, bu şiddet sonucu gırtlığının kırıldığını, bir süre konuşamadığını belirtti. Hastanede kaldığı süreçte de şikayette bulunmak istediğini, ancak sözlü ifade veremediğini, yazılı ifadesinin de kabul edilmediğini aktaran Gökçe, gördüğü şiddet üzerine firar ederek vicdani reddini açıklama kararı aldığını dile getirdi. "*Ben bir insanım. Firari, kaçak ya da Türkiye'yi bölmek isteyen bir anarşist olarak yargılanmadan evvel, öncelikle unutulmaması gereken budur... Kirlenmiş politikacılar, kirlenmiş devlet ve kirlenmiş bir hukuk söz konusu iken, ne asker ne devlet bana zorlayıcı ve baskıcı bir politika uygulayabilir. Birkaç kişinin sahip olduğunu iddia ettiği yetki beni yargılamaya, eleştirmeye ve suçlamaya yeterli olmaz.*" sözleriyle vicdani reddini açıkladı.

İzmir'de Vicdani Ret Buluşması

VR-DER üyesi Ercan Jan Aktaş, vicdani retçi Kazım Birdal Tüfekçi ve vicdani retçi Zeynep Varol'un katılımıyla gerçekleşen buluşmada katılımcılar, yaratılmak istenen çatışma ve şiddet ikliminde "her şeye rağmen barış" dediler.

Etkinlik için ilk söz alan vicdani retçi Kazım Birdal Tüfekçi, Ocak ayı sonunda Kıbrıs'ta düzenlenen Akdeniz Vicdani Ret Buluşması'na ilişkin deneyimlerini paylaşırken, vicdani retçi Zeynep Varol ise kadınların vicdani ret mücadelesindeki konumundan ve kendinin nasıl reddini açıklama kararı aldığından bahsetti.

VR-DER üyesi Ercan Jan Aktaş ise Türkiye'de vicdani ret mücadelesinin geçmişten bu yana geçtiği süreci anlatarak; "*vicdani ret artık kendi meşruluğunu geniş kitleler nezdinde sağlamıştır. Yasal bir karşılığının illa olması gerekmez, kaldı ki gelecek bir yasa mevcut halden çok daha kötü bir süreç başlatacaktır*" diyerek insanları daha etkin şekilde vicdani ret yapmaya çağırdı.

“**Asrın Hukuk Bürosu avukatlarından İbrahim Bilmez ile KCK operasyonlarını, tutukluluklarını ve serbest bırakılmalarını konuştuk.**

BİR İKTİDAR REFLEKSİ: SAVUNMA HAKKININ GASPI

Mercan Doğan

Meydan: KCK adı altında yapılan operasyonlarla binlerce Kürt siyasetçi tutuklanırken, başka bir operasyon dalgasıyla bu kez sizler, Kürt halkının avukatları, gözaltına alındınız ve tutuklandınız. Tutuklanan avukatların tamamı aynı zamanda İmralı Adası'nda Abdullah Öcalan'la yapılan görüşmelere katılan kişilerdi. Bu durum, en basit şekliyle topyekun bir halkın savunma hakkının gasp edilmesiydi. Genel olarak yapılan bu operasyonları, tutuklamaları ve adına yargılama denilen bu süreçleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Av. İbrahim Bilmez: Sizin de belirttiğiniz gibi tutuklanmamızın “bir halkın savunma hakkının gasp edilmesi” olarak değerlendirilmesinin temelinde, bizlerin Sayın Öcalan'ın savunucuları olmamız ve Sn. Öcalan'ın çok büyük bir toplumsal-siyasal karşılığının ve meşru bir temsiliyet gücünün bulunması yatmaktadır.

Kürt halkı Sn. Öcalan'a karşı takınılacak olumlu ya da olumsuz her tavrı kendisine karşı geliştirilen bir tutum olarak algılayacak bir politik bilinç düzeyine çoktandır ulaşmış bir durumdadır. Aynı şekilde TC Devleti ve hükümeti de biz avukatlara ve legal siyaset yürüten Kürt politikacılara karşı KCK adıyla operasyonlar düzenleyip binlerce kişiyi tutuklarken bu durumun çok iyi farkınday-

dı; bunun böyle algılanacağını biliyor ve istiyordu. Bu nedenle yapılan bu operasyonların tamamen siyasi saiklerle gerçekleştirildiği gün gibi açıktır. Yani açılan soruşturma ve davaların tamamı, her fırsatta söylediğimiz gibi siyasi soruşturma ve davalardır. Zaten o dönemki AKP- Cemaat iktidar bloku bu amaçlarını gizleme gereği bile hissetmeyecek kadar gözünü karartmış ve pervasızlaşmıştı.

Belki de cumhuriyet tarihinde hiç olmadığı kadar siyasallaştırılmış ve araçsallaştırılmış yargı marifetiyle, başta Kürt halkı olmak üzere toplumsal ve siyasal değişim ve dönüşüm talebi bulunan tüm devrimci, sosyalist ve muhalif kesimler sindirilmek istenmiştir. Zindanlara atılan binlerce tutsak açık bir şekilde siyasi rehine olarak tutulmuş, yapılan yargılamalar göstermelik olmaktan öteye geçmemiştir. Bu süreçte yargı ve siyasi iktidar son derece eşgüdümlü ve uyumlu bir şekilde hareket etmiştir.

Aslında yaşananlar klasik bir devlet/iktidar refleksinin sonuçlarıydı, bu yüzden de çok beklenmedik durumlar olarak değerlendirilmem gerekir. Devlet/ iktidar hep kendisini koruma iç güdüsüyle tavrı alır, siyasi kurumları bu amaca hizmet edecek şekilde “politika” üretir. Varlık nedeni budur. Kendisi için tehlike yaratabilecek bir noktaya gelmiş toplumsal dinamiklerin varlığını

hissettiğinde kendini savunmak için, zaten kendisini ve mevcut sosyal, siyasal düzeni sürdürebilmek için oluşturmuş olduğu “hukuk”unu bile kolayca yok sayar.

Bizim yaşadığımız ve hala devam etmekte olan süreç de böyle bir süreçtir. Kırk yıla yakın bir süredir kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük bedeller ödeyerek verdiği mücadelenin sonucunda, Önderliği, siyasi kurumları ile bütünleşerek büyük bir devrimci dinamik ve bölgesel bir demokrasi gücü haline gelen Kürt halkının devleti zorlayan bir noktaya geldiği aşıkardı. Gözaltı sürecinde verdiğimiz ifadelerde de bunu ifade etmiştik. Tutuklanmamızın nedeni Sn. Öcalan'ın avukatlığını yapıyor olmamızdı. Bizim alınmamızla asıl hedeflenenin bizler değil, Sn. Öcalan ve onun şahsında Kürt halkının özgürlük mücadelesi olduğunu söylemiştik.

Fakat bugün gelmiş olduğumuz noktada, bu operasyoncu zihniyetin arkasındaki aklın Kürt halkını ve mücadelesini hiç tanımadığı, bu politikaların Kürt halkının azim, kararlılık ve iradesine çarpıp iflas etmesiyle anlaşılmalıdır. Yaşanan bu baskı ve operasyonlar sürecinde, olan Kürdüyle Türküyle, Alevisi Sünnisiyle, Müslümanı Hristiyanıyla tüm Türkiyeli emekçilere olmuştur.

Avukatlar İmralı görüşmeleri nedeniyle yargılanırken bir yandan da devlet eliyle İmralı'ya heyetlerin ziyaretleri başladı. Özel Yetkili Mahkemeler'in kapatılmasının hemen sonrasında ise serbest bırakıldınız. Ama yargılamalar halen devam ediyor ve cezaevlerinde tutuklu bulunan on binlerce tutsak var. Toplumsal barışın ve gerçek adaletin sağlanması için ne tür adımların atılmasına gereksinim var? Bu noktada, bireylere ve politik yapılara ne tür sorumluluklar düşüyor sizce?

İmralı'ya devlet heyetiyle birlikte vekillerden oluşan heyetlerin ziyaretlerinin başlaması, az önce sözünü ettiğimiz güvenlik politikalarının, sergilenen topyekun direnişle boşa çıkarılmasıyla gündeme gelmiştir. Bu anlamda önemsenmesi ve daha geniş çaplı kazanımlara dönüştürülmesi için daha çok çaba sarf edilmesi gereken bir dönem olarak değerlendirilmelidir. Bizimle birlikte KCK davaları kapsamında tutuklanan bir kısım tutsağın serbest bırakılmış olması kesinlikle, çözüm sürecinde devlet tarafından atılmış olumlu bir adım olarak görülmemelidir. Böyle değerlendirmek hükümetin ulaşmak istediği amaca hizmet etmek anlamına gelecektir.

Olması gereken, bu tutuklama furçasının hiç yaşanmaması ve güvenlik politikalarının devreye sokulmamasıydı. Kürt halkının ve tüm devrimci demokrat güçlerinin talepleri bellidir. Devletin ve siyasi iktidarın yapması gereken başta tam demokratik bir anayasa yapmanın koşullarını yaratmak üzere bu taleplerin gereğini yerine getirmek ve çözüm sürecinin sağlıklı bir şekilde sürdürülüp derinleştirilebilmesi için gerekli adımları atmaktır.

Tabi ki başta hasta tutsaklar olmak üzere siyasi rehine olarak yıllardır tutulan tüm devrimciler ayırım yapılmaksızın derhal serbest bırakılmalıdır. Fakat, mesele tutsakların bırakılması meselesi değildir. Ortada bir mesele, sorun olmasıydı zaten siyasi tutsaklar o zindanlarda tutuluyor olmazdı. Yapılması gereken bu tutsakların uğruna mücadele verdikleri ve tutsak alındıkları taleplerin karşılanması, yani gerçekten özgür, eşit ve adil bir yaşam sürdürülebilecek bir ülke yaratabilmenin hukuki ve siyasi altyapısının oluşturulmasıdır.

Tüm bunların devlet tarafından kendiliğinden gerçekleştirilmesini beklemek saflık olur. Binlerce insanın yaşamlarını ve siyasi tutsakların uğruna görece özgürlüklerini feda ettikleri özgür ve onurlu bir yaşama ulaşmak, her alan ve koşulda sarf edilecek bireysel çabaların örgütlü ve ko-

lektif bir mücadele haline getirilmesiyle doğru orantılıdır.

Son yerel seçim sonuçları da, özgürlük ve toplumsal adalet gibi dertleri, kaygıları olan Türkiye'li tüm politik çevre ve yapıların, günlük politik kaygıları ve kısır çekişmeleri bir yana bırakarak, asgari bir zeminde ortak hedefler doğrultusunda bir araya gelmelerinin ne kadar zaruri olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur.

Öcalan ile yürütülen görüşmeler ile sizin tutuklanmanız arasındaki bağ göz önüne alındığında; sizlerin serbest bırakılmanızla beraber, sürecin ne yönlü bir gelişme kaydedeceğini öngörüyorsunuz? Mevcut yapı değişmeden yargı eliyle baskıların; operasyon ve tutuklamaların devam edeceği söylenebilir mi?

Söylediğimiz gibi tutuklanmamız gibi serbest bırakılmamız da tamamen siyaseten gerçekleşti. Yaşadıklarımızdan siyasi iradenin kendisini sıkışmış ve mecbur hissetmedikçe en küçük bir demokratik bir adımı bile atmadığını ve atmayacağını öğrendik.

İktidar blokunun parçalandığı, tarafların birbirlerinin kirli çamaşırlarını sergilemeye başladığı bugünkü politik iklimde, hükümet kendisini kurtarabilmek için küçük iyileştirmeler yapabileceği gibi, internetle ilgili düzenleme-

lerde gördüğümüz gibi otoriter uygulamalara daha fazla da yönelebilir. Hükümetin, kendisi somut adım atmadığı için diyalogdan müzakereye bir türlü geçilemeyen sürecin bir süre daha, en azından cumhurbaşkanlığı ve mümkünse genel seçimlere kadar bu haliyle sürüncemede kalarak devam etmesini istediği ortada.

Fakat diyalog sürecinin diğer tarafını oluşturan Sn. Öcalan ve Kürt hareketinin de yaptığı açıklamalardan sürecin bu haliyle tek taraflı yürümesinden rahatsız oldukları görülüyor. Kürt tarafının bir an önce yasal müzakerelerin başlamasını istediği açık. Bu durumda kısa vadede, çoğu 20 yılı aşkın bir süredir zindanlarda bulunan hasta tutsaklar ile rehine olarak tutulmakta olan KCK davası tutsaklarının serbest bırakılması, İmralı'ya gazetecilerin gidişinin önünün açılması ve TMK'da en azından infaz ve ceza artırımını ile ilgili hükümlerin kaldırılması gibi değişikliklerin yapılması beklenebilir. Tabi biz avukatların da bir an önce İmralı'ya giderek müvekkilimizle görüşme ve bu açık hukuksuzluğa son verilmesi yönlü bir beklentimiz mevcut. Bu beklentilerin yanı sıra bugünkü mevcut yapı devam ettiği sürece her an güvenlik politikalarının devreye girme ihtimali de bulunuyor. Devlet kendisi için gerekli gördüğü taktirde tekrar güvenlik politikalarını devreye

sokarak hem gerillaya karşı asker operasyonları, hem de siyasi operasyonları başlatabilir. Onbinlerce insan bir çırpıda zindanlara doldurulabilir.

Bir seçim dönemi daha geride kaldı ama özellikle oyların çalınması tartışmaları kolay dinmeyeceğe benziyor. Seçim öncesinde açıklanmaya başlanan ses tapeleri, AKP ile cemaat çekişmesi, açığa alınan yetkililer, görevden uzaklaştırılanlar, başbakanın bir sözünü yasaklanan Twitter, şimdiden olağanüstü hal koşullarının uygulandığı yerleşimler... Tüm bunlara baktığımızda, sizce önümüzdeki dönemin şimdikinden daha kolay geçmesi ihtimali mevcut mu?

Sözünü ettiğiniz yaşanan gelişmeler Türkiye'deki iktidar yapısının ne kadar anti demokratik ve baskıcı bir karaktere sahip olduğunu gösteriyor. Gerektiğinde iktidarı bırakmamak ya da paylaşmamak adına birbirlerine karşı bile ne kadar acımasız olabildiklerine, bel altı vurabildiklerine tüm kamuoyu şahit olmuş oldu. Bu karakterdeki bir iktidara karşı verilecek mücadelenin kolay olmayacağı, bedel ödenmeden kazanım elde edilemeyeceği, bu noktada tüm devrimci demokrat güçlerin önünde zor bir dönem bulunduğunu söyleyebiliriz.

Ethem Sarısülük'ün Katili Kaçmayı Sürdürüyor

Taksim-Gezi İsyanı sürecinde Ethem Sarısülük'ü silahıyla vurarak katleden polis Ahmet Şahbaz'ın yargılandığı davanın dördüncü duruşması, 7 Nisan'da Ankara Adliyesi'nde görüldü. Duruşmaya davanın takipçisi avukatlar, temsilciler ve Sarısülük Ailesi katılırken, yüzlerce kişi de adliye önünde toplandı. Duruşma öncesi adliye polis ablukasına alındı.

Urfa'dan telekonferans yöntemiyle katılması beklenen katil Ahmet Şahbaz duruşmaya katılmadı. Sarısülük'ün avukatları ise sanığın ifadesi alınmadan yargılamaya devam edilemeyeceğini belirttiler. "Bir bakalım" diyerek duruşmaya ara veren mahkeme heyeti 15 dakikalık aranın ardından Sarısülük'ün avukatlarının talebini kabul ettiğini belirterek, katil Ahmet Şahbaz'ın Ankara'ya getirileceğini, getirilmediği takdirde ise zorla getirileceğini açıkladı. Katilin avukatı söz alarak müvekkilinin can güvenliği olmadığını iddia etti ve bu iddiayı güçlendirmek için Şahbaz'ın Terörle

Mücadele Şubesi'nden arkadaşlarına başvurulabileceğini söyledi. Ethem Sarısülük'ün avukatı Kazım Bayraktar ise "Sanık güvenlik istiyorsa, onun için en güvenli yer hapisanedir" dedi. Bu yanıt salondan alkış aldı. Mahkeme heyeti Sarısülük'ün avukatlarının, Şahbaz'ın tutuklu yargılanması talebini bir kez daha reddetti ve katil polis için çağrı kağıdı çıkarılmasına karar vererek, duruşmayı 26 Mayıs'a erteledi.

Duruşmanın ardından Ethem Sarısülük'ün annesi Sayfi Sarısülük katil ile yüzleşeceğini, onu içeride göreceğini, oğlunun kanını yerde bırakmayacağını söyleyerek, "Benim çocuğum sizlerin arasında. Ben çocuğumu hiçbir zaman kaybetmedim" dedi. Duruşma sonrası son açıklamayı yapan Berkin Elvan'ın babası Sami Elvan ise Taksim-Gezi İsyanı'nda kaybedilen tüm çocukların yaşadığını, yaşatıldığını söyleyerek, herkese çok teşekkür etti.

Berkin'in Katillerinin Görüntüleri Çıktı

Berkin'in vurulduğu 16 Haziran 2013 sabahı Okmeydanı'nda görev yapan bir TOMA'ya ait kamera kaydı ortaya çıktı. Elvan'ın vurulmasından yaklaşık altı saat sonrasına ait görüntüler, Berkin Elvan'ın avukatları tarafından güncel saatin belirlenmesi ve şüpheli polislerin saptanabilmesi için inceleniyor.

Şişli Emniyet Müdürlüğü, daha önce dört kez, Berkin'in vurulduğu güne dair elinde herhangi bir görüntü bulunmadığını bildirmişti.

20 Mart 2014'te bir tanığın, "TOMA'nın yanından gaz attılar" diye ifade vermesi üzerine Berkin Elvan'ın avukatı Evrim Deniz Karatana, bölgedeki TOMA'ların kamera görüntülerinin alınmasını istedi. Emniyet'ten

7 Nisan'da gönderilen yanıtta, bölgede 63537 numaralı TOMA ve 63502 numaralı bir panzerin görev yaptığı, sadece TOMA'da kamera sistemi ve görüntüsünün bulunduğu belirtildi.

Elvan'ın vurulmasından yaklaşık altı saat sonrasına ait görüntüleri içeren bu kayıta, emniyetin yazdığı yazıya göre şu görüntüler var: "Saat 12.50'de Okmeydanı ve ara sokaklarında görev yapan TOMA'nın yollarda ateşe verilen barikatları söndürmek için farklı zamanlarda su sıkıldığı, zaman zaman ara sokaklardan çıkan göstericilere sulu müdahalede bulunduğu, saat 19.22 sıralarında panzerle P. Market önünde bekleme görevini ifa ettiği ancak herhangi bir müdahalede bulunmadığı..."

ANARŞİST GENÇLİK KARDEŞLERİNİ UNUTTURMADI

Anarşist Gençlik, Taksim Gezi Direnişi sürecinden bugüne devlet terörüyle katledilen kardeşlerini unutmadı, unutturmadi. Anarşist Gençlik tarafından İstanbul'daki farklı üniversitelere "Direnişçileri Unutmadık Unutturmayacağız" afişleri asıldı. Ayrıca yemekhanede dağıtılan ekmeklerin üzerine Berkin Elvan fotoğrafları yapıştırıldı. Yıldız Teknik, Mimar Sinan, Boğaziçi, Marmara, İstanbul ve İstanbul Teknik Üniversitesi duvarlarına asılan afişlerin ardından Anarşist Gençlik internet sitesinden; "Ekmek, Adalet ve Özgürlük için sokaklarda direnenleri, karanlık sokaklara korkmadan girenleri, eli silahlı polisler ve gaz fişeklerine dört metreden meydan okuyanları unutmadık, unutturmayacağız" şeklinde bir açıklama yaptı.

www.meydangazetesi.org

iletisim@meydangazetesi.org

Gazete Meydan Bürosu: İstiklal Caddesi Mis Sokak No: 4/5 Taksim/İSTANBUL (Saray Ozalit Üstü)

Tel: 0212 244 22 41

GAZETE MEYDAN Yerel Süreli Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Mehmet Nur Denek Adres: Alaybey Mah. Gaziler C. No:4 Kat:2 Antep iletisim@meydangazetesi.org www.meydangazetesi.org Baskı: Özdemir Matbaacılık Davutpaşa C. Güven San. Sit. C Blok No:242 Topkapı/İST Tel:(212) 577 54 92

Liselilerin Dergisi İNADINA'nın 2. Sayısı Çıktı

"Anarşizmi eşek üstünde köy köy gezerek anlatan yoldaşlarımızın inadiyla; bizler de yıllardır okullardan sokaklara, inatla taşıyoruz Anarşizmi. Okullardaki otoriter yapıya, sokaklardaki otoriter güçlere karşı, her alanda mücadele ediyoruz. Otoritelere itaat etmiyoruz. Çünkü itaat etmedikçe, özgürlüğü hissediyoruz. Okullardaki sistemin bizlere dayattığı bencil ve rekabetçi ilişkilere karşı; paylaşmayı ve dayanışmayı büyütüyoruz. Devlet; kapitalizme yetiştireceği itaatkar bireyler olmamız için kapattıkça bizleri okullarına, boğdukça sınavlarıyla, koşturdukça bu rekabet yarışında, biz bu saçmalıklar sisteminin piyonu olmamak için isyan ediyoruz. Müdürü, öğretmeni, velisi, sivil polisi kimi zaman valisi bile karışıyor yaptıklarımıza; çünkü özgürlüğe dayanamıyorlar. Onlar önlerinde eğmek istedikçe, biz inadına özgürleşiyoruz." diyerek yola koyulan anarşist liselilerin, 2. sayısı çıkan İnadına dergisinin sokak dağıtımları sürüyor.

Dağıtım Noktaları:

İSTANBUL / AVRUPA YAKASI

Taksim 26A

Katip Mustafa Çelebi Mah. Tel Sok.
No 26/A BEYOĞLU

Mephisto

İstiklal Cad. No 105 BEYOĞLU

Semerkant Kitabevi

Süslü Saksı Sok. No 5 BEYOĞLU

Karameşe kuruyemiş

Merkez Mah. 25. Sk. No:42 BAĞ-

CILAR

Murat Gıda

Nafiz Gürmen Mah. Nazım Ertan
sk. No:16 MERTER

İSTANBUL/ANADOLU YAKASI

Genç Mephisto

Muvakkithane Sok: No 15 KADI-
KÖY

Kadıköy 26A

Caferağa Mah. Sakız Sok No 3-1

KADIKÖY(Başı Manço Kültür
Merkezi yanı)

Kartal 26A

Kordonboyu Mah. Hürriyet Cad.
No:56B KARTAL

İmge Kitabevi

Mühürdar Cad. No 80 KADIKÖY
Tel: (216) 348 60 58

Dumlupınar Büfe

Caferağa Mah. Dumlupınar Sokak
üzere KADIKÖY

Seyhan Müzik/Kitabevi

Rıhtım Cad. Gezici İş Hanı No:8.
Osmanağa, KADIKÖY

ANKARA

Turhan Kitabevi

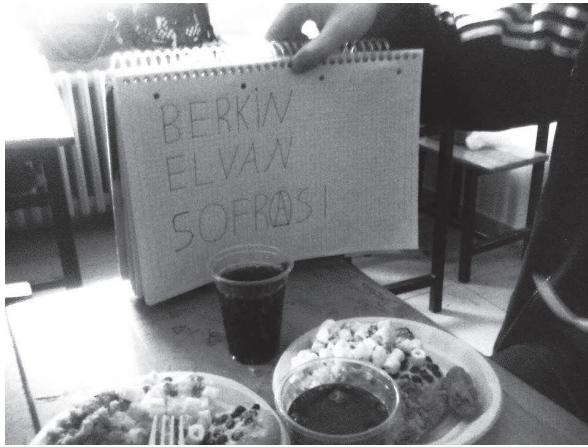
Yüksel Cad. No: 8/32 Kızılay

Tayfa Kitap-Kafe

Meşrutiyet Mah. Selanik Cad.
82/32 Kızılay-Çankaya

Ayrıca dergiye ulaşmak isteyenler
inadinadergisi@gmail.com'a
mail atabilirler.

Liselilerin Paylaşma Masası Geleneği Sürüyor

İstanbul Beyoğlu Anadolu Lisesi ve Vefa Lisesi'nde paylaşma masaları kuruldu. Üsküdar Cumhuriyet Ticaret Meslek Lisesi'nde ki kantin boykotunda ise kurulan paylaşma masasına "Berkin Elvan Sofrası" adı verildi. Kantin kültürüne, bencillığe ve rekabete

karşı paylaşmayı, dayanışmayı büyüterek, evlerinde hazırladıkları yiyecekleri sınıflarında kurdukları ortak masada paylaşan liseliler, sofralarında paylaşma masasının olmazsa olmazı damacanayı da unutmadılar. Lise Anarşist Faaliyet'in sitesinden "BAL olarak

paylaşma masası kurduk ve kurmaya devam edeceğiz", "Okul idaresine inat paylaşma masaları kurmaya devam edeceğiz" şeklinde açıklamalar yapan liseliler paylaşmayı sürdüreceklerini belirttiler.

Yıllar önce bir yaşamı değiştiren bu şarkının dediği gibi, şimdi çocuklar bile "utanç" içinde...

**"xanim dikşine wek dayika
min Kurdistan
mêr û zarok xeçel bûne
weke kurdan"**

"hanımım Kürdistan gibi acı çekmekte sin erkekler ve çocuklarsa Kürtler gibi 'utanç' içinde"

Merve Arkun

mervearkun@meydangazetesi.org

6 Aylık İkiizlere 25 Ay Hapis

Batman'ın Sason Köyü'nde, henüz çocukken köy yakmalarla, köy boşaltmalarla, OHAL'lerle, devletle ve devletin adaletiyle tanışmış Mülkiye Demir Kılınç, ailesine deyimiyle Zeyno. Devletin dayattığı koruculuğu reddeden ailesine, "terör"e yardım ediyorlar iddiasıyla başlayan baskılar giderek artmış. Bir bayram sabahı, kahvaltı sofrasında basılmış evleri asker tarafından. Teypte çalan "xanima min" bahane olmuş, tüm aileyi gözaltına almış askerler. Abisiyle babasından günlerce haber gelmemiş. Sonrası malum, dayaktan perişan bir şekilde serbest bırakılmışlar...

O gün teypte çalan Kürtçe kasetten dava açılan babası, mahkeme-

sinin son gününde, Sason'un göbeğinde vurulunca; babası hastaneden çıkar çıkmaz, geri dönememişler köylerine, bir daha vururlar da kurtulamaz diye.

Göç edip geldikleri İstanbul'da, uzun yıllar konfeksiyon atölyelerinde çalışmış kardeşleriyle birlikte, sonra SES Plak'ta, sonra da Mezopotamya Kültür Merkezi'nde... Zaten ne olduysa da, ondan sonra olmuş...

Mülkiye şimdi 6 aylık ikiz bebekleriyle birlikte, işlemediği bir "suç"tan dolayı aldığı ceza sebebiyle, 19 Mayıs'ta cezaevine girmeyi bekliyor. Kendinden vazgeçmiş artık, çocukluğundan beri yaşadığı adaletsizliklerden biri daha onu bekliyor

şimdi. Ama bebekleri için hayal bile edemiyor.

6 aylık Özgür ve Lorin'i cezaevine yollamakta karar kılmış devletin adaleti. Bu iki bebek henüz konuşmayı bile öğrenemeden, şimdi cezaevinin dört duvarıyla, demir parmaklıklarıyla, bezlerine kadar aranmalarıyla, gardiyanlarıyla, "görüş bitti" çığlıklarıyla tanışmaya hazırlanıyorlar.

Özgür ve Lorin'in ilk adımlarını "dışarıda" değil, anneleriyle birlikte bir havalandırma esnasında "volta atarken" atmalarına sebep olsalarsa, "hak, hukuk, adalet"ten dem vurmaya devam ediyorlar...

**Merhaba. Sizi 6 aylık be-
beklerinle birlikte cezaevi-
ne girmek zorunda bırakan
"yargılama" süreci nasıl baş-
ladı? Kısaca bahsedebilir mi-
siniz?**

Bir gün, bir müşteri elinde yüklü bir kitap listesiyle MKM'ye geldi ve listedeki kitapları almak istediğini söyledi. Gelen kişi, bir yıl öncesinden de gelen biriydi, onu hatırlamıştım. Gelen kişi, çok fazla sayıda kitap istiyordu, ben de bu kitapları bulabileceğimi, ama kitapların hepsinin mevcut olmadığını söyleyerek sipariş veren kişinin telefon numarasını aldım. Kitap listesini tamamladığımda, kendisine haber vereceğimi söyledim. O tekrar gelmeden önce, kitapların siparişinin tamamlanıp tamamlanmadığına dair bir iki defa telefon görüşmemiz oldu. Tabi bu görüşmelerin hepsinin dinlendiğinden de daha sonra haberimiz oldu.

Siparişi veren kişi bir hafta sonra tekrar geldi, kitapları aldı, ben de faturasını kestim ve o kişi gitti. Aynı gün yemek için MKM'den çıktığımda gözaltına alındım. Ne için olduğunu sorduğumda, emniyete gittiğimde öğreneceğimi söyleyerek geçtirdiler.

**Peki, emniyete gittiğinizde hangi suçlama iddiasıyla gözaltına alındığınızı öğrenebil-
diniz mi?**

Tabi ki hayır. Emniyete götürdüğümde, yaklaşık dört gün gözaltında kaldım, hakkımda ek gözaltı süresi istediler. Gözaltı süresince ne ile suçlandığıma, neden gözaltına alındığıma dair hiçbir açıklama yapmadılar. Bu süre içerisinde "Sen kimsin, nerenin sorumlusun, kimden

talimat alıyorsun" şeklinde ithamlarla beni konuşturmaya çalıştılar. Sorularına cevap veremeyeceğimi söyledikten sonra ise, ısrarlı bir şekilde "sohbet" adı altında benimle konuşmaya çalıştılar. Hakkımdaki dosyada gizlilik kararı olduğundan, avukatıma da bilgi vermediler.

Beni gözaltı esnasında sağlık muayenesine götürürlerken, koridorda, kitap sattığım kişiyi

taplarının, karşıdaki görüşmecinin "çoğul" olduğunu ve benim birilerinden talimat alarak bu işi gerçekleştirdiğimi iddia ettiler. Yani aslında bu da Türkçenin azizliği, nereye çekersen oraya gidiyor maalesef.

Bu süreçte tek bir somut delil olmamasına rağmen, türlü suçlamalara maruz kaldım. Ama mahkeme heyeti kanıttan ziyade, dosyaya ilişkin kanaat ge-

çin, nikahı gerçekleştirememiş-
tik. Mahkeme sürerken de ben hayatıma normal bir şekilde devam ettim. Evlendim, hamile kaldım. Bir sıkıntı yaşayacağımı düşünmediğimden, yaşamımda hiçbir şeyi ertelemedim. Bu sırada cezam Yargıtay'a gitti, ben cezanın bozulacağı konusunda yüzde yüz emin iken, cezam onandı. Ben beş aylık hamile iken, cezamin onandığını öğrendim.

" Bu süreçte tek bir somut delil olmamasına rağmen, türlü suçlamalara maruz kaldım. Ama mahkeme heyeti kanıttan ziyade, dosyaya ilişkin kanaat getirdi. Dedi ki "Sen Batman'lısın, kökenin şu, Kürtsün, muhalifsin, muhalif bir kurumda çalışıyorsun. Yani aslında sen potansiyel bir suçlusun, potansiyel bir 'terörist'sin".

gördüm. Onun da elleri kelepçeliydi. O anda, onun neden gözaltına alındığını düşündüm. Ondan sonra, o kişiye sattığım kitapları düşündüm. Ama sattığım kitapların arasında tek bir illegal kitap bile yoktu; Choamsky, Foucault, Mesnevi, Elif Şafak, Şükrü Erbaş gibi yazarların kitaplarını satmıştım.

Gözaltında tutulduğum dördüncü günün sonunda, benim "örgüt üyesi"ne yardım ettiğimi, o yüzden gözaltında olduğumu söylediler. Önüme bir tutanak uzattılar ve imzalamamı söylediler. Tutanağa bir göz gezdirdiğimde, hakkımda yazılı bir sürü asılsız iddia olduğunu gördüm ve imzalamayı reddettim.

Serbest bırakıldıktan sonra neler yaşadığınızı? Yaptığınızı iddia ettikleri bir "suç" neticesinde başlayan bu yargılama süreci nasıl devam etti?

Aslında, ben gözaltından bırakıldıktan yaklaşık iki ay sonra tam olarak neyle "suçlandığımı" öğrendim. Hakkımda hazırlanan iddianameyi okuduğumda, aslında bunu nasıl "kurguladıklarını" gördüm. MKM'den tiyatro ile ilgilenen bir arkadaşımın yaptığı bir konuşmayı bile, iddianamede "delil" olarak kullanmışlardı. Kitap sattığım kişi ile yaptığım konuşmalar da, aynı tutanakta yer alıyordu. Tutandaki konuşmalarda, kitap alacak kişi müşteri olduğundan dolayı görüşmelerimiz de siz-biz şeklinde geçiyordu. Fakat polisler bana yapılan konuşmadaki siz-biz hi-

tirdi. Dedi ki "Sen Batman'lısın, kökenin şu, Kürtsün, muhalifsin, muhalif bir kurumda çalışıyorsun. Yani aslında sen potansiyel bir suçlusun, potansiyel bir 'terörist'sin". Bana dediler ki sen şunu da yapmış olabilirsin, bunu da... Bundan dolayı cezasın dediler. Yani somut delil yok, kanıt yok; mahkeme kanıtlar üzerinden değil, olabirlikler üzerinden kanaat getirdi.

Bu dava ne kadar sürdü, yargılanmanız ne zaman sonuçlandı? Hakkınızda verilen cezayı öğrendikten sonra, bunu nasıl karşıladınız? Böyle bir ceza alacağınızı hiç tahmin etmiş miydiniz?

Gözaltına alındığım tarih 16 Kasım 2011'den sonra, Temmuz 2013'te mahkeme bana ceza verdi ve 2 yıl 1 aylık cezam kesinleşti. Cezam kesinleştiğinde, avukatımın şaka yaptığını zannettim. Bu süre boyunca avukatım da böyle bir sonucu asla tahmin etmiyordu, hatta ben son karar duruşmasına bile katılmamıştım. O da çok şaşırıldığını ama böyle bir cezaya çarptırıldığımı söyledi. Bir taraftan da, görüyoruz, olmayan suçlarla yargılanan bir sürü insan, cezaevlerine atılıyor, tutsak ediliyor.

Bir süre sonra cezanın bozulması umuduyla, kararı temyize göndermeye karar verdik. Tabi bu süreçte ben hayatıma devam ettim. Gözaltına alındığım tarihin bir gün sonrasında nikahım vardı. Ama tabi ben dört gün boyunca gözaltında tutulduğum

Kitap satarak "yardım ve yataklık" ettiğiniz iddia edilen kişinin davası nasıl sonuçlandı peki?

Kitap sattığım kişi, "üyelik" ten 6 yıl 4 ay ceza almıştı. Ardından onun dosyası da temyize gitti. Yargıtay, "Bu kişi örgüt üyesi değildir, kaçakçıdır. Ve yalnızca yardım etmiştir." diyerek cezasını "yardım ve yataklık" suçlamasına düşürdü. Benim cezamsa "örgüt üyesi" olarak yargılanan bir kişiye yardım etmek iddiasıyla, "yardım ve yataklık" olarak bırakıldı. Yani sonuçta benim dosyam, "yardım yataklık eden kişiye yardım yataklık" pozisyonuna geldi. Türk Ceza Kanunu'nda böyle bir suça denk düşen hiçbir madde yok, anayasada bu suçu ifade eden hiçbir tanımlama yok. Onun dosyası bozuluyor, benim dosyam onanıyor. O kadar absürt bir durum yani.

Cezanız onaylandıktan sonra ne düşündünüz? Neticede yargılanmanız devam ettiği sürede evlendiniz, iki çocuğunuz oldu...

Ben beş aylık hamileyken cezam onandı. İkiz bebeklerimin normal doğumunu beklerken, stresten kaynaklı düşük riski taşıyordum. Bu süreçte avukatımla danıştık, ne yapabiliriz diye. O da savcıya gidip erteleme talep etmemizi söyledi. Savcının normalde iki yıla kadar erteleme yetkisi var. Ama ben beş aylık hamileyken, savcı doğuma kadar olan süre ve doğumdan son-

Mezopotamya Kültür Merkezi:

Kürtçe ismi Navenda Çanda Mezopotamya olan Mezopotamya Kültür Merkezi, ilk merkezini 1991 yılında İstanbul'da kurmuş bir kültür merkezidir. Müzik, tiyatro, sinema, dans gibi alanlarda faaliyet yürütmekte olan kültür merkezinde ayrıca Kürtçe dersleri de verilmektedir. Uzun yıllardan bu yana çalışmalarına devam etmekte olan MKM, Agire Jiyane ve Koma Çiya gibi müzik gruplarının kurulmasına zemin sağlamış; ayrıca Güneşe Yolculuk ve Bahoz gibi sinema filmlerinin çekilmesine de katkıda bulunmuştur.

MKM, bugün 14 farklı ilde çalışmalar yürütmeye devam etmektedir.

ra altı aylık bir süre için erteleme verdi. Yani cezayı toplamda bir sene erteledi. Bunun ardından ben erken doğum yaptım ve sekizinci ayda bebeklerimi dünyaya getirdim. Yaşadığım yoğun stres sebebiyle, çocuklarımı prematüre doğdu. Çocuklarımı da yaklaşık bir ay emzirebildim, sonrasında sütüm kesildi.

Şimdi 19 Mayıs tarihi, yani cezaevine gireceğim tarih yaklaşıyor. Bu süre içerisinde eğer bir mucize olmazsa, 19 Mayıs'ta bebeklerimle birlikte cezaevine gireceğim. Çocukları hem birbirinden hem de kendimden ayıramam. Bu süreçte görüştüğüm doktorlar, cezaevi koşullarının bebeklerim için çok riskli olduğunu, ama bebeklerimin bu süre içerisinde benden ayrı kalmalarının da en az o kadar riskli olduğunu söylediler. Çünkü bu, psikolojik gelişimleri açısından çok önemli. Bebeklerin dördüncü ayda annelerini kaybetme korkuları başlıyormuş ve eğer ben şimdi cezaevine girerek onlardan 1.5 yıl boyunca ayrı kalırsam, bu her iki çocuğum için de geri dönülemez sonuçlar yaratabilir. Uzun bir tartışma-düşünme sürecinden sonra, eşimle birlikte aldığımız karar bu oldu, bana çocuklarla birlikte cezaevi yolu

göründü.

Ama bu gerçekleşmesin diye yoğun bir çaba gösteriyoruz. Kapı kapı avukat geziyoruz. Bebeklerimizi geçen ay alıp, savcının yanına gittik. Belki bebekleri görünce vicdanı sızlar, insafa gelir diye düşündük. Ama hiç öyle olmadı, gayet rahat bir şekilde "Bir şey olmaz, bir şekilde büyürler" dedi, geçiştirdi.

Şimdi neler düşünüyorsunuz? Bu adaletsizliğe karşı yapabileceğiniz bir şeyler var mı?

Cumhurbaşkanının af yetkisi var aslında. Avukatımız aracılığıyla bu yönlü çabalarımız var ama bu yol neredeyse imkansız. Çünkü cezaevinde ölüm sınırında olan hasta tutsaklar bile yoğun bürokratik engeller nedeniyle çok zor durumda. Yani cumhurbaşkanı durumu öğreniyor ve müdahale ediyor gibi düşünmek yanlış. Kamuoyu baskısı şart.

Adalet Bakanlığı'nın davayı iade etme yetkisi var. Bu ihtimal üzerinden de girişimlerimiz var. Ben eğer adi bir suçtan dolayı 2 sene 1 ay ceza alsaydım hiçbir şekilde cezaevinin yüzünü görmeyecektim. Ama ben siyasi anlamda bir tarafta olduğum için

ve dosyamda "terör" geçtiği için, aslında her şey en baştan beri belli. Zaten benim cezam 2 yıl 1 ay değil de yalnızca 2 yıl olsaydı, cezamın ertelenmesi mümkün olacaktı. O 1 aylık cezayı da zaten özellikle veriyorlar diye düşünüyorum. 1 ay, benim 1.5 yıl cezaevinde yatmama sebep olacak.

Şimdi internet üzerinden "Özgür ve Lorin Cezaevinde Büyümesin" sloganıyla başlattığımız bir imza kampanyası var, yaklaşık 38 bin imza toplandı. Belki şimdi o imzalarla birlikte Adalet Bakanlığı'na gideriz. 6 ay-1 yıl daha erteleme talep ederiz.

2 Yıl 1 Ay Ceza Ne Demektir?

Türk Ceza Kanunu'na göre, ertelemenin mümkün olabilmesi "Hükmolunan hapis cezasının iki yıl veya daha az süreli olması" gerekmektedir. Verilen cezanın ertelenmesi, ancak bu koşullarda mümkündür. Aksi takdirde, Mülkiye Demir Kılınc'ın yaşadığı örnekte de görüldüğü gibi, ceza 2 yılı 1 ay bile geçse, cezaya ilişkin bir erteleme söz konusu değildir.

Onun dışında, tabii ki kamuoyu oluşturmaya çalışıyoruz. Belki benim durumumda bir şeyler değişir de, bir gün aynı sıkıntıyı yaşayacaklara emsal olur diye düşünüyoruz. İmza kampanyasından sonra, çok farklı kesimlerden insanlar benimle iletişime geçti. Tam insanlığa karşı umudum kırılmışken, gelen destekler, dayanışmalar beni çok mutlu etti. İstanbul'un birçok yerinden, hatta Amerika'dan ve Hollanda'dan beni arayanlar, sizin için neler yapabilirim diye soranlar oldu. Bu dayanışma, bizi çok mutlu ediyor.

Sizin yaşadığınız duruma benzer, daha önce yaşanmış herhangi bir örnek var mı? Eğer varsa, o örneklerde hukuki süreç nasıl işlemiş, bu konuda bir bilginiz var mı?

Bu duruma benzer bir durum daha önce yaşanmış mı acaba diye ben de eşim de çok uzun bir araştırma yaptık. Birini bulduk, Gazal Dülek, 10 aylık bebeği Şinar ile birlikte girmiş cezaevine. O bir röportaj vermişti, okuduktan sonra dehşete kapılmıştım. Şinar'ın annesi röportajda, cezaevine mama almadıklarını, çocuk için en fazla paket süt verdiklerini anlatıyor. Neyse ki Gazal o sü-

rece kadar, bebeği 10 aylık olana kadar, anne sütü verebilmiş de, o biraz korumuş Şinar'ı. Çocuk ateşlendikçe, gardiyanlar götürmüş doktora, annesinin eşlik etmesine izin vermemişler. Buna benzer o kadar çok olumsuz örnekler yaşamış ki...

Ben de şimdi düşünüyorum, cezaevine girdikten sonra beşik verirler mi, mama verirler mi... Çünkü benim çocuklarım zaten anne sütü de alamadı. Dolayısıyla beslenmeleri, alacakları ek gıdalar çok önemli. Artık çocuklara kıyafet alırken bile "şunu alsam kalın olur mu, cezaevinin soğğundan korur mu" diye düşünüyorum. Kafam artık buna çalışmaya başladı. Bir taraftan hazırlanmaya çalışıyorum, bir taraftan da hayal bile edemiyorum.

Bu durumu ileride onlara nasıl anlatacağım, bilmiyorum. İlk adımlarını orada atacaklar.. Hatta atabilecekler mi, bilmiyorum. Görüştüğüm doktorlar dedi ki; bu durum onların gelişmelerini de olumsuz etkiler, yani geç yürürler, geç konuşurlar. Zaten sütüm kesilince bir kez etkilendiler ve şimdi cezaevinde daha da etkilenecekler.

Şu anda görünen o ki, devletin adaleti sizlere, altı aylık ikiz bebeklerinizle birlikte cezaevine girmekten başka bir yol bırakmıyor. Böyle bir olası tutsaklıktan sonra, sizce çocuklarınızın yaşamları bu durumdan nasıl etkilenecek? Büyüdüklerinde, 6 aylıkken cezaevine kapatıldıklarını öğrendiklerinde, sizce neler düşünecekler?

Ben ileride bu durumu onlara anlatırım ama onlar bu devlete, bu yargı sistemine nasıl bakarlarsa, hiç bilemiyorum... Ben, Kürt olmam sebebiyle, ailemle birlikte çok uzun yıllar boyunca türlü sıkıntılar yaşasam da, hiçbir zaman bir Türk hakkında olumsuz bir şey düşünmedim. Hatta eşim Adanalı bir Türk. Kimliğinden ötürü kimseyi yargılamadım. Ama şimdi, biz bebeklerimizle birlikte cezaevine girdiğimizde ve onlar yaşadıkları bu adaletsizliği yıllar sonra öğrendiklerinde, öfkelenecekler.

Tamam, ben artık yapmadığım bir şeyi kabul ettim, ama bu iki bebek ne olacak? Bu bebekler, cezaevinden devlete düşman olarak çıkacak. Öfkelenecekler. Ben bunun önüne geçemem. Bu adalet sistemi de, devlet de

aslında kendi elleriyle kendine düşman yaratıyor.

Ben artık kendi suçsuzluğumdan, haksız yere cezaevine girecek olmamdan geçtim. Ama şu iki bebeğin cezaevine girmesine karşı yapılacak şeyler olmalı. Birileri isterse, tek bir gecede bir sürü yasa değiştirebiliyorlar. Ama bu iki bebek için neler yapılabilir bilmiyorum... Eğer bebekler olmasaydı, ben ağzımı açıp tek kelime etmezdim. Ben zaten bir sürü insanın haksız yere cezaevinde olduğunu düşünen biriyim. Ama şu an, şu bebekler için haksızlık bu...

Benim artık bu devletin adaletine de, yargısına da, hukukuna da güvenim kalmadı. Hiçbir yargı sistemi, hiçbir ideoloji iki tane bebeği dört duvar arasına kapatamaz. Gerekçesi ne olursa olsun. Diyelim ki ben gerçekten o kitapları sattım, örgüte yardım ettim. Bunun cezası bu mu olmalı? İki bebeğin cezaevine kapatılması mı olmalı?

Eğer bir yolu bulunmazsa, 19 Mayıs'ta ikiz bebeklerinizle birlikte cezaevine girmek zorunda bırakılırsanız, sonrası için ne düşünüyorsunuz? Bebeklerinizle birlikte yaşamak zorunda bırakıldığınız

tutsaklığın ardından ne planlıyorsunuz?

Şimdi sistem bana şunu söylüyor, kitap okuma, kitap satma, düşünme, sorgulama... Karşınızdaki sistem o kadar sert ki; beton, esnemez; beton, oynamaz... İşte bu sistemin savunucuları da en az o kadar sert. Çocukların cezaevinde büyüyeceğini söyleyen savcı kadar sert. Şimdi bu durumda kimden nasıl bir hesap soracağız... Cezaevinde çocukların başına bir şey gelse, hastalansa, havale geçirse, zamanında yetiştirilemese... Bunun hesabını kim verecek? Kimi kime şikâyet edeceksin?

Cezaevinden çıktıktan sonra muhtemelen yine muhalif bir kurumda çalışmaya devam edeceğim. Kendi yaşadığım adaletsizliğe ve adaletsizliklere karşı sessiz kalıp, sinmeyeceğim. Bu durumu çocuklara anlatmaya çalışacağım...

Yıllar önce bir kaset yüzünden evimiz basılmış, sürgün edilmişimiz, köyümüze geri dönememiştik... Şimdi ben bir kitap yüzünden ceza alıyorum... Böyle şeyler yaşarken, iki bebeğin cezaevinin dört duvarı arasına hapsedileceğini bilirken, geleceğe ne kadar umutla bakabilirim ki?

Kaz Dağları'nda Asit Gölleri

Madencilik faaliyetleri için açılan çukurlar, Kaz Dağları'nda asit gölleri oluşturdu.

Çanakkale'nin Çan ilçesinde son 30 yıldan bu yana faaliyet yürüten maden işletmelerinin çalışmaları esnasında açtıkları ve ardından hiçbir rehabilitasyon çalışması gerçekleştirilmeden bıraktıkları çukurlar, asit göllerine dönüşüyor. Özellikle sülfür içrikli linyitin çıkarılması sırasında oluşan çukurlara "yüzeysel drenajın boşalması ve yeraltı sularının sızması"yla oluşan asit gölle-

ri, ekolojik riskler yaratıyor.

Bölgede yapılan bir araştırmada, "Terk edilmiş bazı maden sahalarında biriken sulara alüminyum, demir, mangan ve nikel gibi toksin maddelerin yüksekliğinin tespit edildiği" belirtilirken, yaz aylarındaki buharlaşmayla asit göllerinde pH değerlerinin azalması sonucu ağır metal değerlerinin arttığı ve bu asitlerin yüzey sularına karışımıyla balık ölümlerinin yaşandığı gözlenmiştir.

Zonguldak'ta Asit Deresi

Zonguldak'ın Ereğli ilçesine bağlı Hamzafakılı Mahallesi'ndeki dere içerisinde balık ölümleri yaşanıyor. Organize Sanayi Bölgesi'nden gelen atıklar nedeniyle derenin kirlendiğinden şüphelenilirken, köylüler dereye fabrikalardan asit atıldığını, bu

yüzden önce derenin renginin değiştiğini sonra da balık ölümlerinin yaşandığını belirtiyor. Organize Sanayi Bölgesi Müdürlüğü konuya ilişkin suskunluğunu korurken, derede oluşan bu ekolojik tahribatın yaratacağı daha kötü sonuçlardan endişe ediliyor.

Çimento Fabrikasına Yürütmeyi Durdurma Kararı

Trabzon'un Tonya ilçesine yapılması planlanan ve ekolojik bir talana sebep olacak olan çimento fabrikasının yapımına mahkeme onay vermedi. Trabzon İdare Mahkemesi, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın çimento fabrikası için verdiği Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) Olumlu kararının iptali için açılan davada; yürütmeyi durdurma kararı verdi. Mahkeme, hukuka aykırı hazırlanan ÇED raporuna dayanarak verilen kararın uygulamasının "Çevreye telafisi güç zararlar doğurabileceği" kararını verdi.

Davanın avukatlarından Av. Nedim Şenol Çelik, "Bu proje başta ölü doğmuştu. Bu kararla, EMBA şirketi, oraya fabrikayı yapamayacak. Artık bu ÇED raporuna dayanılarak verilen ÇED Olumlu kararı ile oraya kazma vurmak mümkün değil. İnsanlar boş yere huzursuz edildi. Yansız-

ca bir derenin temiz tutulmasıyla elde edilecek maddi kazanç bu çimento fabrikasından daha fazla gelir getirecektir." diye konuştu.

Tonya Çevre Platformu Dönem Sözcüsü Ahmet Bektaş ise, "Bölgeye kurulacak taşocaklarıyla koca koca kaya parçaları dinamitlerle patlatılarak yok edilecekti. Kayanın etrafında bulunan 400 yılda yetişen nadir Ladin Çam ağaçları ise kesilerek bölgede çevre tahribatı yapılacaktı. Yıllardır mücadele ediyorduk. ÇED Olumlu raporuna itiraz etmiş konuyu mahkemeye taşımıştık. Mahkeme, talebimizi haklı buldu. Biz yaşam alanlarımızı korumaya devam edeceğiz. Hem fiili mücadelemizi sürdüreceğiz hem de yasal yollardan hakkımızı savunacağız. Mücadelemiz sonuna kadar sürecek" şeklinde konuştu.

DEVLETİN RESMİLEŞEN ORMAN TALANI

Ormanlık alanları, petrol boru hatlarına, enerji santrallerine, petrol ve doğalgaz aramalarına açan karar Resmi Gazete'de yayınlandı. Orman Kanunu'nun 16, 17 ve 18. maddelerinin uygulanmasına ilişkin yönetmeliklerle birlikte, ormanlık alanlarda artık "enerji üretim santralleri, petrol ve doğalgaz boru hattı, petrol ve doğalgaz arama tesislerinin kurulmasına" izin verilecek.

Ormanlık alanları yeraltı doğalgaz depolama tesisleri, liman

geri hizmet alanı, iletme tesisleri, eğitim ve spor tesislerine de açacak olan bu kararla birlikte artık ormanlık alanların talanı daha da kolaylaştırıldı. Ayrıca, ormanlık alanlarda açılacak tesislerin kontrolü de "serbest yeminli ormancılık büroları"na devredildi.

"Resmen" yayınlanan bu kararla birlikte, artık daha da kolaylaştırılan ormanlık alanların talanı, devlet eliyle de garanti- lenmiş oldu.

Bolu Mudurnu'da Taş Ocağına Karşı Eylem

Bolu'nun Mudurnu ilçesindeki köylüler, taş ocaklarında 3.4 şiddetinde depremle eşdeğer dinamit patlamaları kaynaklı ekolojik tahribatta bulunduğu gerekçeyle, taş ocağını protesto etti. Bolu Çevre Platformu ve köylülerin düzenlediği eylemde taş ocağına yürünerek bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Platform sözcüsü Arzu Toksöz "Patlamalar, önemli ölçüde toz emisyonuna ve yer altı su tabakasında bozulmalara neden oluyor. Ayrıca gürültü

kirliliği oluşuyor ve rüzgara bağlı havaya karışan toz, hava kalitesini de bozuyor" açıklamasında bulundu.

Taş ocağı sahibinin yasalara uygun iş yaptığı iddialarına, köylüler köylerine gelen suyun taş ocağının bulunduğu dağdan geldiğini vurgulayıp "Suyumuzu, toprağımızı, havamızı kirleten ocak istemiyoruz" dediler.

Tohumdan Sofraya Üç Elma Düştü

Emre Bayyigit

Çankırı merkeze 25 km uzaklıktaki Tatlıpınar Köyü'nde, iki katlı ahşap bir köy evi... Meyve ağaçları, asması ve sebze bostanıyla Genç ailesi, tüm ihtiyaçlarını doğal tarım yöntemiyle, evlerinin de içinde olduğu 800m²'lik bu alanda karşılıyor. Kendilerini Üç Elma Doğal Tarım Kolektifi diye adlandırarak, ailece kopamadıkları topraklarda tahıl, çeltik, meyve, kökeni Hattilere-Hititlere dayanan kara üzüm bağ yetiştiriciliği yaparak yaşamlarını sürdürüyorlar. Meydan Gazetesi olarak bizleri misafir ettiler, hoş sohbetleriyle anlattılar Üç Elma Doğal Tarım Kolektifi'nin hikayesini...

"Üç Elma" ismi nereden gelmektedir?

"Gökten üç elma düştü" hikayesi vardır, bilirsiniz. Ben, eşim ve kızım 3 kişilik bir aileyiz. Buradan bir bağlantı kurduk. Her elma birimize şeklinde. Ayrıca da ürettiğimiz ürünlerimizin başında Amasya elması bulunmaktadır.

Günümüzde birçok tarım yöntemi uygulanmakta; endüstriyel, geleneksel, organik, permakültür gibi. Doğal tarım nedir? Sizin doğal tarımı seçmeniz nasıl oldu?

Doğal tarım yönteminin dört ana unsuru bulunmaktadır. Toprağı işlememek, suni (kimyasal) gübre ya da hazırlanmış kompost kullanmamak ve toprağı sürme ya da herbisist kullanma yoluyla yabancı otları temiz-

lememek, kimyasallara bağlı kalmamak... Çünkü bu yöntemle amaçlanan doğaya en az müdahale ile tarım yapmaktır. Bu aynı zamanda sadece bir tarım yöntemi değil, barındırdığı felsefeyle bir yaşam şeklidir.

Uzun yıllardan beri ailece, özellikle Amasya elması yetiştiriciliği ve bağcılık yapıyoruz. Bundan otuz beş-kırk yıl önce topraklarımızda geleneksel tarım yapılıyordu. 60'lı yıllardan sonra kırsalımız boşaldı. Tarım neredeyse durma noktasına geldi. Köy okullarımız kapandı. Buralar çocuksuz, gençsiz kaldı. Yıllar önce bu toprağı tutunmuş, yurt edinmiş meyve ve sebzelerimiz, bağlarımız birer birer yok olup gitmeye başladı.

Kırsalımız gün geçtikçe insansızlaşıyor. Yüzlerce elma ağacı kesilip yok edilip, bağlar

sökülüyor veya kaderine terk ediliyor. Geleneksel üretim, geleneksel besinler, ne varsa yok olup gidiyor. Köyde kalan bir avuç insan da kent marketlerinden gereksinmelerini karşılar hale geldi.

2000'li yıllarda bilge Masanobu Fukuoka'nın Ekin Sapı Devrimi kitabıyla tanışmamla birlikte doğal tarıma geçiş bizler için zor olmadı. Aslında yol göstericimiz Ekin Sapı Devrimi kitabı oldu. Tabi bu arada gelenekselden gelen bilgi birikimlerimiz, deneyimlerimiz ile birlikte pek de yabancı olmadığımız bu yöneme kolayca uyum sağladık.

Bizim öncelikli amacımız, doğaya uyumlu, toprak, su ve havayı kirletmeden, çoğrafyamızı yurt edinmiş yerel meyve ağaçları, yerel ata tohumlarını yaşatmak; geleneksel

bilgi-birikim ve deneyimlerimizi gelecek kuşaklara taşımak, sisteme olabildiğince bağlı kalmadan da tarımın mümkün olabileceğini deneyimlerimiz ile örnekleyerek; bu kolektifi yaşatabilmektir.

Bahçe ve bostanlarınızda ürettiğiniz ürünler nelerdir?

Kökeni Hatti'lere dayanan kara üzüm bağımızdan doğal pekmez, üzüm suyu, üzüm sirkesi, Amasya elması ve bu elmalardan elde edilen %100 elma suyu, doğal fermantasyon soğuk sistem metodu ile (uzun sistem) enzimsiz, korumasız doğal elma sirkesi, yerel tohum buğdayımız üveyik buğdayından taş değirmende üretilmiş tam buğday unu, arpa unu, tam buğday unundan tarhana, köy yumurtası, doğal tuz katkılı erişte, huriyemez elması, yerel ata tohumundan sebzeler, domates, fasulye, kabak, karpuz, ceviz, kayısı, vişne, kiraz şeklinde sıralanabilecek lezzetli, besleyici, temiz ürünler üretmekteyiz.

Endüstriyel girdiler kullanmadığımız için dışa bağımlılığımız da bulunmuyor. Uluslararası tohum, ilaç, kimyasallar ve de destek ürünler. Bunların hiçbirisine gereksinim duymuyoruz.

Çok önemli bir konu olan gıda güvenliği hakkında söyleyecekleriniz nelerdir?

Üç Elma Doğal Tarım Kolektifi yapmış olduğu yöntemle aynı zamanda gıda güvenliğini de öne çıkarmaktadır. Çünkü yüzyıllarca coğrafyasını yurt edinmiş, bağımsızlık sistemi kuvvetlenmiş, mevsimsel değişikliklere uyum sağlayan ata tohumların günümüzün kabusu olan kuraklık, mevsim değişikliği gibi durumlar göz önünde bulunduğu, yereller için ne kadar önemli olduğu ortaya çıkıyor. Bu yöntemle toprağımızı ve suyumuzu kirleten, doğayı talan eden şirketlerin katkılarında uzak bir şekilde tarım yapmaktayız. Günümüzde tarım küçük aile işletmelerin elinden çıkarılarak endüstriyelendiriliyor. Verimli tarım arazileri kentleşmeye ve tarım dışı kullanıma açılmakta. Coğrafyamızın akarsuları bir bir tüplere alınarak, ekolojik yapısı, iklimi, bitki örtüsü, havası, coğrafyalarını yurt edinmiş börtü böcekler ve bitkilerin de terk etmesi sonucu doğal yapı giderek bozulmakta, kırsaldan kentlere göç olmaktadır.

Anadolu'da doğal tarımla ilgili başka çiftlik/aileler var mı? Bu tarım yöntemi sadece tarım kolu olarak mı değerlendirilmeli? Masanobu Fukuoka'nın bu tarım yöntemine ulaşmak istediği sizce neydi?

Çevremize şöyle baktığımız zaman bölgede çiftçilik yapan çiftçi ailelerin sayısı neredeyse yok denecek kadar azaldı. 1960'lar da başlayan kırsalın boşalmasıyla ve son yıllarda artan göç nedeniyle bugün tarımla uğraşanların yaş ortalamasının 60 üzerinde olduğunu söyleyebiliriz. Bölge insanları genç kuşak olmadığından çok az miktarda kendine yetebilecek kadar tahıl bazlı küçük ölçekli tarım yapmaktadırlar.

Üç Elma Doğal Tarım Kolektifi'nin önceliklerinden biri; bu tarım yöntemiyle kendine yetebilen bir yaşam oluşturabilmek ve olabildiğince uzaklaştırılıp, ayrıştırıldığıımız doğanın içinde kalmak.

Fukuoka'nın takip edeceği bir model yoktu. "Bunu denersek nasıl? Peki ya bunu? Bu, tarımsal teknik geliştirmenin olağan bir yolu. Onun yolu biraz daha farklıydı. Peki bunu yapmazsak nasıl? Ve de bunu?" sorularını kendine sorarak takip ettiği bir yol-

du bu. Pirinç yetiştirme yöntemiyle tohumu ekmek ve samanı yaymak, fakat bu basitliğe ulaşmak otuz yılından fazlasını aldı. Fukuoka doğal çiftçiliğin kişinin ruhsal sağlığından kaynaklığına inanır. Toprağın iyileşmesini ve insan ruhunun arınmasını tek bir süreç sayar ve bu sürecin yer alabileceği bir yaşam ve çiftçilik tarzı önerir. "Doğal çiftçilik yalnızca ürün yetiştirmek değildir. İnsanın işlenmesi ve mükemmelleşmesi içindir." der Fukuoka.

Yaptığınız faaliyetleri başkalarıyla paylaşma yollarınız ve ürünlerinizi ulaştırma yönteminiz nedir?

Biz olabildiğince kentli dostlarımızı yaşadığımız yere, köyümüze, davet ederek yapmış olduğumuz doğal tarımı, birlikte deneyimlemek istiyoruz. Çeşitli atölye çalışmalarımızla birlikte hakiki gıdanın üretim aşamasını yani tohumdan sofraya gelişini gözlemleyerek, ürünlerimizi tanıtarak, gıda mandalası doğrultusunda beslenmemizi, sürdürülebilirliğimizi paylaşmaktayız. Az-öz tertemiz gıdalarla yaşamımızı sürdürebilmenin öneminden bahsediyoruz. Özellikle geleceğimiz olan çocuklarımıza bu atölyelerle, hakiki gıdayı, tatları, lezzetleri tanıtmayı istiyoruz. Toprağı, tohumu birlikte ekmek, biçmek, hasat etmek, başkaca bir tarımın mümkün olabileceğini Üç Elma Doğal Tarım Kolektifi çiftliğinde böylece gözlemlemiş, uygulamış oluyoruz.

Ürünlerimizi ulaştırma konusuna gelirse; internet sitemizde ürün listesi bulunmakta. Buradan dostlarımız sipariş verirler ve biz de onlara istediklerini kargo yolu ile göndeririz. Haftada bir günümüz, kargo işleri ile geçiyor.

Diğer işlerimiz için de şehre indiğimizde, ki ben bu konuda her ne kadar gönülsüz olsam da, maalesef günümüzde geçerliliğini pek de yok sayamayacağımız paranın gerekliliği bu günlerde ortaya çıkıyor.

Peki, gıda mandalası ve önemi konusundaki düşünceleriniz, uygulamalarınız nelerdir?

Atölye çalışmalarımızda bu konu üzerinde çokça durmaktayız. Nedenine gelecek olursak, doğaya uyumlu bir yaşamın esaslarından biri de gıda mandalasına göre mevsimine ve coğrafyasına uygun beslenme önceliğinin olmasıdır. Gıda mandalasıyla istediğimiz; bulunduğumuz bölgeye has nitelikte olan gıdaları tüketmektir. Doğal tarım kapsamında kışın domates yenmesi mümkün değildir. Kendi bulunduğum İç Anadolu toprakları için konuşmak gerekirse; Japonların ana gıda maddesi olan pirinçten elde edilen sirkenin, tropikal bölgelerde yetiştirilen meyvelerin hatta birçok çeşit balığın dahi benim yaşamımda bulunması doğal yollardan mümkün değildir. 100 yıllık geçmişi olan rafine şeker ve benzeri ürünler, doğallıkla örtüşmemektedir. Örneğin; biz her türlü şeker ihtiyacımızı ürettiğimiz üzümlerden pekmez şeklinde sağlamaktayız.

Bu noktada şehirde yaşayan insanlardan beklentileriniz nelerdir?

Zaten gerçek gıdaya gereksinmelerimize yanıt alabilmek için birincilikle talebimiz olması gerekiyor. Talebin başında da şehirli dostlarımızın öncelikle hakiki gıdayı talep etmeleri önemlidir. Şöyle bir şey ki; hakiki gıdaya ulaşmak, edinmek günümüzde hemen

hemen neredeyse mümkün olmamakta... Hakiki gıda talep edeceğiz ama nasıl? İşin bu kısmı epey zor. Araştıracamız, kırsalda yaşayan bu işlere gönül vermiş çiftçi dostları arayıp bulmaya bağlantı kurmaya çalışacağız, bu arada kent bahçeciliğine, tarihi kent bostanlarına çoluk çocukla bu konuda şehirlere sahip çıkıp, buralara verilmek istenen zararları göreceğiz. Kentten kırsala doğru kolektifler oluşturarak bilgi, ürün ve de paylaşımına gitmeliyiz.

Fukuoka'nın doğal tarım modelinde gübre, sürmesiz, ilaçsız, yabancı ot mücadelesiz tarım yapılabileceğinin mümkün olduğunu biliyoruz. İnsan damak tadına uyan yiyecekleri seçmeyi sürdürdükçe, kendisi için gerçekten gerekli olanı yemek konusundaki doğal zekasını yitirdi. Bu arada Fukuoka'dan şu alıntıyı paylaşmadan edemeyeceğim: "beslenme şekli temel itibarıyla makul olmadıkça, tarımda normal olamaz".

Doğaya karşı geri dönüşü olmayan tahribatlar tüm hızıyla devam ederken, uyguladığınız tarım yönteminin önemini anlayabiliyor ve sizin gibi dostların hızla çoğalmasını diliyoruz. Son olarak eklemek istedikleriniz?

Gıdaya adil erişim felsefesine uyararak; doğal tarım çalışmalarımıza; hakiki, iyi, temiz, tertemiz gıdayı tohumdan sofraya sunmaya; ne yediğimize dair bilgi vermeye devam edeceğiz. Bu değerleri paylaşmak biz Genç ailesi için büyük mutluluktur. Yolu düşen herkesi bağımızdan üzüm, bahçemizden elma koparmaya davet ediyoruz.

Yaşamı Yok Eden Enerji

"Sayın Başkan,

Tarafıma bildirilen bazı son çalışmalar, uranyumun yakın gelecekte yeni ve önemli bir enerji haline geleceğini göstermektedir. Son dört aydır, Fransa'da Joliot'un, Amerika'da Fermi ve Szilard'ın çalışmaları, yüksek miktarda uranyum ile büyük nükleer zincirleme reaksiyonu üretebilmenin mümkün olacağını göstermektedir. Bu sayede çok büyük bir miktarda enerji ve çok büyük miktarda benzeri radyum elementleri üretilebilir. Şimdi, neredeyse kesindir ki çok kısa sonraki bir gelecekte başarılacaktır. Bu yeni fenomen yeni tip, aşırı güçlü bombaların yapımını ortaya çıkarabilir. Bir gemi tarafından taşınabilirler ve limanı yok edebilecek kadar güçlü olabilirler. Ne var ki hava yoluyla taşınmak için çok fazla ağır olacaklardır."

Bu sözler Albert Einstein tarafından 2 Ağustos 1939'da dönemin ABD başkanı Roosevelt'e hitaben kaleme alınmış bir mektuptan bazı alıntılar içeriyor. Mektubun yazıldığı tarihten kısa bir süre önce ABD'ye sığınan Einstein ile birlikte bir grup fizikçi, yakın zamanda patlak veren savaşta Nazi Almanya'sının atom bombası üretimi için çalış-

tığına emindiler. Ne var ki bu kaygı felaketle sonuçlanacak bir paranoyadan başka bir şey değildi. Zira fazla maliyetli ve gereksiz olduğu düşüncesi ile bu proje, Nazi Almanyası için uçuk bir hayal olarak değerlendirilip ciddiye dahi alınmamıştı. Nazi tehdidine karşı bilimcilerin, savaşı sonlandıracak bu barışçıl girişimi Hiroşima ve Nagasaki de somutlaşmıştı.

Nükleerin barışçıl amaçlarla kullanımı

Hiroşima ve Nagasaki'nin ardından bu katliamların tüm paydaşları ve onların savunucuları birer birer günah çıkarmaya başladılar. Einstein, deneyin uygulanma aşamasının Roosevelt'in ölümünün ardından onun yerini alan Truman'ın dönemine denk gelmesinin büyük bir talihsizlik olduğunu belirtmiş, "Eğer Roosevelt bu operasyonu yürütseydi böyle devasa bir enerjiyi sadece Almanları korkutmak için kullanacağını Hiroşima ve Nagasaki'nin asla yaşanmayacağını" söylemişti. Mektubu kendisinin yazmadığını, imzalamaya ısrarla ikna edildiğini ifade etmiş sonra da "evet düğmeye ben bastım" demişti.

Silahlı Almanlardan önce yapıp, silahın

gücünü zararsız bir şekilde dünyaya kanıtlanması beklenirken bu çabanın aslen ünlü Manhattan Projesi'nin ilk adımı olduğunun farkında olunup olunmadığı tartışılabilir. Ancak söz konusu mektubun Roosevelt' gönderilmesinde ısrarcı bir başka fizikçi Leo Szilard 1945'te nihayet erişebildiği farkındalıkla itiraf ediyordu: "Artık korkumuz Almanların bize ne yapabileceği değil, ABD'nin başka ülkelere yapabilecekleridir".

22 yaşında yeni mezun genç bir fizikçi olarak Manhattan projesinde yer alan Herbert E.Kubitschek; projedeki işinin aslında neye yaradığını Hiroşima ve Nagasaki'den sonra öğrenmiş, fizik alanında çalışma yürütmekten vazgeçerek Szilard dâhil, projedeki pek çok fizikçi gibi biyolojiye yönelmişlerdi.

Oysaki tüm bu bilimciler başlangıçta nükleeri barışçıl amaçlarla kullanacaklarından, böylece savaşı ya da faşizmi durduracaklarından eminlerdi.

Nükleerin daha barışçıl amaçlarla kullanımı

Halen pek çok devletin elinde kullanıma hazır nükleer silahlar bulunsa da günü-

Nükleer

Çernobil Yasak Bölgesi içinde kalan Kızıl Orman'da ağaçlar halen çürüyemiyor. Radyasyonun etkisi ağaçların çürümesini engelliyor.

Özgür Erdoğan

ozgure@meydangazetesi.org

müzde pek çok kesimce nükleer silahsızlanma yanlısı bir tutum hâkim. Hiroşima ve Nagasaki'nin ardından sıkça dillendirilen nükleer teknolojilerin "daha" barışçıl amaçlarla kullanım alanları arasında nükleer tepkimelerden enerji üretimi kimin hangi ihtiyacını karşılamak için bir çözüm olarak sunuluyor?

İlerlemeci, kalkınmacı, merkeziyetçi, devletçi tüm yaklaşımlarda nükleer enerji yeri doldurulamaz bir öneme sahip. Kapitalizmin bitmek tükenmek bilmeyen enerji ihtiyacını karşılamada nükleer santraller sunduğu güç kapasitesi ile vazgeçilmez konumda. Bu faydacı yaklaşımda yaşamın yok edilmesinin bir önemi olmadığı gibi yaşamı yok edebilme potansiyeli de santrale sahip olan siyasal ya da ekonomik iktidarlar için bir avantaja dönüşüyor. Bir nükleer enerji santraline sahip olmak, nükleer teknolojiye sahip olarak nükleer silah yapabilmeyenin de önünü açıyor.

1986 Nisan'ının 25'ini 26'sına bağlayan gece gerçekleştirilen deneyde meydana gelen patlamanın duyulması yetkililer tarafından büyük bir çabayla engellendi. Patlamanın ardından Kiev'de yayınlanan bir yerel gazete ancak 3 Mayıs günü reaktörlerden birinde yangın çıktığı yönünde bir haber

yayınlanmıştı. Patlamanın hemen ardından devlet erkânının kıymetli yakınları uçaklarla bölgeden uzaklaştırılırken patlamanın gerçekleştiği Pripyat kentinin insansızlaştırılmaya başlanması patlamadan 36 saat sonra başladı. 30 saat içerisinde bölgedeki tüm insanlar santral çevresinden uzaklaştırıldı.

Üzerinden 28 yıl geçmesine rağmen Çernobil nükleer katliamının etkileri halen sürüyor. Karadeniz başta olmak üzere Asya ve Avrupa kıtalarının tamamında yüksek oranda artış gösteren kanser vakaları, ölü ve sakat doğumlar bu katliamın yalnızca insanlar üzerindeki etkilerini göstermektedir.

Bölgeden apar topar uzaklaştırılan insanların ardından geride kalanlar için yalnız yaşam değil ölüm de imkânsız hale gelmiştir. Günümüzde Kızıl Orman olarak anılan Çernobil yakınlarında yer alan çam ormanlarındaki ağaçlar kuruyup yaşamını yitirmesine karşın halen dimdik ayakta. Radyasyon etkisi ile pek çok çürükçül organizma da yaşamını yitirmiş, bütüncül yaşamın döngüsü işleyemez hale gelmiştir.

Pripyat'ta patlama sonrası yayılan tüm radyoaktif maddelerin etkisiz hale gelmesi için 48000 yıl gerekmektedir.

Tüm bunlara rağmen ne yazık ki Çernobil de, Fukuşima da nükleer katliamların sonuncusu olmadı. Devletlerin kaza diye geçtirdikleri katliamlar göz göre göre "ulusal çıkarlar" için, "ekonomik büyüme" için, "gelişme" için, "kalkınma" için, feda edilen yaşamların birer "teferruat" olduklarını göstermektedir.

Bilinmelidir ki; kapitalizmin enerji ihtiyacını karşılamak için hiçbir nükleer, termik, hidrolik, güneş, rüzgâr, jeotermal santral yeterli gelmeyecektir. Anadolu'da 9 köyün deresinde kurulu Hidroelektrik santralin ürettiği elektrik, İstanbul'da bir alışveriş merkezinin anlık ihtiyacını ancak karşılayabiliyorsa, üretilen elektrik bizlerin değil, sistemin varlığını sürdürürebilmek için gereksinimidir. Bizlerin yaşamlarımızı sürdürürebilmek için gereksinim duyduğlarımız ise o dokuz dere gibi yaşamın içindeki diğer tüm varlıklardır.

Günümüzden 30 yıl sonra da Sinop'ta gerçekleşecek sızıntının, Akkuyu'da meydana gelecek kazanın, İğneada'da patlayacak reaktörün yaşamlarımızı yok etmemesi için şimdiden mücadeleye!

Yaşamı yok eden enerjilere hayır!

Benlerden Biz Olma

Anarşist Kadınlar, bu yıl 8 Mart sürecinde Elibelinde kadınlarla doldurdular sokakları, meydanları. Erkek egemenliğine, devlete, iktidara, kapitalizme karşı kadın mücadelesini daha da yükselttiler, kadın dayanışmasını büyüttüler. Anarşist Kadınlarla, Elibelinde'yi ve bu sürece nasıl hazırlandıklarını konuştuk.

Anarşist Kadınlar, geçtiğimiz 8 Mart'ta "Elibelinde" diyerek seslendi kadınlara. Nedir Elibelinde?

Elibelinde kilimlere, çanağa, çömleğe, heykellere işlenen Anadolu ve Mezopotamya'nın geleneksel bir kadın motifi aslında. Pek çoğumuzun yaşam alanında olan, ancak dikkatinden kaçan dokumalar, işlemeler. Belki bilen, bilmeyene anlatan aşına bu motife. Biz Elibelinde'yle farklı şekilde tanıştık. Bizim için sadece bir motif değil Elibelinde, bir ifade, anlayış, yaşam tarzı, mücadele.

İlk çağlardan bu yana ana tanrıça kadını ifade eden Elibelindeler, kimi zaman hastalıkları iyileştiren, doğanın bereketini ifade eden Kibele, kimi zaman

Fırat ve Dicle kıyılarında kurnaz tanrı Enki'ye isyan eden Nin-hursag olarak çıktı karşımıza. Ancak belirttiğimiz gibi yaşamlarda olup da dikkatten kaçan Elibelinde, günümüzdeki kadını anlatıyor aslında. Yani bir bakıma ana tanrıçalardan, kadın kahramanlardan çok Anadolu ve Mezopotamya'nın kilimlerini bezeyen, ismi bilinmeyen, görmezden gelinen kadınların hikayesi. Yıllar sonraysa cadı denilerek yok edilmek istenen, ateşe verilen, acıyla kavruken yeryüzünün lanetlenmişleri olmuş Elibelinde.

Şimdi tüm bunları bilerek elini beline koyan, kavgaya hazır, koca bir söz dinlemez, başına buyruk kadınların geçmişten geleceğe, sembolden yaşama taşıdıkları anlamdır Elibelinde.

Peki, Anarşist Kadınlar için elini beline koymak ne demek?

Anarşist Kadınlar olarak iktidarın sorgulandığı bir fikrin yaşamlarımızda sonsuza dek gömülmesi için çabalayan bir mücadele anlayışıyla yol alıyoruz. Bu yol özellikle kadın olunc a

Bana Bak İçin ELİBELİNDE

“ Bizim için Elibelinde her kadında saklı olandır aslında. Sonrasında görünmeyen, bilinmeyen çilemize bir itiraz, bize çektirenlere tavır, sineye çekmeyi bırakıp cevval bir “bana bak” çekmektir yaşama. Aslında en çok kendini bulmaktır Elibelinde olmak.

engellerle dolu, biz kadınlara çelme takan, her defasında düşürmeye çalışan erkek egemen bir sistemin potansiyel sakatları olarak yolumuz oldukça zor. Yaralının kendini iyileştirmesi için bazen ona yol gösteren bir bilgeye ihtiyacı vardır. Elibelinde, bize yol gösteren bir bilge olmuştur aslında.

B i z

Elibelinde'yle şimdi tanışmadık, içimizde saklı olanı bulduk sadece. Anarşizm her ne kadar başına buyrukların fikri olanı görünse de, en çok da saklı olanı çıkarır içinden. Bizim için Elibelinde her kadında saklı olandır aslında. Sonrasında görünmeyen, bilinmeyen çilemize bir itiraz, bize çektirenlere tavır, sineye çekmeyi bırakıp cevval bir “bana bak” çekmektir yaşama. Aslında en çok kendini bulmaktır Elibelinde olmak.

Kadın cinayetlerinin, tecavüzün, tacizin azalmadan sürdüğü bir dünyada Elibelinde olmak neleri değiştirir?

Her gün beş kadından birinin erkekler tarafından hunharca katledildiği, tecavüz edilerek sokaklara atıldığı, yaşamın her

alanında tacizin olağanlaşarak kendini hissettirdiği, her türlü şiddetin hükümsüzce sürdüğü bir dünyada buna seyirci kalmak ve de yaşamak istemeyen kadınların elbet değiştirecekleri çok şey vardır. Biz buna çemberin en ortasından kendimizden başlamalıyız.

Değiştirebileceğimize inanmadığımız bir dünyada eriyip giden sadece yaşamlarımızdır. Kariyer uğruna itibarsızlaştırılan, yani bu sistemde kazanmak için yaşamını kaybetmeyi göze alan herkes, kaderim razıyım deyip yaşamayı kabullenen herkes, güç uğruna erkekleşerek iktidarla uzlaşan herkes, tahakküme boyun eğen, eğdiren herkes, yaşamını sorgulamadan sadece entegre olan buğday sapı gibi rüzgâr nereden

“ **Bizim bahsettiğimiz, kaybedenler için mücadele etmenin gerekliliği aslında. Üzerimize doğru gelen bu sistemin üzerine gitmek, önce ben sonra da benlerden biz olmak demek. Bu yüzden elini beline koymak gerekir. Bir motif gibi işlenerek yaşama dokunmak gerekir.** ”

eserse o yana savrulan herkes, kendi yaşamını değiştirmeden bir başkası adına vaatler yağdıran herkes, zaten bu sistem içinde kazanmış, değiştirmeyi değil sürdürmeyi görev edinmiş demektir.

Bizim bahsettiğimiz, kaybedenler için mücadele etmenin gerekliliği aslında. Üzerimize doğru gelen bu sistemin üzerine gitmek, önce ben sonra da benlerden biz olmak demek. Bu yüzden elini beline koymak gerekir. Bir motif gibi işlenerek yaşama dokunmak gerekir.

Bu sistemde kazandığını düşünerek yol alanlar gün gelip de "erkekliğime hakaret ettin" sopasında, yoksulluğu dört duvar arasında hayalet gibi gezen emeklerinin görünmezliğinde, oğlunu savaşa gönderen gururlu annenin eline bomba verip çocuğunu patlatan komutana öfkesinde "vatan sağ olmasın" deyişinde, her akşam kendi yatağında ızdırap çeken bedendeki karanlığın bitmeyeşinde, baba sevgisinin koca sevgisine satıldığı çocuğun korkuyla boşalan gözyaşlarında, salyalı ağızların, fırıldak bakışların, kadın üzerinden yükselen aşağılayıcı sözlerin karşısında sıkılan yum-

ruğun her saklanışında anlayacaklar, anlayacaklar elbet. Çünkü erkek egemen dünyanın kadınlara sunduğu yaşam bu. Şimdi soruyoruz? Değiştirmeli miyiz?

Evet dediğimizde bu istek bize özgür bir yaşamı bu günden yaşamayı mümkün kılar. Benlerden biz olursak yaşam herkes için daha güzel bir hal alabilir. Bu yüzden kazananların dünyasını yıkalım ve kaybedenlerin kazanacakları özgür dünyayı yaratalım, bunun için elimizi belimize koyup, çemberi oluşturmamız ve büyütmemiz gerekir.

8 Mart'la birlikte dillendirdiğiniz bu motto özellikle sosyal medyada oldukça ilgi uyandırdı. Beklediğiniz neydi? Yoksa kadınlar zaten hâlihazırda elini beline koymak için mi bekliyorlardı?

Evet. 8 Mart'la birlikte kara mora boyadığımız Elibelinde bir anda daha çok duyulur, bilinir oldu. Anarşist Kadınlar olarak İstanbul'daki 8 Mart hazırlıklarımıza başlamıştık. Bilirsiniz "her gün 8 Mart" desek de yine de bugünün telaşı bir başka olur. İşte yine böylesine bir telaş sarmıştı her birimizi. Her yıl olduğu gibi bu yıl da gece

yürüyüşümüz ve büyük kadın mitingimiz için toplantılar yapıyor, yoğunca bir koşturmaya yaşıyor, diğer yandan Elibelinde'yi olgunlaştırmaya çalışıyorduk.

Afişler yaptık; tarihte iz bırakan kadınların Elibelinde afişlerini. Emma Goldman, Louise Michel, Frida Kahlo, Ulrike Meinhof bunlardan bazılarıydı. Yüz ifadelerini özenle seçtik; cevval bir "bana bak" bakışı yakalamak için. Bunun dışında Elibelinde kadının özelliklerini sıralayan başka afişler de tasarladık. Paylaşmacı ve dayanışmacı, doğanın bir parçası, devlete, iktidara, kapitalizme karşı, örgütlü Elibelindeler. Diğer yandan hazırladığımız şablonlarla sokaklara duvar yazılamaları, afişlemeler...

Bizim için sokak en güzel üretim alanıdır. Sokağa inerek farklı semtlerdeki kadınlara "sen de koy elini beline" dediğimiz bir video hazırladık. Kimisi şiddete, kimisi ev işlerine, kimisi esnek çalışma saatlerine, kimisi de tacize karşı elini beline koydu. Video için düşündüğümüz kurguda ayrıca filmin arka planında fısıldanan bir şarkı üzerine de çalışmıştık.

Akordeon, keman ve vurmali çalgılar

eşliğinde bir Elibelinde şarkısı yazdık, hep birlikte söyledik ve kayda aldık. Olmadı bir daha, bir daha, bir daha derken en içimize sinen eklendi videoya.

Sosyal medya bizim için her yerden kadınlara ulaşabileceğimiz bir alandı. "Koy elini beline" çağrısıyla internet üzerinden kadınları bu sürece katmak istedik. Beklentimizin çok daha üzerinde bir ilgi gördü. Her yerden kadınlar, 3 dakikada bir elini beline koymuş haldeki fotoğraflarını sayfamıza gönderdi. 7'sinden, 70'ine Diyarbakır'dan, Adana'ya, Çanakkale'den, Trabzon'a çağrımız duyulmuştu. Diğer yandan ardı sıra mesajlar geliyordu. Yani kadınlarda saklı olan ortaya çıktı adeta. Soruda belirttiğiniz gibi, kadınlar ellerini beline koymak için hâlihazırda bekliyorlardı. Biz sadece dokunduk.

8 Mart hazırlıkları hızla sürüyordu, Elibelindelerden yakalıklar, şablonlar, pankartlar hazırlanıyordu. En büyük avantajımız ise gece gündüz kullanabileceğimiz mora boyalı bir mekânımızın olmasıydı. En kalabalık sofralar, yan yana kurulu döşekler, sobada demlenen çayımız, şehir dışından

gelen misafirlerimizle aynı yerde kara mora boyanarak iplere dizilen, çizilen, yazılan kuruması beklenen onlarca Elibelinde. Taksim Gece yürüyüşünün şiddetli yağmuru-na, yasağına, TOMA'sına, polisine, kavgasına, Kadıköy'deki büyük kadın mitinginin ayazına, rüzgârına rağmen Elibelindeler Anarşist Kadınlar'ın elinden tuttu ve bizi bu yıl da büyük bir coşkuyla meydanlara savurmuş oldu.

Elibelinde kadınların kadın mücadelesi noktasında bundan sonraki istek ve hedefleri nelerdir?

"Sende bir el uzat bize gel yanımıza büyüsün bu dayanışma, üzgün değil öfkeli ol sen kader deyip geçme yaşama" sözleri, hazırladığımız videonun arka planında fısıldanan şarkının sözleri. En büyük isteğimiz, dayanışmayı büyütme. Çünkü dayanışmayı büyütmenin erkek egemen sisteme karşı en güçlü direniş olduğuna inanıyoruz.

Kolektif bir yaşamın bugünden yapılandırılması ve bu sisteme rağmen yaratılması çok önemli. Anarşist Kadınlar olarak uzun yıllardır deneyimlemeye çalışıyoruz, birlikte üretmek ekonomik ve sosyal yaşamı,

sistemin dayattığı alternatifler dışında dönüştürerek yeni bir yaşamın mümkün olabileceği fikrini ısrarla savunarak. Hedeflerimize gelince, doğa ve kadın ilişkisi bizim için oldukça önemli. Yaşamı savunmanın doğayı savunmak, beraberinde de kendi doğamızı savunmak olduğunu düşünüyoruz. Kırdan kente uzanan kooperatiflerle hem tüketim ihtiyaçlarımızı sağlama hem de birlikte üretmek sistemden yettiğince bağımsız bir yaşamı bugünden yapılandırmayı hedefliyoruz. Bu deneyimlerimizi aktarabileceğimiz yazılı ve sözlü bilgi paylaşımlarını oluşturmak da beraberinde düşündüğümüz hedeflerimizden. Elibelinde kadını, bizim isteklerimiz ve hedeflerimizle örtüşüyor. Çünkü tüm bunları gerçekleştirebilmek önce elini beline koyup "yetti be" demekten geçer.

Röportaj için çok teşekkür ediyoruz. Umuyoruz ki, Elibelinde kadınlar giderek daha da çoğalır; erkek egemenliğine, devlete, kapitalizme ve iktidarın her türlüsüne karşı mücadeleyi daha da büyütür.

Bir Yaratılış Efsası

Elibelinde topraktır, toprakta yetişen buğday, buğdaya yaşam veren sırdır.. Elibelinde hem kadın, hem doğadır.. Doğa kadar kadındır.. Elibelinde Anadolu ve Mezopotamya coğrafyasında anlatılagelen binlerce öyküde dilden dile bugüne gelmiş, binlerce öyküde yüzlerce farklı isim almış ve anlatıldıkça başka öykülere ilham vermiştir. Belki de Elibelinde'yi kendi öyküleriyle ve ilham verdiği öykülerle dillendirirsek, daha iyi anlatabiliriz onu.

Elibelinde topraktan geldi ve toprağa denkti. O toprak gibi hoşgörülü ve sabırlı, toprak gibi cömertti. Ve ona arkadaşlık etsinler diye kendinden verdi; göğü, nehirleri ve dağları yarattı; sonra onlarla yeniden birleşti ve birçok çocuğu oldu. Güneşi, rüzgarı, yağmuru, gökkuşağını, ağaçları, dünyaya getirdi. Yeryüzüne hayat veren oydu.

O hem toprak, hem toprakta yetişen buğday, hem buğdaya yaşam veren sırdır. O doğadır, doğa kadar bereketli, doğa kadar kadındır.. Baharın gelmesi, fida-

nın yeşermesi, çiçeğin açması hep onun neşesiyledir. Elibelinde baharı getirendir, ama bu hikayeyi biraz daha uzun anlatmak gerekir..

Acısıyla Öfkesini Büyüten Kadın

Yeraltı tanrısı onun kızlarından birine aşık olup, onu da yeraltı dünyasına kaçırıp hapsedtiğinde, Elibelinde'nin kederiyle güneş gitmiş. Onun ise; üzüntüsü öfkeye dönmüş, gözyaşları öfkesini büyütmüş, gökyüzünden dökülmüş, şimşekler ve yıldırımlarla yerin üstüne yağmış, sel olup akmış ve geride bir balçık bir enkaz bırakmış.. Yine de kızını bulamamanın acısıyla rüzgar olup, fırtına olup esmiş ve yerin üstünde ne varsa söküp götürmüş, geriye bir çorak toprak kalmış.. Yerin yüzünde yaşamın solmakta olduğunu gören yeraltı tanrısı, kızın aşkından vazgeçememiş ama yılın dört ayı onun yanında kalması şartıyla kızı bırakmış ve Elibelinde kızına kavuştuğunda bahar gelmiş ve toprak canlanmış yeneden. Bu yüzdendir kızı ne zaman yeraltı tanrısının yanına dönsün

güneş gider, ekinler solar, kış gelir yeryüzüne. Ama baharın gizi onda saklıdır. Sümbüllerin ve papatyaların yerin yedi kat altında örgütlenip baharın yağmuruyla fıskırmalarının altında onun neşesi yatmaktadır.

Günler Çoğalırken, Çoğalan Kardeşlik

Elibelinde yarattığı her şeye kendinden bir parça katmış ama onların özüne hiç dokunmamış, bundandır ki her çocuğu bambaşka karakterlere bürünmüş. Elibelinde çocuklarına hiç sırtını dönmez, her birini olduğu gibi sever, günlerini hep onlarla sohbetle, oyunla geçirir, kimi günler tarlalarda onlarla çift koşar, kimi günler kil çıkarır, çömler yapar onlara da nasıl yapacağını gösterir, eli yüzü çamura bulan çocuklarının gayretiyle neşelenir, onların elinde şekillenen heykelleri çömlerleriyle birlikte fırınlar, yine oynasınlar diye onlara verirmiş. Kimi günler onlarla deniz kenarına iner çakıl taşı deniz kabuğu, deniz yıldızlarını toplar, kimi günler madenlere iner toprağın bağrında saklananlardan

kendine görünenleri toplar, bazı günler de bu topladıklarının bazılarını iplere dizer her birine dağıtır, bazılarını da tek tek hepsinin saçlarına takarmış. Günler böyle neşeye ve kardeşlikle birbiri ardına çoğalmış. Çocuklarının her biri bambaşka karakterlere bürünürken bazısı ona benzemiş, ona dost, ona kardeş olmuş; bazısı ise ona sırtını dönmüş, kıskançlığı büyütmüş, hasım olmuş, zalimleşmiş.

Diktari'nin Bencillikle Zehirlenen Ruhunu

Bu hasımlığı yaratanlardan bir tanesi kendini taşların, kayaların ve madenlerin tanrısı ilan eden Diktari'ymiş. Diktari yeryüzünde ve toprağın altında sahiplendiği onca altın, elmas, zümrüt, bakır, demirle asla yetinemeyip hep daha fazlasını ister ve en çok Elibelinde'nin her şeyden nasip lenerek büyüttüğü neşesini kıskanmış. Onun neşesinin kaynağında gördüğü ne varsa ondan almaya yemin etmiş Diktari. Onun güzelliğini ve sevecenliğini kıskanmış; sevecenliğinin kaynağında da çocuklarını görmüş,

nesesi: Elibelinde

Özlem Arkun

ozlema@meydangazetesi.org

onlara sahip olursa sevecenliğine de sahip olabileceğini düşünmüş. Bu haseti yüzünden doğan her çocuğunu bir şekilde oyuna getirip ondan almaya çalışmış.

Diktari, kandırdığı çocukları teker teker kaçırmış, kimini topraklarına çift sürmek için kullanmış; kimini madenlere atmış, kömüre döndürmüştü. Onların özgür ruhlarından korkmuş, kimini zindanlara kapatmış, atmış; kimisini gücünü göstermek ya da eğlenmek için meydanlarda dövüştürüp, savaştırıp öldürmüştü...

Adaletin Peşinde

Bu zulümlerle beslenen Diktari, gün geçtikçe daha da yağlanıp semirirken, Elibelinde kaybolan çocuklarını teker teker arayıp bulmuş. Diktari'nin benciliğine karşı bereketini sunmuş yerin göğsüne, tohumlarını bastığı yerlerden ekinler bitmiş, böylece çift sürenler Diktari'nin elinden kaçıp kurtulmuş. Madenlerde kömüre dönüşenleri, teker teker çıkarmış ve her birini güneşe ve yıldızlara paylaşmış. Böylece zalim Diktari'nin ocağında değil, göğün

gözünde yanıp, yeri aydınlatıp ısıtarak asla sönmemek onların nihayeti olmuş.

Güzelliğini Saklayan Bilge

Elibelinde bundan böyle kimse güzelliğini kıskanmasın diye yüzünü dökmüş. Yüzünün yerine bir cilalı taş basmış ve güzelliğini içine gömmüş. Artık gözlerinin ışıltısı, dudaklarının kıvrılışı, yanaklarının pembeliği yokmuş, dişlerinde sedefler parlamaz olmuş. O zaman Diktari anlamış ki onun neşesi güzelliğinden değil; güzelliği neşesinden gelirmiş. Çünkü yüzü olmasa da Elibelinde'nin suratına bakan içindeki hoşluğu görür, güzelliğinin sırrı ile içi ısınır ya da yüzünün yerinde duran cilalı taşta kendini görür, önce kendi içinin karanlığı ile hesaplaşmış.

Kayaların Çatlaklarında Büyüyen Özgürlük

Elibelinde; Diktari'nin zindanlara kapatıp, savaşlarda öldürdüğü tüm çocukların ahını almak için yemin etmiş ve hepsini incir tohumuna çevirip yeryüzüne da-

ğıtmış. Her kayanın dibinde biten incirler büyüye büyüye birken bin olmuş, büyüdükçe kökleriyle o kayaları da yerlerinden etmiş, kimini patlatıp unufak etmiş, kimini yamaçlardan yuvarlayıp göndermiş.

Diktari tüm zulümüne rağmen yine de bu kadar ağır bir yenilginin nasıl olup da ona geldiğini elbette hiçbir zaman anlamamış, nerede yanlış yaptığını düşünse de hep hırsına ve açgözlülüğüne yenik düşmüş çünkü en sonunda kazanmak için erdemli olmak gerektiğini asla öğrenememiş. Ama yine de yaptıklarının ardından kardeşlerinin ahı onu rahat bırakmamış, bir parçacık da olsa vicdanı onun hep kulaklarında çınlamış. Çünkü ne zaman yeryüzünde özgür ve kardeşçe yaşayanlar bir zulümlerle karşılaşsalar önce Diktari'nin adını anmış ve her seferinde ilk olarak; o parçalanmış kayalardan kopan taşları toplayıp fırlatır olmuşlar zulmün cisimleştiği her ne ise. Arka arkaya düşen taşların sesleri; o var olduğu sürece onu rahat bırakmamış. Bu ona kaderin bir oyunu olmuş.

Yaşayan bir Mit: Elibelinde'nin Dirilişi

Elibelinde bir kadının öyküsü... Bu kadın, tarih öncesinden bu yana Anadolu'dan Mezopotamya'ya türlü hikayelerde türlü isimlerle anılmış. Bu hikayeler önce duvarlara, çömlere işlenmiş sonra ise halılarda kilimlerde örülmüş ilmek ilmek... Elibelinde'nin hikayeleri anlatılırken, toprakta çitler yokmuş, ocaklarda yemekler hep ortak kaynar hep beraber yenirmiş, bütün çocuklar birbirine "kardeşim" diye seslenir, derede balıklarla, sazlıklarla; ormanda böceklerle, kuşlarla, ağaçlarla arkadaşlık ederlermiş.

Fakat günler çoğaldıkça, zaman daha hızlı akmaya başlamış ve gürültüler çoğalmış. Artık hikayeleri anlatmaya vakti olmayanlar ve anlatılanları kulaklarında çınlayan seslerden duymayanlar da çoğalmış. Oysa Elibelinde hala var olduğu yerde, sabırla günden güne yeniden dirilmeyi bekliyordu.

SERVİKS AŞISI NAMUSSUZ İŞİ

Alp Temiz

alp@meydangazetesi.org

HPV (Human Papilloma Virus) ilk kez 1972 yılında Polonya'da Stefania Jablonska tarafından yürütülen bir çalışmada serviks kanseri ile ilişkilendirildi. Günümüzde serviks kanseri vakalarının %99,7sinde HPV virüsünün DNA'sı tespit edilmektedir. Serviks, kadın üreme organlarından vajina içerisinde rahim bölgesine açılan kanalın dış yüzü, diğer bir deyişle "rahim ağzı"nı ifade eder.

HPV Her 2 Dakikada 1 Kadını Öldürüyor

HPV 100'den fazla tipte çeşitlilik gösteren virüs grubunun ortak adıdır. Ancak bunlar arasından yalnızca 40 tür insanda hastalık yapabilecek niteliktedir. HPV başta serviks olmak üzere; penis, vulva, vajina, anüs, ağız, gırtlak, mide gibi epitel dokularda enfeksiyonlara neden olabilmektedir. Tüm kadınların %75'inin yaşamları süresince en az bir kez bu virüse bağlı enfeksiyon geçirdiği bilinmektedir. HPV'nin cinsel aktif kadınlarda görülme oranı oldukça yüksektir. Keza HPV Cinsel Yolla Bulaşan Enfeksiyonlar'dan biridir. Cinsel ilişkide kondom kullanımı HPV bulaşma riskini kısmen azaltsa da, önleyici bir niteliği yoktur. Tüm bunlara rağmen gözden kaçırılmaması gerekir ki, hiç cinsel ilişkiye girmemiş kadınlarda da % 14,8 oranında HPV enfeksiyonları görülebilmektedir.

HPV hem kadınlarda hem de erkeklerde enfeksiyona yol

açabilen bir virüstür. HPV enfeksiyonlarının pek çoğu 2 yıl içerisinde kendiliğinden iyileşebilmektedir.

Ancak dünya genelinde kadınlarda görülen kanser vakalarında meme kanserinden sonra 2. sırada bu enfeksiyonlara bağlı gelişen serviks kanseri yer almaktadır. Serviks kanseri her 2 dakikada bir kadının ölümüne neden olmaktadır.

HPV Aşısı

Tip 16 ve Tip 18 olarak diğerlerinden ayırt edilen HPV çeşitlerinin serviks kanserlerinin %70'inden sorumlu olduğu tespit edilmiştir. Bu bilgiye bağlı olarak geliştirilen Tip 16 ve Tip 18'e karşı bağışıklık sağlayan bivalent aşılar, serviks kanserinin oluşumunda %90'a varan önleyiciliğe sahiptir.

Tip 6 ve Tip 11 olarak adlandırılan HPV çeşitlerinin ise genital siğillerin %90'ından sorumlu olduğu tespit edilmiştir. Buna bağlı olarak geliştirilen bir başka HPV aşısı ise quadrivalent olarak adlandırılmaktadır. Quadrivalent aşılar Tip 6, Tip 11, Tip 16, Tip 18'e karşı bağışıklık sağlamakta dolayısıyla hem genital kanserlere hem de genital siğillere karşı %97'ye kadar önleyicilik sağlamaktadır.

2006 yılında başarı sağlanan ve uygulanmasına başlanan HPV aşısının öncelikle 9-26 yaş arasındaki henüz cinsel aktif dö-

neme girmemiş genç kadınlara uygulanması hedefleniyor. Genellikle 12-13 yaşlarında bu aşuların uygulanması öneriliyor. 15 yaşından sonraki aşılmalarda bu etki giderek azalıyor. Her ne kadar asıl hedef henüz hiç cinsel ilişki deneyimlememiş kadınların kesinlikle aşılınması yönünde ise de cinsel aktif döneme başlamış genç kadınların da bir an önce aşılınması gerektiği vurgulanıyor. Aşı; diğerleri ilk dozdan 2 ve 6 ay sonra olmak üzere 3 doz şeklinde uygulanıyor. Bivalent türdeki aşuların son dönemde erkeklerde de rutin uygulamalarının başladığı görülüyor. Öte yandan cinsel aktif dönemdeki kadınların jinekoloji kliniklerini düzenli olarak ziyaret edip pap smear testi yaptırmaları gerekiyor.

Kanada, Danimarka, Yunanistan, İzlanda, İrlanda, İngiltere, Avustralya, Letonya, Lüksemburg, Makedonya, Hollanda, Norveç, Portekiz, Slovenya, Trinidad ve Tobago, İspanya, İsviçre, İsrail, Meksika, Yeni Zelanda, Panama, Güney Afrika ve daha birçok ülke bahsi geçen aşuları standart aşı takvimine almıştır. Yani aşı takviminde bu aşıya yer veren ülkelerde yaşayan 12-13 yaşlarındaki her kadın ücretsiz olarak aşılanıyor bazı ülkelere genç erkekler de bu kapsama dâhil ediliyor.

TC'de Difteri, aselüler Boğmaca, Tetanoz, İnaktif Polio, Hemofilus influenza tip b, Konjuge Pnömonokok, Kızamık, Kızamık-

çık, Kabakulak, DaBT-İPA: Difteri, aselüler Boğmaca, Tetanoz, İnaktif Polio, Oral Polio, Erişkin Tipi Difteri-Tetanoz Aşuları aşı takvimi kapsamında ve ücretsiz olarak uygulanıyor. 2006 yılında uygulanmaya başlanan, 2007 yılında adı geçen ülkelerin zorunlu aşı takvimine dâhil edilen HPV aşısı çok lüzumlu görülüyor olsa gerek ki TC'de aşı takvimine dâhil edilmiyor.

Ancak tabii ki bu aşı TC'de yasak değil. 3 doz halinde uygulanan quadrivalent HPV aşısı Gardasil'in fiyatı doz başına 268 TL olmak üzere, toplamda "sadece" 804 TL.

Devlet, Kadını Kanser Eder

Enfeksiyon ve bağışıklama ile halk sağlığı alanlarında faaliyet yürüten hekim ve hemşireler aşı sempozyumlarında ve sağlık bakanlığı ile yürütülen toplantılarda, bu virüsün yüksek oranda ölümlere yol açtığı gerçeği ile bu aşının takvime alınmasını savunmaktadırlar. Aşı takvimine alınmadığı takdirde yüksek fiyatı nedeniyle pek çok ebeveynin çocuklarına bu aşıyı maddi açıdan temin edemeyeceği ortada.

Sağlık Bakanlığı'nın; kolayca üstesinden gelinebilecekken halkın sağlığını hiçe sayan açıklamasının maddi bir gerekçeye dayandığını düşünenler hiç şaşırmasınlar. Ne de olsa "Ülkemiz kültürel yapısı nedeniyle kadınlar çok eşli değil ve ülkemiz için böyle bir endişeye gerek yok"

"ERKEK" BAKANIN SORUSUNA YÖRÜK KADINI CEVABI

Otlakların daralması ve yaşam alanlarının giderek küçüldüğünü anlatmak için dilekçe verdikleri Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun "Sizin erkekleriniz yok mu onlar nerede?" sorusuna Sarıkeçililer Yörük kadınlarından bakana cevap geldi; "Bizde kadın erkek birdir"!

Anadolu'nun göçebe yaşamı sürdüren son Yörük topluluğu olan Sarıkeçililer, yaşam alanları giderek daralsa da onlar binlerce yıllık kültürlerini yaşatmak için direniyor. Son yıllarda kırsalda giderek hız kazanan, baraj ve taş ocağı gibi talan projeleri ve onların varlığı hesaba katılmadan yapılan yasal düzenlemelere rağmen yerleşik yaşama geç-

memek için direnen Sarıkeçililer kadınları, kendilerine "erkekleri olup olmadığını" soran bakana cevabı verdi. Nisan ayı ortalarında Mersin'den Konya yaylarına göç etmeye hazırlanan Yörükler, bir yandan onları yerleşik yaşama zorlayanlara bir yandan da varlıklarını görmezden gelenlere karşı mücadeleyi sürdürüyorlar.

Kazanan

Bir şeyin ters gitme olasılığı varsa, ters gidecektir

1949'da ABD Hava Kuvvetleri'nde roketlerle ilgili bir deneyde, ivmelenmenin insan üzerindeki etkileri inceleniyordu. Deneyde insan tepkileri incelenip değerlendirilecekti. Sensörler insan vücuduna takılır. Bunun iki yöntemi vardır. Biri doğru, diğeri de yanlış takılış şeklidir. Görevlilerden biri 16 sensörün hepsini takar. Ancak görevli bu sensörlerin 16'sını da yanlış takmayı "becerebilmiştir". Deneyi yapan mühendislerden biri olan Edward Murphy duruma çok sinirlenir. Ve bu durum, Murphy'yi onunla özdeşleşmiş bir sözü söylemesine neden olur; Bir şeyin ters gitme olasılığı varsa, ters gidecektir.

Aynı mantık üzerinden sarf ettiği birçok olumsuz önerme, yaşanan olumsuz deney sonrası gerçekleştirilen basın toplantısında kullanılır. Murphy'nin bu olumsuz açıklamasıyla beraber, açıklamaya konu olan sözler, temelini matematiksel bir kuramdan alan bir kanun olarak anılmaya başlanır.

"Bir şeyin ters gitme olasılığı varsa, ters gidecektir. Bir şeyin birkaç şekilde ters gitme olasılığı varsa, hep en kötü sonuç doğuracak şekilde ters gidecektir. Bir şeyin ters gidebileceği olasılıkları engelleseniz bile, anında yeni bir

olasılık ortaya çıkacaktır."

Murphy Kanunları, 30 Mart Yerel Seçimleri'nde muhalefet için işledi. Seçimlerden galibiyet beklemeyen ama hakkındaki iddiaları çürütmeye bile gerek duymadan siyasal ahlaksızlık ve otokratlıkla iktidarı elinde tutmaya çalışan hükümetin oylarının azalacağı görüşü muhalefette baskındı. Aslında muhalefet iddiasını buraya koymuştu. AKP için güvenoyu yoklaması niteliğinde

"Hükümet kendisini aklamakla kalmadı, yakın gelecek hesaplarını, seçimle pekişmiş güç üzerinden yapmaya başladı."

geçen seçimlerden, Tayyip Erdoğan istediğini aldı. Belki istediğinden fazlasını... Çankaya senaryoları, bir süredir dondurulan başkanlık sistemi söylemleri etrafında tekrar dillenir oldu.

Peki, bizim için seçim sonucuyla değil, seçimle beraber değişen neydi?

Mesela rüşvet alınmamış, yolsuzluk yapılmamış oldu. Yandaş patronlara "havuz" oluşturulmamış oldu. Bakan çocukları, banka müdürleri, para simsarları çalmadıklarını "ayakkabı kutularına" doldurmamış oldular. Aynı şahıslar cezaevinden, babalarının "paşa gönül yasalarınca" çı-

karılmamış oldular. Dolayısıyla, yasalar hükümetin gücünü pekiştirecek şekilde değiştirilmemiş oldu. Yargı doğrudan hükümetin emrine verilmemiş oldu. Siyasal baskı ve tehdit yapılmamış oldu.

Yerel seçimlere kadarki süreçte hükümet, meşruiyetini sorgulatan ithamları çürütmek bir kenara, suçsuzluğu ispatlamaya çalışmak için çabaya gerek duymadı. Başbakan, partisi ve medya üçlüsü tüm bu olan biteni,

darbe girişimi olarak niteledi ve herkesi buna inandırmaya çalıştı. Seçimle beraber, "darbe girişimi" belki belli bir süre savuşturulmuş oldu. Muhalefet partilerinin iddialarının aksine, hükümet kendisini "akladı". Aklamakla kalmadı, yakın gelecek hesaplarını, seçimle pekişmiş güç üzerinden yapmaya başladı.

Burada aklamakla kastedilen, tabii ki mevzu bahis durumların hakikatte öyle olmadığı değildir. Ancak seçim dönemiyle beraber, ortaya çıkan politik çürümüşlüğü sadece seçim siyasetine harcanmış olduğudur. Seçimlerden medet umanlar, AKP'yi seçimlerle meşrulaştırmışlar; ortadaki

tüm yolsuzluklar kabul edenler-etmeyenler demokrasisine indirgenmiştir. AKP'yi seçimlerde kendine muhatap olarak görmek, seçimlere bunun bilinciyle girmek her şeyi demokrasi so- suyla meşrulaştırmaktır.

Muhalefet edememe

Aslında işin nasıl evrileceğini görmek için siyasi partilerin Taksim-Gezi İsyanı'ndan bu yana söylemlerini takip etmek yeterli. Oluşan toplumsal muhalefetten sandık hesapları yapanların niyetlerini, Haziran ayından bu yana görmemek mümkün değil. Temsiliyet kaygısı gütmeyen doğrudan eylemin anlamını bir türlü çözemeyenler, siyasal süreçleri karşılama noktasında da güdük kalmışlardır. Oysa her siyasi çürümüşlük, her yolsuzluk büyük bir eylem dalgasıyla kendini göstermiştir.

Bakan çocuklarının, banka müdürlerinin yolsuzluklarının açığa çıktığı ilk günden bu yana yoğunlaşan sokak eylemleri sadece artan bir seyirde devam etmemiş, aynı zamanda farklı yerelliklerde kendini belirginleştirmiştir. Ortaya çıkan toplumsal rahatsızlık kendini doğrudan sokakta ortaya koyabildiğinden daha da toplum-sallaşabilmiş, medyanın illüzyonunun karşısında kendi gerçekliğini doğrudan dayatabilmiştir.

Kim?

Hüseyin Civan

hcivan@meydangazetesi.org

Kendi gerçekliğini bu şekilde yaratabilen bir muhalefet sadece, ezilen kesimlere ulaşabilir.

Yerel seçimlerin yaklaşmasını fırsat bilen ve Taksim-Gezi İsyanı sonrasında bile eski siyasal bağnazlıklarını halka dayatan siyasal yapılar, seçim gündemiyle doğrudan eylemi bilinçli bir şekilde sonlandırmayı hedeflemişlerdir.

Taksim-Gezi İsyanı'ndan istediği geri dönüşü alamayan bu temsiliyet bağımlılarının, halkın siyasal iradesini, siyasi kaygılarını doğrudan eyleme geçirmesine anlam verememesi, siyasal temsiliyetle kurulan bağ üzerinden. Yerel iktidarların, koltukları tutmanın hesaplarını yapanlar; yolsuzluklara karşı başlatılan her eylemin temsili bir karşılığını aramışlardır.

Siyasal gerçekliğini, halkın siyasal öznel olarak doğrudan kendini gerçekleştirdiği eylem alanlarından uzak tutanların, tek teselli olarak "oy arttırma" durumlarını belirtmeleri boşuna değildir. Oy arttırdıklarından, belediye meclislerine girdiklerinden mesut görünenlerin, seçim öncesi yolsuzluk vakalarının, siyasal baskı ve şiddetin hakkından nasıl gelineceğine ilişkin normal olarak bir yolu, yöntemi bulunmamaktadır. Giriştikleri muhalefet, halkın siyasal, ekonomik ve sos-

yal rahatsızlıklarını kendilerine seçim mezesi yapmaktan öteye gidememiştir.

Seçim sürecine böyle girilirken, seçim sonrası muhalefete soyunan bazı kesimlerse "AKP türü toplumsallık" gibi kavramlaştırmalarla, AKP'ye oy veren tüm kesimlere düşman kesilmiş, açık bir şekilde kentli, seküler ve modern kesimler dışındaki tüm kesimleri kendine düşman edinmiştir. Bu noktada, bu tarz bir toplumsallığa soyunanların aslında toplumsal kaygılarının olmadığı söylemek çok da yanlış olmayacaktır. Elitizm eleştirilerine kulak tıkayanların bu yaptığının aslında tam da söyledikleri şey olduğunu hatırlatmak gerekir. Bu aslında bir tür toplumsallaşma öz eleştirisidir.

AKP'nin şimdiki konumu

Tayyip Erdoğan'ın, ailesi ve kurmaylarını yanına alarak yaptığı Balkon Konuşması, seçimler sonrası bir milat gibi görüldü kimilerince. Rabia işaretiyle sadece etrafındakileri selamlamayan, aynı zamanda küresel iktidarlara da mesaj yollayan Erdoğan'ın seçim galibiyetine ilişkin en ilginç başlığı, The Economist attı; "Merhamet, Yüce Sultan!"

Tayyip Erdoğan'ın son süreçte özellikle yolsuzlukların ortaya

çıkmasıyla belirginleşen otoriter karakteri, The Economist de dahil tüm uluslararası basın bir süredir gündemindeydi. Özellikle sosyal medya yasakları ve hukuki değişimler aynı medyada geniş yer ederken, tüm süreçte eleştirel bir ton hakimdi uluslararası gündemde.

Uluslararası güçlere gönderdiği mesajlarla, tüm bu gizli tehditleri karşısına alan Tayyip Erdoğan, seçim sonrasında, sivrileşen eleştirilerin önünü biraz almışa benziyor. Suriye savaşı, bir satranç hamlesi olarak hükümetin elinde olağanca sıcaklığıyla duruyorken (hem de bu meseleye ilişkin tapeler ayan beyan ortadayken), Seymour Hersh'in sarın gazı meselesini gündem etmesi uluslararası iktidarların AKP'nin yükselişi karşısındaki tavırlarının ne olacağını sinyali veriyor. El-Nusra ve AKP arasındaki doğrudan ilişkiyi sorgulayan Hersh aslında seçim öncesi birçok kimisenin cesaret edemediği bir soruyu da soruyor; bu tapeleri hakikaten kim ortaya çıkardı?

Siyaseten Milat Koymak

Siyasal süreçlerde milat koymak, belirtilen zamandan sonra siyasal, ekonomik ve sosyal değişimleri görmek açısından önem taşır. Yaşanan gelişmenin köklü etkilerinin ne olduğunu açığa ko-

yar.

Seçimlere milat koyan temsili muhalefetin de, balkon konuşmasıyla hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını öngören hükümet yanlılarının da yanıldığı bir yer var. Son iki aylık süre içinde bizi oyalayan seçim gündemini de, sonrasında açığa çıkan durumdan bağımsız göremeyiz.

Biz, ezilenlerin kendimize milat olarak alması gereken nokta Taksim-Gezi İsyanı'dır. Muhalefeti toplumsallaştıracak aynı ruhla sokaklarda, yerelerde olmak; siyasal muhalefeti temsilcilerle bırakmadan, siyasal irademizi doğrudan kullanmak; ekonomik-siyasal bir gerçekliği yaratacak öz-örgütlülükler geliştirebilmektir. Bunu yaparken, elitist bir tavırdan ziyade ezilen sınıf gerçekliğimizle hareket etmektir. Devrimci anarşist bir tutum ancak böyle ortaya konabilir.

Keza toplumsal değişimler, devrimler kanunlara, bilimsel önermelere sığmaz. Murphy Kanunları kapitalist sistem içindeki siyasal anlamada işe yarar olsa da. Toplumsal hareketler ve etkisinin ne olacağı deneylerle tespit edilemez. Taksim-Gezi İsyanı'ndan bu yana sandıklara bırakmadığımız, bu tespiti zor gerçekliktir.

Kilis'ten Afrin'e giriş yapan bir gruba ateş açan askerler 7 yaşındaki Ela Şık Nayif'i öldürdü.

Tayyip Erdoğan: "Sızdırılan belgelerin ardındakileri açıklarsam yer yerinden oynar".

Polis, gerilla cenazesine saldırdı. Reşit İşbilir ve Veysel İşbilir öldürüldü.

İdris Bal istifasını meclise sundu.

17 Aralık, rüşvet ve yolsuzluk operasyonu yapıldı. İçişleri Bakanı Muammer Güler'in oğlu Barış Güler, Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan'ın oğlu Salih Kaan Çağlayan ile Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın oğlu Abdullah Oğuz Bayraktar da gözaltına alındı.

Halep'e yapılan uçak ve helikopterlerle bombalı saldırıda 28'çocuk en az 76 kişi öldü.

AKP İstanbul Milletvekili Hakan Şükür partisinden istifa etti.

Fadime Ayvalıtaş yaşamını yitirdi.

İçişleri Eski Bakanı Muammer Güler, Gezi isyanı sırasında "ihtiyaç duyulması halinde" TOMA suyuna gaz solüsyonu koyduklarını itiraf etti.

Başsavcı Çolakkadı, "Bilgi sızdırdığı" iddiasıyla 17 Aralık Operasyonu soruşturma savcısı Muammer Akkaş'tan dosyayı aldı.

Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan, İçişleri Bakanı Muammer Güler ve Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar istifasını açıkladı.

Savcılık, İstihbarat Şube Müdürü Ahmet Arıbaş'ı ifadeye çağırdı, emniyet göndermedi.

Kadıköy'de Kent Mitingi'ne polis saldırısı

Suriye sınırında yakalanan tırın içindeki şahısların kendilerinin MİT'ten olduklarını beyan ettikleri ve tır içinde devlet sırrı niteliğinde malzemeler olduğunu iddia ettikleri tartışmaları gündeme geldi.

Jandarma, Hatay'da, Suriye'ye giden bir tır durdurdu, mühimmat dolu olan tırla ilgili 3 kişi gözaltına alındı.

Kadıköy Liseli Forumu, "Berkinsiz, Adaletsiz 2014'e girmiyoruz" diyerek Okmeydanı Hastanesi önünde nöbetteydi.

01.12.2013

02.12.2013

03.12.2013

05.12.2013

06.12.2013

07.12.2013

11.12.2013

12.12.2013

13.12.2013

16.12.2013

17.12.2013

20.12.2013

21.12.2013

22.12.2013

23.12.2013

25.12.2013

26.12.2013

27.12.2013

28.12.2013

31.12.2013

01.01.2014

2014 YEREL SEÇİMLER SÜRECİ

Gever'de öldürülenlerin cenazesinde başından kurşunlanan Bimal Tokçu yaşamını yitirdi

Ethem Sarısülük davasında savcı ve hakimler uyudu.

AKP'li 15 il yöneticisi, yerel seçimler öncesi toplu istifa etti.

Yalçın Küçük ve Hanefi Avcı tahliye edildi.

3 bakanın oğlu tutuklanma isteğiyle mahkemeye sevk edildi.

Gülen'den beddua: "Allah evlerine ateş salsın"

17 Aralık'ta gözaltına alınanlardan bazıları "rüşvet almak ve örgüt kurmak" suçlamasıyla tutuklandılar.

Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla, yolsuzluklara karşı, Taksim'de toplananlara polis saldırısı, 70 gözaltı.

Roboski Katliamı anmasında aralarında Encü ailesinden bireylerin de olduğu birçok kişi vicdani ret açıklaması gerçekleştirdi. Anma esnasında rahatsızlanan Miran Encü yaşamını yitirdi.

Başta Ergenekon savcısı olmak üzere, 20 savcının yeri değiştirildi.

Ali İsmail davası kapsamında, Ali'nin ailesi Hatay'da ifade verdi.

"Asker kaçakları" GBT'de görünmeye başladı

"Çocuk gelin" Kader, 14 yaşında öldürüldü

Hükümet, Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'na dokunulmazlık getirdi. Böylece telefon dinlemeleri kontrol altına alınırken, dinlemede tek yetkili kurum TİB oldu.

Erdoğan'ın Kılıçdaroğlu yolsuzluk fotoğrafına karşılık, Kılıçdaroğlu da başbakanın Reza Zarrab ile birlikte görüldüğü fotoğraf ile karşılık verdi.

Fetullah Gülen BBC ile bir röportaj gerçekleştirdi. Röportaj, cemaate yakın medyada "Gülen'in demokrasi kaygılarını" vurgular bir tarzla yayınlanırken; hükümete yakın medya kuruluşlarında, "cemaatin imajını düzeltme" kaygısıyla bu yönetime başvurduğu yer aldı.

Devlet, Suriye'ye silah taşıyan tırlara, insani yardım malzemesi diyerek izin verirken; Rojava'ya giden çocuk felci aşlarına "biyolojik silah" diyerek el koydu.

Erdoğan HSYK değişikliğinin durdurulduğunu açıkladı.

500 polisin yeri değiştirildi.

03.01.2014

05.01.2014

06.01.2014

08.01.2014

09.01.2014

12.01.2014

13.01.2014

16.01.2014

18.01.2014

19.01.2014

20.01.2014

22.01.2014

24.01.2014

26.01.2014

27.01.2014

28.01.2014

29.01.2014

31.01.2014

01.02.2014

İNDE GÜN GÜN YAŞANANLAR

Berkin Elvan komaya girdi.

Taksim'deki "İnternetime Dokunma" eylemine polis saldırdı.

17 Aralık'ın savcısı Celal Kara ve Mehmet Yüzgeç, yeni başsavcı Hadi Salihoğlu görevden alındı.

Ankara Emniyeti'ne operasyon. Dinleme yapan 45 polis görevden alındı.

19 Ocak Hrant anmasında beyaz bereli polisler dikkat çekti. TEFERRUATLAR Agos önündeydi.

AKP'li vekil Muhammed Çetin istifa etti.

TCDD ihalelerine fesat karıştırdığından dolayı eski Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım'ın bacanağı Cemalettin Yıldırım, İzmir'de yapılan operasyonla gözaltına alındı.

Adli Tıp, Ali İsmail'in başına aldığı polis tekmeleriyle öldüğünü açıkladı.

Cilvegözü sınırında bomba yüklü iki araç, beş dakika arayla patladı, 15 ölü 50 yaralı.

03.02.2014	Eski Bakan Bayraktar, çark etti; önceki açıklamasındaki ifadeler için Erdoğan'dan özür diledi.	İnternet yasaklarına karşı Taksim'de yine eylem vardı, çok sayıda gözaltı oldu.	Erdoğan ile Bilal arasında 17 Aralık günü geçen 4 ayrı konuşma kaydı internete düştü: "Evdeki paraları sıfırlayın"	Erdoğan: "Cemaat değil siyasal örgüt... Çocuklarıma helal lokma yedirmedim"
04.02.2014	Kayseri'de görülen Ali İsmail Korkmaz davasında adalet ablukada. Bir uzman çavuş silahla mahkeme salonuna girdi	Geçtiğimiz yıl 1 Mayıs'ta biber gazı kapsülü ile başından vurulan Dilan Alp için takipsizlik: "Elindeki molotof değil"	İzmir'in Urla ve Karşıyaka ilçelerinde, İstanbul'da ise Kadıköy'de HDP'lilere saldırıldı.	Erdoğan: "Facebook ve Youtube gerekirse kapatılır... (kalabalığı göstererek) Bu meydanlar da mı montaj?"
05.02.2014	Erdoğan'ın ses kaydı: "Alo Fatih Saraç"	Polis Taksim'de düzenlenen #İnternetimeDokunma eylemine saldırdı.	İnternet yasasına karşı Taksim'de yapılan eyleme polis yine saldırdı, çok sayıda kişi gözaltına alındı.	Aksaray'da HDP'lilere saldırı.
06.02.2014	Taksim Dayanışması iddianamesi açıklandı.	Yeni ses kayıtları: "Oğlum kaç para var -Çok az baba 1 trilyon!"	ÖYM'leri kaldırmayı öngören yasa kabul edildi.	Yeni tape. Erdoğan, Sadullah Ergin ile Aydın Doğan ile ilgili bir dava hakkında konuşuyor: "Bunların mahkum olması lazım... Davaya bakan hakim Alevi..."
07.02.2014			Türkiye-Suriye sınırında patlama: 26 ölü	
08.02.2014				
09.02.2014				
10.02.2014				
11.02.2014				
12.02.2014				
14.02.2014				
16.02.2014				
17.02.2014				
18.02.2014				
19.02.2014				
20.02.2014				
22.02.2014				
23.02.2014				
24.02.2014				
26.02.2014				
28.03.2014				
01.03.2014				
02.03.2014				
04.03.2014				

Antalya'da tutuklu bulunan Gezi direnişçilerine tahliye verildi.

İnternet yasası kabul edildi, içerik kaldırma TİB'e geçti.

Mehmet Ayvalıtaş'ın duruşmasında polis saldırısı.

Van Gürpınar'da kardan kapalı yollar sebebiyle yaşamını yitiren 3 yaşındaki Muharrem'in cansız bedeni, babası tarafından sırtında çuvala taşındı.

Halkbank Eski Genel Müdürü Süleyman Aslan'ın da bulunduğu 13 kişi tahliye oldu.

Gezi İsyan'ında ölen temizlik işçisi İrfan Tuna'nın otopsi raporu Adli Tıp tarafından karartıldı.

Yeni bir tape: "Alo fatih, Sarıgül'ü sansürle"

Mahkemenin yok dediği, Mehmet Ayvalıtaş'ın ölüm anına ait görüntüler açığa çıktı.

Abdullah Gül, sansür yasasını onayladı.

Greif işgali 3. gününde.

Gül, HSYK kanunu onayladı.

TÜBİTAK'ta kriptolu telefonlardan sorumlu 7 kişi görevden alındı.

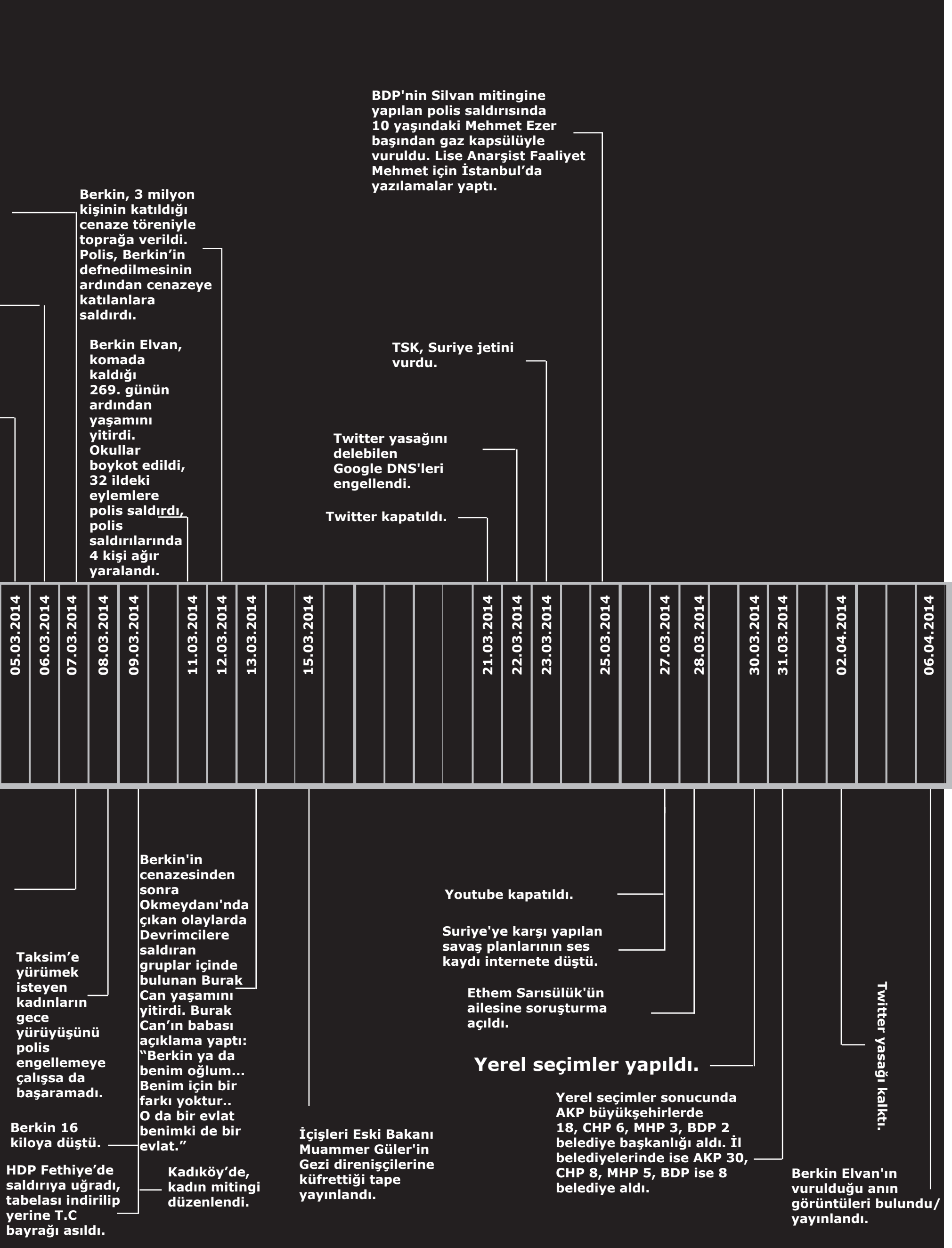
Reza Zarrab ve iki bakan oğlu serbest bırakıldı, tutuklu kalmadı.

AKP'den ayrılan 6 vekil bir bildiri yayınladı: "Bu yargıya müdahale adı konmamış bir darbedir".

Hevsel'de eylem yapanlara polis müdahalesi.

Berkin Elvan'ın kalbi durdu, kalp masajının ardından yeniden çalışmaya başladı.

3 milyon olağan şüpheli. Polis'in Ankara'da herkesi arayabilmesine olanak verecek karar çıkarıldı.

Anarşistlerin Seçim Tartışmaları (2)

Çeviri: Özgür Oktay
ozoktay@meydangazetesi.org

Meydan Gazetesi'nin bir önceki sayısında ilk kısmına yer verdiğimiz "Anarşistlerin Seçim Tartışmaları" yazı dizisinin ikinci kısmına bu sayımızda yer verdik. Farklı coğrafyalardan anarşist birey, grup ve örgütlerle "seçimler" başlığında gerçekleştirdiğimiz röportajlarla beraber, seçim aldatmacasıyla sunulan temsiliyet sistemini sorgulamaya çalıştık.

Yerel seçimler öncesinde ve sonrasında yer verdiğimiz bu yazı dizisiyle, umutlarını sandıklara bağlayanlara toplumsal muhalefetin yerinin neresi olması gerektiğini hatırlatmaya çalıştık. Bu yazı dizisiyle ortaya koymak istediğimizin, farklı bir siyasal gerçeklik arayışı ve uygulanışı olduğunu, bir önceki yazımızın giriş kısmında bahsetmiştik.

İkinci yazımızda, Worker Solidarity Movement (İrlanda)'dan Paul; Federazione Anarchica Italiana'dan Dario ve Anarchist Group Amsterdam'la yaptığımız röportajlara yer verdik.

Chiapasların, Rojavalının, Taksim-Gezi'nin seçimlerle sandıklarla kazanılmadığını hatırlatarak...

Öncelikle ülkenizdeki güncel politik durumdan bahsederseniz; kaç parti var ve halk üzerindeki etkileri nedir? Bu partiler gerçekten iddia ettikleri gibi toplumun içindeki kesimleri temsil ediyorlar mı? Ve eskileriyle yenilerini karşılaştırırsak, siyasi partilerde büyük değişiklikler var mı?

Paul: İngiltere'ye karşı bağımsızlık kazanıldıktan sonraki iç savaşı takip eden ilk seçimlerin yapıldığı 1923'ten beri sırayla iktidara gelen iki egemen parti var - Fine Gael ve Fianna Fail. Bu iki parti iç savaşın iki tarafını temsil ediyor ve çoğu İrlandalı ailenin soyu birine ya da ötekine dayanıyor. Her iki parti de sağ kanat, savaşı kazananlar, Fine Gael (FG), ultra-muhafazakar tam sağ; ve kaybedenler, Fianna Fail (FF), popülist merkez sağ. Savaşı kaybetmesine rağmen, FF cumhuriyetin kısa tarihinin çoğunda efektif olarak iktidarda kaldı. Bir de ufak Emek Partisi var. Sosyal-demokrat oldukları varsayılıyor ama iktidara sadece en sağ kanat parti FG'nin küçük koalisyon ortağı olarak gelebiliyor. Bugün, kriz, emlak değerlerinin düşüşü ve Troyka'nın kurtarma planı sonucunda düşen FG koalisyonu yerine, FG-Emek koalisyon hükümeti var. Ayrıca Troçkistlerin ve bağımsızların (hem soldan, hem "o-kadarsol-değiller"den) oluşan Birleşmiş Sol İttifak bloğunun beş üyesi parlamentoda ama blok dağıldı. İrlanda seçim sisteminin, buranın yerel ve kayırmacı politikaları nedeniyle birçok bağımsız parlamentere yer açan garip bir yapısı var.

Dario: Tıpkı Avrupa'daki diğer ülkeler gibi İtalya da sert bir ekonomik krizle karşı karşıya. Toplumsal koşullar birkaç yıl önce hayal bile edemeyeceğimiz seviyelere indi. İtalyan Endüstri Konfederasyonu'nun (patronların birliği) en son açıklamasına göre üretim %25 azaldı. İşsizlik %15'e, genç nüfus içindeki işsizlik %41'e yükseldi. Yöneten sınıf krizden faydalanıp karlarını ve emek sömürsünü artırıyor. İşçilerin koşulları kötüleşiyor ve sürekli işsizlik tehdidi altındalar.

2011'den beri bu kemer-sıkma politikalarını yürüten geniş-tabanlı hükümetler, parlamentoda hem sağ hem sol partiler tarafından destekleniyor. Bu partiler şimdi de, halkın kurumlara olan inancı kaybolduğu için, yeni liderler çıkarıyorlar ve koalisyon değişikliği yapıyorlar.

PD (Demokratik Parti) son genel seçimlerde ilk partiydi ve şimdi yeni bir lideri var: Matteo Renzi. Son haftalarda partisinin, Enrico Letta (PD) yönetimindeki geniş tabanlı hükümete olan desteğini geri çekti. Böylece Şubat'ın son günlerinde Letta'nın yerini Renzi aldı ve şimdi aynı geniş koalisyon tarafından desteklenen yeni hükümetin başında. PD, 1991'den sonra üç kere ismini değiştiren eski Komünist Parti. PD, şu anda orta-sol partilerin en büyüğü. PD, son yıllarda ABD ve NATO'nun savaşlarını destekledi ve çalışma koşullarını kötüleştiren, ücretleri düşüren iş kanunları önerdi.

2009'da Silvio Berlusconi'nin kurduğu sağın büyük partisi PDL (Özgürlüğün İnsanları) artık yok. 2013'te PDL'nin aşırı-sağ kanadı ayrılarak Fratelli d'Italia (İtalya'nın erkek kardeşleri, ulusal marşın ilk mısrası) partisini kurdu. Tekrardan muhafazakar birliği sağlamak istediler fakat başaramadılar. Son aylarda PDL tümüyle bölündü. İçişleri Bakanı Angelino Alfano, geniş tabanlı hükümeti doğrudan destekleyen NCD (Yeni Merkez-Sağ)'yi kurdu. Berlusconi, parlamentodan atıldıktan sonra siyasi arenada tekrar rol kapmak için eski partisi doksanların Forza

Italia'sını mezarından çıkardı.

Lega Nord partisi (kuzey ligi), kendini kuzey İtalya'nın göçmen işgali ve devletin uyguladığı vergilere karşı son savunması olarak tanımlayan, sağ-kanadın ırkçı bir partisi. Bu parti doksanlarda doğdu ve geçen yıla kadar kuzeyin endüstri bölgelerinde çoğunluğu sağlıyordu. Propagandası Roma bürokrasisine ve güney bölgelerin "parazitliğine" karşı odaklanmıştı. Aslında bu yirmi yıl içinde kuzeyin mitini büyük işletmeler, kumarlar ve onlarca milyonluk karlarla birleştirmişlerdi. Lega Nord son yıllardaki rüşvet skandallarından sonra çökmeye başladı.

Sol ve komünist partiler geçen yıllarda PD hükümetinin savaş yanlısı ve emek karşıtı politikalarını destekledikleri için birliği kaybettiler. Bu yüzden solun çoğu parlamento dışında.

Şubat 2013'te yapılan son genel seçimlerde tüm bu partiler oy kaybettiler ve oy vermeyenlerin oranı yükseldi.

Bu durumda, tartışmasız, partiler toplumun gerçek bir temsili değiller, tasarruf tedbirleri tüm partilerin (sol ve sağ) desteğini alıyor ve partiler sadece kemer sıkma politikaları yürütmek için istikrarlı hükümetler kurmaya çalışıyorlar.

Son genel seçimlerde, eski komedyen Beppe Grillo'nun liderliğinde M5S (Beş Yıldız Hareketi) denilen yeni bir parti, %25'e ulaştı ve üçüncü oldu. Bu parti eski politikacı sınıfın rüşvetçiliğine karşı pozisyon aldı ve yoksullaşan orta sınıfta birlik sağladı. Bu, politik krizden faydalanmaya çalışan yeni popülist partilerden sadece bir tanesi. M5S kendini, rüşvete karşı ve doğrudan demokrasi taraftarı, internette doğan bir hareket olarak sunuyor. Gerçekten de internete dayanan, militanı, ofisi ve eski partilerin kullandığı geleneksel yapıları kullanmayan bir parti. Fakat M5S, doğrudan demokrasiyi sadece içi boş bir slogan olarak kullanıyor çünkü hem yerel, yem de genel seçimlere katılıyorlar. Dahası, üyeleri internet üzerinde partinin duruşunu tartışıp oylayarak tanımlasa da gerçekte politik pozisyonlara liderleri karar veriyor. Bu parti değişimin tek yolu olarak kendini öneriyor ve bu da devlet için kullanışlı çünkü geleneksel partilerin kaybettiği güveni tekrar politik sistem içindeki bir alternatif yönlendiriyor.

AGA: Hollanda'daki politik durum hakkında uzman olmadığımı söylemeliyim. Fakat seçimler ve etrafındaki anarşist örgütlenme hakkında fikrim var, o yüzden bu soruları cevaplamak isterim.

Hollanda'da temsili sistem var. Bu, pratikte her zaman bir koalisyon hükümeti olması ve birçok farklı siyasi partinin olması anlamına geliyor. Bu aynı zamanda, sanılanın aksine aralarında neredeyse hiç fark olmaması anlamına geliyor. Tabii ki ben bir anarşistim ve parlamenter politikaya hiçbir ilgim yok, birçok insan benim söylediğime katılmayacaktır. Ama şöyle bakın: Parlametodaki 12 siyasi parti arasında, 'Hayvanlar Partisi'nden 50 yaşın üstündeki insanların partisi (50PLUS)'a ve 'Sosyalist Parti'ye kadar, hiçbir anti-kapitalist parti yok. Anti-neoliberal parti bile yok, belki SP hariç.

Partilerin üçü 'Hristiyan' parti ve görünüşe göre bunun anlamı kadın haklarına ve LGBT meselesine tepkili bir tavırları var (yine de bence hiçbir homoseksüelliğe açıkça karşı çıkacak kadar ileri gitmeyecektir). Bunun dışında ılımlı neoliberal ve AB yanlısı bir gündemleri var.

Sol kanat kabul edilen üç partiden sadece Sosyalist Parti sol gözüküyor, o da bir yere kadar. Yüzeyin altına biraz indiğimizde, her zaman bir anti-göçmen duyarlılık varlığını sürdürüyor. Diğer iki parti devlet bürokrasisinde sadece birer kariyer aracı ve onlardan 'sol' olarak bahsetmenin ideolojik bir temeli yok. Dahası bu partiler aşırı sağın politik çerçevesini sahiplendiler.

Aşırı sağda Özgürlük ve Demokrasi için Halklar Partisi (VVD) ve yandaşı Özgürlük Partisi (PVV) var. Şu anda iktidarda sayılırlar (Emek Partisiyle (PvdA) birlikte ama bu bir kariyer makinasından başka bir şey değil).

Bugün, üç partili sistemin yaklaşık 55 yıldır geldiği noktada, politik manzara istikrarsız hale geldi. Hollanda'da, nerdeyse her yerde olduğu gibi, refah devletini söken ve özelleştirme ve baskı gibi neoliberal politikaları yürütenler 'sol'du. İşçi sınıfının üst katmanındaki ve orta sınıfın alt katmanındaki seçmen, aşırı derece ihanete uğramış hissediyor ve sağ kanat bunu kendi lehine kullanıyor. Sağ kanat oy kazanmak için ulusalcılığı, yabancı düşmanlığını ve korkuyu olabildiğince kamçılıyor. Bu yolda, inanılmaz bir hızla sağa kayarken kontrolü kaybetmekten korkan muhafazakar elit dışında karşılarına çıkan kimse yok. Bu kayma devam ederken seçim sonuçlarının pek önemi yok gibi gözüküyor.

Anarşistler bu siyasi yapıyı nasıl etkiliyorlar? Siyasi arenadaki sözü nedir?

Paul: İrlandalı anarşistlerin parlamenter yapı içinde ya da yerel yönetimlerde doğrudan hiçbir etkisi yok çünkü ne seçimlere giriyoruz, ne de diğerlerine oy aktarıyoruz. İrlanda'da yerel yönetimlerin alışılmadık kadar zayıf olduğunu belirtmemiz gerekir. Fakat bir politik aktivistin bir yerel üyesi olarak seçilip parlamento üyesi olma yolunda "yağlı direğe" tırmanması nispeten kolay. Dolayısıyla, anarşistler dışında sol eğilimlerin hepsi, liberal sol, stalinist, troçkist, her neyse seçim siyasetiyle meşgul oluyor. Anarşistler, bu politik kampanyalara bulaşmanın sol aktivistlere verdiği hasarları eleştiriyorlar, çünkü bütün dikkatlerini adayların görünürlüğünü artırmaya ve İrlanda'nın politik dünyasındaki bağımlılık ve kayırmacılık ilişkilerini korumaya veriyorlar. Bu da sıradan insanları kendi işlerini yapmaktan alıkoymuyor ve bunun yerine işleri bir şefin onlar yerine yapmasını talep ediyorlar.

Dario: Anarşistlerin toplumdaki ve politik duruma etkileri, toplumsal hareketlerle doğrudan ilişkili. Şu anda anarşist hareket bir "avangart" değil. Etkisi, işçilerin ve ezilenlerin, devletin baskısına, kapitalizmin tahribatına ve sömürsüne karşı verdiği mücadelelerden geçiyor. Bu hareketler güçlü olduğunda, anarşist etki de güçlü oluyor. NO TAV hareketinde bunun net bir örneği var. Bu halk hareketi yirmi yıldır, devletin yüksek-hızlı-tren yolu için uranyum ve asbest dolu dağlarda tünel kazmak istediği Susa Vadisi'nde ekolojik katliama karşı savaşıyor. Anarşistler başından beri bu hareketin içindeler. Şimdi TAV hareketi karar alma sürecinde anarşist yöntemlere çok yakın yöntemleri benimsiyor ve uyguluyor. Yüzlerce insan, hareketin meclislerinde, hiyerarşik bir yapı olmadan, her seferinde oybirliğine ulaşmaya çalışarak tartışıyor. Hareket aynı zamanda mücadele biçimi olarak doğrudan eylem uyguluyor ve baskılara karşı dayanışmayı örgütüyor.

Son yıllarda NO TAV hareketi İtalya'daki tüm hareketler için gerçek bir model oldu.

Bu hareketler içinde anarşist etkinin çok güçlü olduğunu söyleyebiliriz.

Ne var ki İtalya'da tasarruf tedbirlerine karşı geniş bir hareket yok, işçi mücadeleleri hala zayıf ve mücadele alanları hala bölünmüş durumda. Yani anarşistler sadece mücadelelerin olduğu ve anarşistlerin bu mücadeleye katıldığı şehirlerde toplumu ve işçileri etkiliyorlar.

AGA: Şu anda anarşistleri ulusal politik arenada etkileri yok denecek kadar az. Radikal solda seçim siyaseti karşıtı tavırlar çok karışık. Bazıları sağa kayışı tersine çevirmek için SP'ye oy verilmesini savunuyor. Bazıları güçlü bir 'sol' hükümetin bir şekilde radikal solu ve anarşistleri 'koruyacağını' bile düşünüyor (bana sorarsanız hiç gerçekçi değil). Ve oy vermeyip (oy pusulalarını yakan fotoğraflarla birlikte tam tekmil) ayaklanma çağrısı yapan bir kısım var. Fakat tartışmanın dönüp dolaştığı yer SP'ye oy vermek ya da hiç oy vermemek.

Anarşistlerin özellikle seçim zamanlarındaki yaklaşımı nedir? Ve bu yaklaşım toplumda nasıl yer alıyor?

Paul: Geçmişte "Hiç-kimseye oy verin, Hiç-kimse sorunlarınızı dert ediyor, Hiç-kimse sizi gerçekten dinleyecek" gibi sayısız hiciv kampanyası yaptık. Fakat şimdilerde öyle geliyor ki, böyle bir yaklaşım sadece alaycılığı yaygınlaştırıyor ve seçimlerin kendisi kadar güçsüzleştiriyor. Dolayısıyla genelde sadece seçimlerden değil, anti-seçimcilikten de uzak duruyoruz. Bize göre sorun insanların oy kullanması değil, oy kullanmak dışında hiçbir bir şey yapmadan bir şeyleri değiştirmeyi beklemleri. Bu yüzden seçim zamanı bütün sol, adayların fotoğrafları gazete ve TV'ye çıksın diye sembolik olarak eylemlere katılmak ve seçim gezileri yapmak somut hiçbir şey yapmazken, biz doğrudan eyleme dayalı kampanyalar yürütüyoruz ya da desteklemeye çalışıyoruz. Ayrıca kendi çevremiz için, seçim yerine doğrudan eylemi neden seçtiğimizi anlatan öğretici çalışmalar (miting, propaganda, vb.) yapıyoruz.

Dario: Anarşistler olarak politik güç sorununda net pozisyonlarımız var. Anarşist hareket 1872'de İsviçre'de, Saint Imier Kongresi'nde doğdu. Kongrenin kararı şu anlama geliyordu: "herhangi bir politik iktidarın yok edilmesi proletaryanın ilk görevidir". Dolayısıyla oy vermemek, anarşistler için bir taktik ve strateji meselesi değildir. Anarşizmin teorik sisteminin bir parçasıdır.

Oy vermemek ideolojik bir soru değildir, sadece bir slogan değildir. Somut bir pozisyondu çünkü anarşistlerin istediği şey, işçilerin ve halkın, eylemleri yoluyla herhangi bir politik iktidarın baskısından kurtulduğu, öz-yönetime dayalı, devrimci bir toplumsal dönüşümdür.

İtalya'da anarşistler seçimleri boykot propagandası yaparlar. Bu kampanyada anarşistler somut toplumsal alternatiflerin örneklerini de gösterirler. İşçiler ve halk, sadece anarşistlerin iktidarı istemediğini ve hiçbir zaman onları ezmeyeceğini ya da sömürmeyeceğini biliyor.

İtalya'da şu anda oy vermeme oranı çok yüksek ve belki de oy vermeme kampanyaları yapmak daha önemli. Partilere artık güvenmeyenler ve oy vermeyenler aslında devrimci değiller. Ama anarşistler onlara bir değişim yolu gösterebilir ve öz-yönetimin somut örneklerini verebilirler.

AGA: Anarşistler Hollanda'da ufak bir azınlık ve seçimlere anarşist bir yaklaşım

uzun zamandır yok. Bunu bazı çıkartmalar ve posterlerdeki sloganlarla özetleyebiliriz: Oy verme, kararları kendin ver! Ve eğer oy vermek bir şeyi değiştirebilseydi çoktan yasaklanmış olurdu. Seçimlerde verilen oy sisteme olan güvenin oyu olarak da görülebildiği için insanlara oy vermeme çağrısı yapıyoruz.

Ama son zamanlarda insanlar bu tutumlarını değiştirmiş, seçimler sirkinin vadettiği imkanların kokusunu almış gözüküyorlar. Artık o kadar içi boş bir ritüel (Bir Demokrasi Şöleni!) haline geldi ki, o kadar gerçeklerden uzaklaştı ki, çoğu insan, bazı anarşistler bile, basitçe, kime oy verdiğinizi geçin, oy verip vermediğinizin bile fazla önemi olmadığını düşünüyor. Dolayısıyla meseleyi oy vermeye odaklamak gerçekten anlamamak demektir.

Anarşist bir ağ örgüt olan Vrije Bond'a bağlı bir grup, iki yıl önceki genel seçimler zamanında astıkları afişlerde biraz farklı bir yaklaşım getirdiler. Örneğin bir tanesinde Tahrir Meydanı'ndaki bir Mısırlı kadın vardı ve şöyle yazıyordu: Bu Mısırlı kadına oy verilemiyor... Ama yine de o, diğer binlercesiyle birlikte Tahrir Meydanı'nda protesto ederek, bir diktatörü devirmeyi başardı. Bu, anlamlı politik değişimin oy vererek değil kolektif eylem yoluyla olacağına işaret eder.

Anarşistlerin seçim zamanı düzenledikleri ana eylemler ya da kampanyalar nelerdir? Anarşistler tarafından harekete geçirilen bu kampanyalar ya da eylemler amaçlarına ulaştı mı?

Paul: Son seçimler 2011'de, 2008 sonrası kemer sıkma politikalarına ve 2010 Troyka kurtarma paketine karşı kitle hareketlerinin olduğu zamanlarda yapıldı. Çoğunluğun beklentisi, hükümetten kurtulup yerine yenisini koyunca bir değişim olacağı yönündeydi ve bu beklenti hareketi sabote etti. Tabii ki beklentiler gerçekleşmedi.

Dario: Seçimler sırasında anarşistler oy vermeme kampanyalarının yanı sıra her zamanki girişimlerine devam edebilirler. Anarşistler politik girişimlerinin herhangi bir alanında basitçe böyle bir kampanyayı getirebilirler, öz-yönetim örneklerini herhangi bir mücadelede ya da içinde buldukları herhangi bir harekette verebilirler. Tek amaç devletin ezmesine karşı bir alternatif göstermek olduğu için genelde amaca ulaşılır.

AGA: Seçimlerin aldığı gösterişli saçmalığa alternatif arayan insanlara yönelik yayınlar yapan anarşistler var. Ve 2012'de 'Tilburg Anarko-cemiyeti', seçimlerin olduğu gece "Oy vermek daha iyi bir dünyaya götürür mü?" konulu bir forum düzenledi.

Ama seçim siyasetine karşı en iyi propaganda yine seçim siyasetinin kendisidir. Şüphesiz bu zamanlarda politik sistemin boş propagandası bir hezeyana dönüşüyor ve ona kendi mesajınızı ilaştirmek çok kolay olmalı. Bu fırsatı, diğer zamanlarda karşımıza çıkanlarla karşılaştığımızda, bu dünyanın geçip gitmesini seyretmek yazık olur. Ama artık hatalı şekilde, oy verme eylemine çok fazla ağırlık vermeyi bırakmalıyız. Birkaç yılda bir oy pusulasını doldurup doldurmanızı önemli değil. Bunu bir mesele olarak koymayı tamamen bırakmalı ve gerçek meselelere odaklanmalıyız.

Dünya çapında, birbirinden etkilenildiği söylenen hareketler olduğunu biliyoruz. Bunlardan bazıları doğrudan demokrasiye ilişkin büyük deneyimler yarattılar. Ve bazıları da hükümet gücü-

nü amaçlayan partilerin seçim kampanyalarına evrildi. Tüm dünyada meydana gelen bu yeni toplumsal hareketler sonrasında seçimlerin yeni anlamını yorumlar mısınız?

Paul: Bizim için, gerçek hareketlerin - yani üyelerinin gerçekten katılımına, doğrudan demokrasiye, doğrudan eyleme dayalı hareketlerin- temsili biçimlere, seçimciliğe ve sonra da hükümete dönüşmeleri ve ardından kaçınılmaz olarak bunu başlatan gerçek hareketin baskılanmasına yol açması, yeni bir şey değil. İşçi hareketinin doğuşundan beri sürekli tekrarlanan çok, çok eski bir hikaye. Burada, İrlanda'da Yeşiller Partisi kurulurken radikal iddiaları vardı. Liderlerinin bazıları, Batı Mayo'da Shell'e karşı direnişte doğrudan eyleme katılmışlardı. Bir sonraki seçimlerden sonra Yeşiller Partisi bu son FF hükümetinin küçük koalisyon ortağı oldu ve zamanında direnişe katılan aynı Yeşiller Partisi lideri Shell tesislerini destekleme görevini aldı ve bu işi yaptı. Eğer bir gün Syriza Yunanistan'da iktidara gelirse, hikaye aynı olacak. Hep böyle oldu ve hiç kimse değişik bir sonuç almak için materyalist perspektifte aslında neyin değiştiğini gösteremedi. Deliliğin tanımı, aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemektir sözü, Einstein bunu hiçbir zaman söylememiş olsa da, sol ve seçimler söz konusu olduğunda kesinlikle doğru.

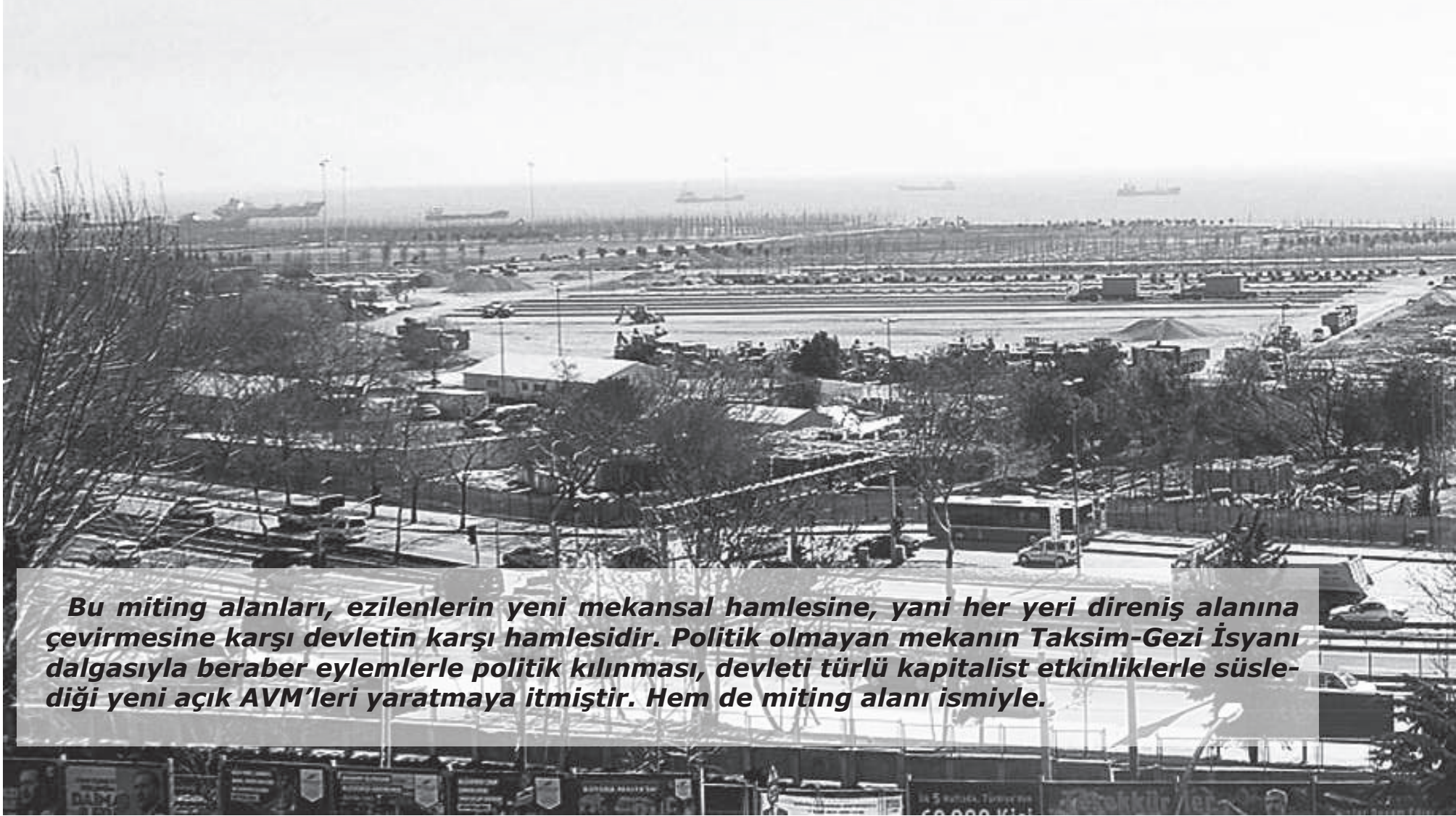
Dario: Değişik ülkelerde, çok değişik geçmişleri olan değişik hareketleri ele almak zor bir iş. Her halükarda, son yıllarda, ezilmeye ve sömürüye karşı yeni bir direniş dalgasının Akdeniz bölgesini ve ötesini salladığı bir gerçek.

Bu yüzden sadece bazı genel yorumlarda bulunacağım. Her şeyden önce, bazı hareketlerin ya da bu hareketlerin bazı kısımlarının sandık yoluna gitmeleri yeni bir şey değil. Ne hareketler, yeni liderler, yeni gündemler çıkabilir ama sandık yolu her zaman aynı "iktidara gelme" mitolojisini takip eder. Bu bir yanılsamadır ve 150 yıllık bir numardır. Fakat bu son hareketlerde bir şey değişti. Doğrudan demokrasi ve öz-örgütlenme yaygınlaştı. Bu hareketlerin içinde aktif olan anarşistler olarak, devlet olmadan toplumsal ve politik dönüşüm konusunda toplumsal bir tartışma başlatmamız gerekiyor. Bu hareketlerin içindeki direnişin ve öz-yönetimin somut potansiyelini vurgulamamız gerekiyor.

AGA: Seçimler, yöneten elitin sistemi çöktürmeden kendi farklılıklarını yarıştırmaya yoludur. Bugün de eskisinden farklı bir anlam taşıdığını düşünmüyorum. Ama çoğu insan, politikacıların işsizlik, kriz ve ekolojik yıkım konusunda hiçbir şey yapamayacağını artık açıkça görüyor. Tüm dünya meydana gelen isyanlarda gördüğümüz umut verici gelişmelerden biri politikacılara ve politikaya yönelik genel tiksinti. Kolektif mücadele, katılan insanları dönüştürüyor ve öyle büyük ufuklar ve olanaklar açıyor ki sistemin bize sunduğu sınırlı seçenekleri daha da bunaltıcı hale geliyor. Ama şu anda tüm dünyadaki bu toplumsal hareketlerin, temeldeki sistemi yok etmeye gücü yetmiyor. Bu durum değişmediği sürece 'hareketi temsil etmeye' hazır politikacılar hep olacaktır ve fark yaratan bir alternatif görmedikleri sürece, onlara oy veren insanlar olacaktır.

Açık Hava AVM'sinden

Bu miting alanları, ezilenlerin yeni mekansal hamlesine, yani her yeri direniş alanına çevirmesine karşı devletin karşı hamlesidir. Politik olmayan mekanın Taksim-Gezi İsyanı dalgasıyla beraber eylemlerle politik kılınması, devleti türlü kapitalist etkinliklerle süslediği yeni açık AVM'leri yaratmaya itmiştir. Hem de miting alanı ismiyle.

171 futbol sahası büyüklüğünde bir alan... Yaklaşık 1 milyon metrekare... Hayvanat bahçesi, lunapark, otoparklar, sergi alanları, büfeler ve restoranlar... Maltepe sahiline yapılması planlanan miting alanı, miting alanından çok içerisinde barındıracağı etkinlik alanlarıyla açık hava AVM'sini andırıyor. Bu büyük açık hava AVM'sini yapabilmek için ihtiyaç olunan alan, denizden yaklaşık üç buçuk kilometrelik bir alan doldurularak karşılandı. Bu proje aslında ikiz bir projeydi. Kazlıçeşme'de Newroz kutlamaları sırasında, AKP'nin "büyük seçim mitingi"ne ev sahipliği yapan Yenikapı Miting Alanı da bu projenin Avrupa yakasındaki ayağıydı. Kültür Varlıklarını Koruma Kurulu'nun aksi yöndeki raporuna rağmen Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'ndan onay alan Yenikapı Miting Alanı da benzer şekilde denizin doldurulup miting alanı haline getirildiği bir yerdi.

1 Mayıs'ın yaklaşmasıyla beraber, Taksim Meydanı tartışmaları da gündemdeki yerini almaya başladı. Bu iki miting alanı, eylemlerde valiliğin önerceği yerlerin başında geliyor. Öte yandan, bu seneki 1 Mayıs-Taksim Meydanı tartışmaları, aslında ardında gizli bir gündemi de barındırıyor. Taksim Meydanı, Taksim-Gezi İsyanı'yla beraber yaratılan

kolektif deneyimin de bir alanı artık. Bu sene 1 Mayıs için Taksim Meydanı'nda ısrar edenler, bu direniş günlerinin de gücünü taşıyarak ısrarlarını sürdürecekler.

Devlet tarafınınsa miting alanlarıyla beraber yaratmaya çalıştığı, bu alanları sermayenin biçimlendirmesine izin vererek toplumsal politizasyonu kırma politikası olacak.

Mekanın Yeni Kapitalist Anlamı

16. ve 18. yüzyıl arasında Avrupa'da gerçekleşen çitleme hareketlerinin, sınırlarını şimdi kırsala dayatan kapitalist kentlerin oluşumu üzerindeki etkisi kaçınılmazdır. Kapitalizm, oyununu oynamadan önce, bu sanayi kentleriyle sahnesini hazırlıyordu. Üretim alanlarını belirlediği gibi yaşamsal alanları da belirleyebildiği bir alan yaratıyordu.

Yaşadığımız coğrafyada bu süreç, çok daha geç tarihlerde 1950-1980 arasında gerçekleşti. Yani, kapitalist kentleşme bu tarihlerde ortaya çıktı. Sanayi için gerekli işçi nüfus, köylerden karışılmaya çalışıldı. Köyden kente göç, gecekondulaşma gibi bir dizi olay belirtilen zamanın ürünleri olarak ortaya çıktı.

Kapitalizme geç eklemleme diye anılan bu süreçlerde, kentin kapitalist dönüşümü için tasarlanan her proje, aslında darbe sonrası hayat bulmaya başlamıştı. Kentsel dönüşüm diye ifade edilen uygulamaların kökenini özellikle bu tarihlerde aramak gerekiyor.

Bugün şehir plancılarının "kamu otoritesi eliyle yapılan bir vandalizm örneği" olarak ifade edilen durumların kökenini, devlet iktidarının kendini birçok alandan kaygısızca dayatabildiği darbe sürecinde aramak, kapitalizm ve devlet ilişkisini ortaya koymak adına önem taşımaktadır.

Kapitalizm ve devlet ilişkisinin somutlaştığı bir kelime var aslında; kentsel dönüşüm.

Devlet ve Kapitalizmin Mekana Yönelik Müsterek Hamlesi Olarak; Kentsel Dönüşüm

Kentsel dönüşüm kavramının, 1848'de ne Fransa'da ortaya çıkışı ilginçtir, ne de kavramın Paris Komünü'nden sonra gelişmesi... Bu tarihlerdeki toplumsal hareketler, dönemin siyasi iktidarını mekansal çözümler almaya itmiş, örneğin barikat kurulmasını diye sokakları küçültmüştür. Hegemonik güç, üzerinde haki-

miyetini sürdürmeyi iddia ettiği mekanı değiştirmesi, dönüştürmesinin nedeni budur.

Son yıllarda yaşadığımız coğrafyadaki dönüşüm adı altında devam eden talanı iyi anlamlandırmak için bu tarihsel arka plandan yararlanmak gerekir. Bir yanda kapitalizme eklemleme için gerekli değişimleri umarsızca uygulamaya sokan, bu uygulamalar önündeki engelleri darbe aracılığıyla bir bir ortadan kaldıran bir siyasal iktidar; öte yandan eski yapısındaki sorunları küreselleşen değişimlerle atlattırma çalışan küresel ekonomik iktidar...

Yaşanılan coğrafyadaki mekansal sorunsalı, sadece devletin hegemonik alan belirleyiciliğiyle ya da klasik anlamda metaların üretileceği uzam anlamıyla değil; doğrudan kapitalizmin ekonomik krizlerini gidermekte kullanılacak ekonomik bir geri dönüş olarak da mekanla aşılmaya çalışılmıştır.

Bu yüzden, bir mekan politikasının bu iki belirleyici iktardan ayrı tutulmaması gerekir. Bu ikisinin dışında, bireylerin kolektif deneyiminin farklı bir yerden kontrol altına alınmasının bir de psikolojik yansıması olacağı kaçınılmazdır.

Miting Alanı Olur Mu?

Hüseyin Civan

hcivan@meydangazetesi.org

Meydan Israrı

Kapitalist kentlerin kuruluşunu hatırladığımızda, zaten bu mekanların ezilen kesimlerin istediği şekilde biçimlenmediği açıktır. Buna rağmen ezilenler, bu sömürü sisteminde çatlaklar yaratmayı ve kendi yaşam alanlarını kısmen oluşturmayı başarmışlardır.

1 Mayıs gibi süreçlerde, kapitalist kentin merkezine yönelik ezilenlerin her ısrarı devlet nezdinde bir rahatsızlık yaratmaktadır. Devlet oluşumunu hazırladığı hakimiyet alanını, ezilenlere vermek istememektedir. Çünkü devlet için mekan üzerinde hegemonya demek, ezilenler üzerinde hegemonya demektir.

Devlet ve kapitalizm, oluşturduğu miting alanlarına hapsedtiği bireylerle, hem istediği mekanlardan ezilenleri uzak tutabilmeyi tasarlar; öte yandan miting alanlarını "siyaset dışında her şey" ile ilişkilendirerek siyaseti de tüketilebilir kılmaya çalışmaktadır. Tüketime odaklı bir eğlence kültürüyle, alanlar "cazip" kılınmaya çalışılırken, oluşacak politizasyon bu eğlenceli illüzyonunun gölgesinde eriyecektir. Kendini hızlı tüketimin ruhuna kaptıran birey için bu dakikadan sonra alanın "miting alanı" olma-

sının bir anlamı kalmayacaktır.

Böylece politizasyon engellenirken, bu tüketim alanlarındaki "eğlenceli" etkinliklerle para da kazanılmış olacaktır. Eylem alanı üstünden para kazanmak... Gözünü "mekan" üzerinden yapacağı kar maksimizasyonuna dikmiş kapitalistlerin yeni icadı bu.

Mekan-Toplum İlişkisi

Bireyin, mekanla kurduğu ilişki özgürlüğüyle ilintilidir. Çünkü bireyin kendini somut anlamıyla gerçekleştirmeyi başaracağı uzam bu mekandır. Dolayısıyla, mekan bireylerin kendilerini gerçekleştireceği bir alan olarak karşımızda durduğundan dolayı önemlidir.

Doğası gereği sosyal bir canlı olan bireyin, bu kendini gerçekleştirme süreci tabi ki diğer bireylerden, canlılardan hatta doğadan bağımsız değildir. Bu sürecin kolektif bir yapıda işlemesi, aynı zamanda bu mekanın doğası gereği kolektif olmasından kaynaklanır. Bu kolektivite bir uyum içerisinde işler. Bu ilişki karşılıklı bir dönüşümü de barındırır. Bu dönüşüm iştir; birey biçimlendirir ve biçimlenir.

Aynı şekilde şu an içinde yaşadığımız mekan da insanı biçim-

lendiren ve insanın biçimlendiği bir toplumsal ilişki biçimidir. Bu alan üzerinde hakimiyet kuran iktidarlar, bu biçimlendirmeyi de etkileyecektir, ya da açık bir şekilde söylemek gerekirse toplum üzerinde hakimiyet kuracaklardır.

Miting alanları denilen mekanlarla planlanan, sadece kapitalist çıkarların maksimize edileceği bir yer değildir. Aynı zamanda bu toplumsal ilişki biçimini de iktidarların lehine belirleyebilecek mekanlar oluşturmaktır. Devlet ve kapitalizm ortaklığıyla yapmak istenen, özgür yaşam alanlarımıza bir saldırıdır. İktidarlar gözünü kolektif eylemliliğe dikmiştir. Taksim-Gezi İsyanı sonrasında oluşan bu kolektif sinerji, yaşam alanlarımız kontrol altına alınarak yok edilmeye çalışılmaktadır. Bu kolektif eylemlilik içinde, kendini özgürce gerçekleştirebilen bireylerin özgürlükleri yok edilmeye çalışılmaktadır. Dayanışma kültürünün yerini alması için planlanan tüketimci kültür dayatılmaktadır.

Dayanışmanın Alanı

Taksim-Gezi İsyanı'yla beraber eylem alanları, daha önce de vurguladığımız insan-mekan ilişkisinin yeni bir şekilde ortaya çıktığı yerd. Taksim-Gezi İsyanı

süresince politikliğini kazanmış özne, düşündüğünü eyleme fırsatını bu alanlarda buldu. Paylaşma ve dayanışma ilişkilerini bu alanlarda örgütledi.

Taksim'in devlet tarafından yeniden işgal edilmesiyle beraber, tam da sloganlardaki gibi "her yer Taksim" oldu. Yani isyanla beraber ortaya çıkan yeni siyasal özne, eylem alanını her yere taşıdı. Bu hegemonyasını hakim olduğu alanlar üzerinden kuran devlet için mekanın politik bir şekilde kaybedilmesi.

Bu miting alanları, ezilenlerin bu yeni mekansal hamlesine, yani her yeri direniş alanına çevirmesine karşı devletin karşı hamlesidir. Politik olmayan mekanın Taksim-Gezi İsyanı dalgasıyla beraber eylemlerle politik kılınması, devleti türlü kapitalist etkinliklerle süslediği yeni açık AVM'leri yaratmaya itmiştir. Hem de miting alanı ismiyle.

Taksim-Gezi İsyanı'ndan sonra, devletin bu karşı hamlesinin o kadar kolay kabul görmeyeceği aşikar. Tabi ki kendi kolektif alanlarımızdaki politikliği ve dayanışma pratiğini besleme ısrarımız sürdüğü sürece...

YALINAYAK

Son zamanlarda cezaevlerinden tahliyelerle gündemimize giren "yeniden yargılanma hakkı"nı, devletin düzmece tutanaklarıyla, iddianameleriyle uzun yıllardır tutsak ettiği bir mahkumdan dinledik. Gazetemize Kırıklar F Tipi Cezaevi'nden mektup yollayan Umut Fırat Süvarioğulları, uzun yıllardır yaşadığı tutsaklıkla birlikte, artık sıklıkla dillendirilen "yeniden yargılanma hakkı"nı değerlendirdi.

20 yıl önce, Aydın Emniyet Müdürlüğü'nde ağır işkence sonucu imzalatılan düzmece tutanaklar sayesinde tutuklanıp, Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde sadece iki duruşmasına katıldığım göstermelik yargılamam yapıldı. Polisin hazırladığı düzmece tutanaklar dışında, arkadaşımın evinden alınan 20 adet Özgür Gündem gazetesi ve yedi Kürtçe teyp kasedi dışında tek bir delil ve tanık olmadan 17 faili meçhul olayın-ki birçoğu aslında hiç yaşanmamış, silah dahi kullanılmamış, kimsenin ölüp yaralanmadığı adli olaylardı- faili gösterilerek, anarşizan aktivist olmama rağmen örgüt üyesi olarak idamla yargılanıp, müebbet hapis cezasına çarptırıldım.

Bize işkence yapıp tutanakları hazırlayan terörle mücadele polis çetesi, bizden bir yıl önce gözaltına alınarak işkenceyle katlettikleri Baki Erdoğan adındaki devrimci nedeniyle 2002 yılında mahkum olup beşer yıllık ceza alarak, meslekten atıldılar. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi bu davada T.C Devleti'ni 100 bin Euro ceza ödemeye mahkum etti ve bu dava hükümetin "işkenceye sıfır tolerans" demagogisine vesile oldu. İşte bu profesyonel işkenceciler, haklarında dava açılmadan on gün önce mahkememizde ifade vererek, hazırladıkları tutanakların "samimi ifadelerimiz olduğunu ve işkence yapmadıklarını" söylemişlerdi. Bunun üzerine hem tescilli işkencecilerin mahkumiyet kararı, hem belgelerin sahteliği ve suç uydurma gerekçeleriyle, bugün gündeme getirilen CMK 311. Madde gereğince zaman içinde iki

kere yargılama için başvurmuş, ancak gerekçe bile gösterilmeden reddedilmişti.

AİHM'de 1999'da avukatımızın yaptığı başvuru neticesinde DGM'nin "bağımsız ve tarafsız olmadığı, bu nedenle adil yargılama yapamayacağından" hareketle T.C Devleti'ni mahkum edip, 2003 yılında "yargılanmanın yenilenmesi" kararını verdi. Devlet bu kapsamda AİHM tarafından karara bağlanan 221 dosyayı 10 yıl boyunca kendi hukukuna ve "evrensel normlara" aykırı biçimde yeniden yargılamayı kabul etmedi. Bunun nedeni, 221 dosyadan birinin Abdullah Öcalan'a ait olmasıydı. "Kişiye göre hukuk olmaz" diyen devlet bunu engellemek için özel yasa çıkardı. Son birkaç yıldır AİHM'yle iktidarın görüşme trafiğiyle bu yükten kurtulmak için müzakereler yapılmış ve sadece Abdullah Öcalan dosyası dışarıda bırakılarak 4. Yargı Paketi'nde 220 dosya için yeniden yargılanma önündeki kısıtlayıcı engeller kaldırıldı. Bu hukuksuzluğa itiraz eden tek bir ses duymadık. Yasa 11.04.2013'te çıkmasına karşın 10 aydır TMK'dan sorumlu mahkemeler tarafından başvurular ısrarla reddedilip, hakkın kullanılması için somut "adil yargılama yapılmamıştır" kararına rağmen dosyayı esastan değil usulen, dosya üzerinden ele alıp, duruşma açmadan kapatmak istenmektedir. Zaten iktidarın da kısıtlayıcı engeli kaldırmadaki gayesi, adil yargılanmanın sağlanması değil, her fırsatta Avrupa Bakanlar Komitesi'nin kendisine bu dosyaları hatırlatmasından kurtulmaktır.

Bizler DGM'nde yargılandık ve bu mahkemeler AİHM kararları ve nihayetinde göstermelik biçimde de olsa, iktidarca da "adil ve tarafsız olmadığı" kabul edilerek kapatıldı. Ancak on binlerce insan bu mahkemelerin "düşman hukuku" esaslarına göre verdiği kararlarla yıllardır hapisanelerde tutulmaya devam ediliyorlar. Aynı şekilde heyetler ve yargılama usulleri korunarak -ki değişseler de bir şey fark etmeyecekti- önce "Özel Yetkili Mahkeme" tabelaları sonra da "CMK 250 Mad. İle Yetkili" yani "terör" mahkemeleri tabelaları asıldı. Ama bizim dava örneğimizde olduğu gibi, bu son mahkemelerin ÖYM'lerden, DGM'lerden ve hatta ünlü İstiklal Mahkemeleri'nden hiçbir farkı yok. Öyle ki, CMK 250. Madde ile yetkili İzmir 8. Ve 10. Ağır Ceza Mahkemeleri yeniden yargılama konusunda, CMK 312. Maddesinin tutuklu veya tutuksuz olarak yargılanmanın yapılması hususunda inisiyatif mahkeme heyetine bıraktığı için, kendi keyfine göre, tutuklu yargılanma süresi 10 yıldan 5 yıla düşürülmesine rağmen yargılanmanın tutuklu yapılması gerekçesine "infazın durdurulmasını veya erteleme gerektirir herhangi bir nedenin bulunmadığı, ileride telafisi imkansız zarara sebebiyet verecek bir durum olmadığından" yazabilmektedir. Adil yargılanmadığımız karara rağmen ve dava henüz başlamamışken mahkeme bu gerekçeyle, "yeniden yargılama yapsak bile, ben yine aynı kararı vereceğim, onun için tutuksuz yargılamam" demektedir. Bu gerekçeyi beş yıldır içeride olan Ergenekon ve Balyoz sanıkları için değil, 20 yıldır hapiste, hakkında yeniden yar-

gılanma kararı verilmiş, 220 dosya hakkında özel yasa çıkarılmış insanlar için bu değerlendirilmeyi yapıyor. Bu karardan, iktidarın da muhalefetin de haberi var. Neden iktidar 17 Aralık Operasyonu'nu yapan yargıçları görevden aldığı gibi bu yargıçları da görevden almıyor? Neden ana muhalefet Ergenekon ve Balyoz sanıklarının yeniden yargılatmak için çırpındığı, avukatlığını yaptığı gibi bu hali hazırda yeniden yargılanma kararları olduğu halde, tutuklu yargılanma kararı verilen 20 yılı aşkındır hapsede olan devrimciler için sesini çıkarmıyor? Bu gerekçeyi bize üç hakim yazmadı. İktidarıyla, muhalefetiyle, bu sistemi böyle kuran zihniyet eskisiyle, yenisiyle, paraleliyle, yamuğuyla bir bütün olarak devlet yazdı.

Şimdi yine göstermelik olarak daha önce yaptığı gibi ÖYM'leri de, TMK 250. Mad. ile yetkili "terör" mahkemelerini de kaldırıyorum diyor iktidar. İnanalım mı? Tabi ki hayır! TMK kapı gibi yerli yerinde duruyor ve yarım ağızla bunu da seçimden sonra kaldıracağım diyor. TMK var oldukça -ki hiçbir iktidar böyle özel yetkili kanun ve mahkemelerden asla vazgeçmez- kendi "paralel devleti"nde, diğer tüm muhalif devrimci kesimleri de bu yolla tasfiye edip, mutlak iktidarını derinleştireceğini düşünüyor. Tarih, iktidar zehrini böyle kana kana içenlerin mezar taşlarıyla doludur. Kulağımda Danton'un sesi çınlıyor: "Devrim Mahkemesini geçen yıl bu zamanlar ben kurmuştum, bundan ötürü Tanrı'dan ve herkesten af diliyorum." Danton giyotine giderken geç de olsa özür dileme "erdem"ini göstermiş, Robespierre'nin kaldığı evin önünden geçerken "Robespierre, arkamızdan geleceksin" diye bağırıyordu. Bu öngörüsü üç ay sonra gerçekleşmişti.

Bir önceki iktidar odaklarından, bu mahkemeleri kuran ve en acımasız şekilde devrimcilerin, Kürtlerin ve diğer tüm muhaliflerin üzerinde kullanan aynı geleneğin temsilcileri Ergenekon ve Balyoz sanıklarından Danton gibi bir pişmanlık, özür duymadık. Aksine, "Terörden yargılananlarla (devrimciler ve Kürtler kastedilerek) bizi nasıl bir tutarsınız, şu-bu yapılabırsa biz istemeyiz vb." sözlerini, nerede hata yaptık diyerek hayıflandıklarını, rövanş alma gayesiyle şu anki iktidara "sen de aynı akıbeti yaşayacaksın" tehditlerini çokça duyduk, duyuyoruz. Zira iktidarın zihniyeti farklı olmadığından, bunların düştüğü hataya düşmemek için, halen kendi iktidarını tahkim etmekle uğraşiyor.

Bu nedenle, yeniden yargılanma tartışmasının kendisi demagojiden başka bir şey değildir. Sadece hakimlerden değil, iktidardan da tükürdüğünü yalamasını beklemek ham hayaldir. Sözde hukuk devleti olmanın işareti olarak CMK'da yer alan bu madde, istisnai bile değil, son derece göstermeliktir. Belki 90 yıllık ülke tarihinde bir elin parmakları kadar bile böylesi bir yola başvurulmamıştır. Bireyi teferruat olarak gören iktidarların zihniyetinden doğal olarak, böylesi bir hassasiyet beklenemez. İktidarlar için bir gün bu yola başvurmak ihtiyacı doğarsa, bu da ancak yandaşlarını kurtarmak ve aklamak için olacaktır. Buna karşın, devrimci muhalefetin sistemin çelişkilerini değerlendirmemesi, göz ardı etmesi düşünülemez. Bu anlamda iktidarın hiçbir meşruiyeti olmayan kurumlarının deşifre edilmesi için fırsat doğduğunda mahkeme kürsülerini direncin ve isyanın sözleriyle araçsallaştırmaktan kaçınmayacağız da kesindir.

Kullan-at Kılavuz:

Kapitalist işleyiş içerisinde zaman zaman kullanılabilir ama paylaşma ve dayanışmayla örülü özgür dünyada hiçbir şeye yaramayacak bilgiler...

Duygu Üyetürk
kullanat@meydangazetesi.org

Kadına Yönelik Şiddete Karşı

Kadına yönelik şiddet; kadının yaşam hakkının, güvenliğinin, onurunun, özgürlüğünün ve bedensel bütünlüğünün sırf kadın olduğu için ihlalidir. Vücut bütünlüğüne zarar veren her türlü davranış fiziksel şiddet, psikolojik açıdan kadına acı ve zarar veren her türlü davranış ve söz (hakaret, küfür, sen anlamazsın, aptalsın, çirkinsin gibi ithamlarda dahil olmak üzere) duygusal şiddet, kadını ve emeğini sömüren her türlü davranış (emeğinin karşılığını elinden almak, kendisi emek ortaya koymadan kadının emeğiyle geçinmek, yaşam alanının giderleri için emek sarf etmemek, aç bırakmak, yoksun hale getirmek) ekonomik şiddettir.

"6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun" aile içi şiddetin önlenmesi ve şiddete uğrayan kişinin korunması için özel bir yasadır. Bu yasadan yararlanmak için, kadının başvurduğu kuruma olayla ilgili şikayetini bildirmesi, şikayetin bir tutanağa geçmesini sağlaması, adli tıptan rapor almak isteniyorsa bunu karakola bildirmesi gerekecektir. Ya da Cumhuriyet Savcılığı'na bir dilekçe ile başvurup suç duyurusunda bulunmalı, kadının vücudunda darp izleri varsa mutlaka Adli Tıp'tan rapor almak istediğini bildirmelidir. Kadının maddi güçten yoksun veya yetersiz olduğu durumlarda adli yardımdan yararlanmak için kimliği, ikametgah belgesi, muhtardan alacağı fakirlik belgesi ile yaşadığı ildeki baronun Adli Yardım Kurullarına veya kadın derneklerine başvurusu bedelsiz avukat desteği için gerekli görülmektedir. Savcılığa yapılacak başvuru; kadının kendisi veya durumu bilen diğer kişiler tarafından da gerçekleştirilebilir. Savcılığa başvurmaksızın doğrudan Aile Mahkemesi'ne verilecek bir dilekçe ile de yasa korunmasından yararlanılabilir. Evinden uzaklaşmak zorunda kalan kadın, bulunduğu her şehirdeki Aile Mahkemesi'nden bu kararı isteyebilir. Yasa kapsamında kadının hiçbir harç ödeme zorunluluğu yoktur.

Şiddet mağduru ile ilgili olarak verilecek tedbir kararları, korunan kişinin işyerinin değiştirilmesi, evli ise yerleşim yerinden ayrı bir yerin yerleşim

için belirlenmesi, yaşamsal tehlike bulunması halinde, şiddet mağdurunun geçici koruma altına alınması, çocuklara kadının çalışma yaşamına destek amacıyla kreş olanağı sağlanması, kadının rızası dışında tasarrufun ortadan kaldırılması için tapu kütüğüne aile konutu şerhi konulması, uygun barınma yeri sağlanması, geçici süreyle maddi yardımın valilik veya kaymakamlıkça yapılması, şiddet uygulayan ya da uygulama olasılığı bulunan kişinin ortak yaşam alanından, işyerindeyse işyerinden, okuldaysa okuldan uzaklaştırılması, iletişim araçları veya benzeri biçimde rahatsız etmemesi, kadına nafaka ödeme yükümlülüğü, çocuklarla kişisel ilişki kısıtları şeklindedir.

Koruma süresi en fazla altı aydır. Tekrar talep edilmezse koruma kendiliğinden devam etmez. Tedbir kararının uygulanıp uygulanmadığının tespiti kolluk kuvvetleri tarafınca yapılır. Tedbir kararına uyulmuyorsa, üç günden on güne kadar zorlama hapsi, tekrarı, zorlama hapsinin süresi on beş günden otuz güne kadardır. Ceza para-ya çevrilmez, ertelenmez.

Yukarıda açıkladığımız koruma tedbir şekilleri, kolluk denetimleri, avukat destekleri ve erkek devletin kadını "sözde" korur gösterdiği bu yasa uygulamalarının kadınları nasıl koruduğu, şiddet mağduru kadınların sayısı ve şiddet uygulayanların cezasızlığı, tutuksuz halleri, kamudan uzaklaştırılmamalarıyla ortadadır. Türkiye büyük erkek meclisine, üç beş kadın milletvekili, yerele de birkaç kadın belediye başkanı yerleştirerek kadın cinayetlerinin, şiddet mağdurlarının, tecavüzlerin önüne mi geçilecek? Uygulanmayan yasanın, koruma tedbirlerinin, yetersiz kolluk kuvvetlerinin, dini yeterliliğe sahip olmadan sığınamayan kadın evlerinin, tacizci, şiddet uygulayıcılarıyla dolup taşan yurtların, enseste görüntülü, sesli delil arayan ve şiddeti mağdura tekrar tekrar yaşatan savcıların kadına şiddeti ne kadar önleyeceği aşikar. Kadına şiddeti, ne devletin erk'ekleri, ne onların eliyle çıkan yasaları önler. Kadınlar birleşerek şiddete karşı duracak; bir elini beline, diğerinin yumruğunu da devletin üzerine koyacak!

Pi Öldü, Yaşasın Tau

Özgür Oktay

ozoktay@meydangazetesi.org

Geçtiğimiz 14 Mart, üçüncü ayın on dördüncü günü, pi günüymüş, şu yaklaşık 3.14 olan sayı, pi. Hâlbuki pi yerine, iki katı olan Tau'yu kullansak birçok matematik ve fizik denklemi daha kolay olacaktı. Ama yok, Arşimet zamanında tanımı öyle yaptığı için, ya da daha çok ünlü Euler, ki ortadaki yanlış mutlaka görmüş olmalı, bunu düzeltmek yerine kendi formüllerini buna uydurduğu ve pi sayısını popülerleştirdiği için, bu hilkat garibesini bize dayatılıyor. Pi'nin meraklısı,

seveni de az değil. Üstüne kitaplar, filmler yazmışlar. Matematiğin güzelliği denildi mi pi'yi hemen başköşeye alıyorlar. Üstelik bir de bunun gününü kutluyorlar. Eh bu kadar da fazla, bir yalanı devam ettirirken, bir yandan da onu kutsallaştırıp, üzerine de gününü kutlarsanız, ben bu oyunu bozarım diyen Bob Palais 2010'da bir makale yazıyor ve hemen ardından Michael Hartla Tau Manifesto'yu yayımlıyor. Sitesinden bakabilirsiniz: tauday.com. Doğru sayı Tau'dur, Pi

değil. Tau, Pi'nin iki katıdır.

Baştan alalım. Pi sayısı, Arşimet tarafından basitçe bir çemberin uzunluğunun, "çap"ına oranı olarak tanımlanıyor. Kötü kokular daha buradan başlıyor. Çemberin tanımında "çap" değil, yarıçap var: Çember bir noktadan eşit uzaklıktaki (yarı-"çap", r) noktalar kümesidir. O zaman Çevre = 2·pi·r olur. İlgili bütün denklemlerde sabit 2 pi'dir:

Normal dağılım (Gauss dağılımı): $\phi(x) = \frac{e^{-\frac{1}{2}x^2}}{\sqrt{2\pi}}$

Fourier dönüşümü: $\int_{-\infty}^{\infty} F(k) e^{2\pi i k x} dk$

Cauchy integrali: $f(a) = \frac{1}{2\pi i} \oint_{\gamma} \frac{f(z)}{z-a} dz$

Birimin kökleri: $z^n = 1 \Rightarrow z = e^{2\pi i/n}$

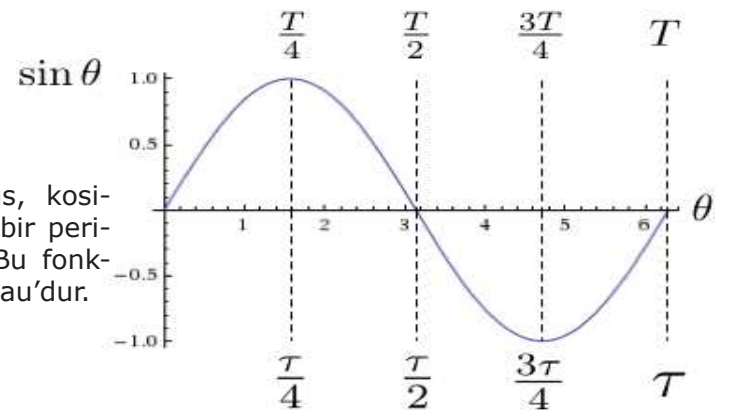
Riemann zeta fonksiyonu: $\zeta(2n) = \sum_{k=1}^{\infty} \frac{1}{k^{2n}} = \frac{B_n}{2(2n)!} (2\pi)^{2n}$. $n = 1, 2, 3, \dots$

1 Tur 1 Tau'dur, 2 Pi Değil!

Çember üzerinde görebileceğimiz diğer bir şey de açı. Bilimde açılar derece değil radyanla ölçülüyor, yani birim çemberin çevresinin o açıya denk gelen kısmının uzunluğu. Ve dairenin bir tam turu, radyan cinsinden: 2·pi ! Evet, 1 tur ama buna 1 tau demek

yerine iki pi diyoruz.

Trigonometrik fonksiyonlar, sinüs, kosinüs, periyodik, yani kendini belirli bir periyotta tekrarlayan fonksiyonlardır. Bu fonksiyonların periyodu da 2·pi, yani 1 tau'dur.

$$e^{i\tau} = 1 \quad e^{i\pi} = -1 \quad \text{ya da} \quad e^{i\pi} + 1 = 0.$$

Bu arada dairenin alan formülünün, pi·r² olması sizi yanıltmasın. Alanlar integral ile hesaplanır ve dairenin içten dışa yani 0 yarıçaptan r yarıçapa, tüm çember uzunluklarını topladığınızda, gelen 1/2 sabiti tüm alan integrallerinde ortaktır. Tıpkı dik üçgenin ala-

nındaki 1/2 b·h, gibi.

Sayısal ilişkileri anlamak için kullandığımız matematik, anlaşılabilir kılınmamalıdır. Defol Pi, Yaşasın Tau! Doğru sayı Tau'dur, pi değil. Tau pi'nin iki katıdır.

$$A = \int dA = \int_0^r C dr = \int_0^r \tau r dr = \frac{1}{2} \tau r^2$$

Bu Çark Böyle Dönmez

Gürşat Özdamar

gozdamar@meydangazetesi.org

1 Mayıs'ı 1 Mayıs yapan şey, işçilerin çalışma koşullarına karşı yürüttükleri mücadeleye tahammül gösteremeyen, hatta bu mücadeleyi varoluşları için son derece tehlikeli bulan patronların ve silahlı polislerinin işçileri katletmesidir.

Sonraki yıllarda da devlet işçilerin mücadelelerini engellemeye çalışsa da, askeri darbeler, sıkıyönetimler ya da olağanüstü hal uygulamalarıyla en ufak bir karşı koyuşa çok sert engel olunmasını istenmişse de, ezilenlerin direnişi bugün de işgallerle, grevlerle ve isyanlarla sürüyor.

Muhafif sanat biçimleri bu mücadeleleri hep destekler, hep dayanışır olagelmıştır. Ama bir film vardır ki, konu edindiği bölgede çalışan işçileri tetiklemiş, filmin gösteriminden kısa bir süre sonra işçilerin greve çıkmalarına sebep olmuştur. İşçiler İstanbul Kazlıçeşme'de deri sanayisinde çalışan işçilerdir. Bahsettiğim film Muzaffer Hıçdurmaz'ın ilk ve tek filmi olan Çark filmidir.

Çark, Bekir Yıldız ve Haşmet Zeybek'in yazdığı Direniş isimli bir senaryodan filme aktarılmıştır, ama 12 Eylül faşist askeri darbesinin sert bir biçimde hüküm sürdüğü o günlerde Çark ismine çevrilerek yumuşatılmak istense de asker ve polis baskısından kurtulabilmiş değildir.

Film üzerinde bir mahkeme kararı ya da idarece verilmiş resmi bir yasak kararı olmamasına karşın, polis, fiili bir tutum sergileyerek, salon sahiplerini tehdit etmiş ve neticesinde bu filmin sinema salonlarında gösterilmesini engellemiştir. Film uzunca bir aradan sonra bir festivalde yeniden izleyiciyle buluşabilme fırsatı bulmuştur.

Müziklerini Cahit Berkay ve Cem Karaca'nın yaptığı ve başlıca rollerini Tarık Akan, Müge Akyamaç, Cezmi Baskın, İhsan Yüce ve Kenan Bal'ın paylaştığı film, dört fabrika işçisinin yaşamı üzerinden ilerler. Bir cam fabrikasında çalışan dört arkadaşın birinin babası hastalanır, SSK hastaneleri sigortası olmadığı için babaya bakmaz. Gittiği özel hastane de ise ameliyat için 500 bin lira istenir. Ameliyat parası işçiler tarafından ortaklaşa para toplanarak karşılanmaya çalışılır. Ancak ameliyat başarısız geçer. Ellerindeki para da bitmiştir. Patron ise işçilerin biriken alacaklarını vermemekte, işçilerin yakınmalarına, "siz de benim halimden anlamıyorsunuz" diye cevap vermektedir. Üstüne birde, işçi azaltma talebi gelince hep birlikte işi bırakırlar.

Yeni bir iş bulmak o kadar da kolay olmaz. Rauf pek sıcak bakmasa da, Rauf'un yeni eşi Leman para kazanabilmek için işe girmeyi ister. Ama girdiği iş Rauf'u da şok eder. Leman asayiş şubede çalışan bir polis olmuştur.

Ah bir 3'te 2'yi tuttursam, o zaman sırtım yere gelmez

Filmde, çalışırken bir bacağını kaybeden bir başka işçi, umudunu emekli olabilmeye bağlamıştır, ama bunun için 3'te 2 iş göremezlik raporu alması gerekmektedir. "İnsanın her bir organını puanlamışlar. Başparmağın eklemlerinden kaybı 13 puan. İşaret parmağının kaybı 6 puan." Kapitalizm, insanı da bir makine gibi

Muzaffer Hıçdurmaz'ın Çark filmi, konu edindiği Kazlıçeşme'deki deri sanayiinde çalışan işçileri tetiklemiş, filmin çekiminden kısa bir süre sonra işçilerin greve çıkmalarına neden olmuştur. Filmden rahatsız olan patronlar, sinema salonlarını polis zoruyla tehdit ederek gösterimleri engellemek istemiştir. Çünkü işçiler tıpkı bu filmde anlatıldığı gibi dönen çarkları durdurmada kararlıdır.

görmekte, işyerinde kolunu ya da bacağını makineye kaptıran işçilere tıpkı bir makinaya puan verir gibi puan vermektedir.

-İşte böyle, bir elmayı 3'e bölsen, 2'si çürükse tümünden çürük sayılmaz mı?

-Yapma Recep Abi, insan elma değil ki, bunun hesabını nasıl yaparlar!

Dört arkadaş bu kez bir kamyon kasası dolusu işçiyle beraber yeni buldukları işe doğru gitmektedirler. Tersanede iş bulmuşlardır. Ama burada da işler umdukları gibi gitmez. Tersanede işe başladıkları gün, aslında tersanede başlamış bir grevin olduğunu, patronun da yeni işçi olarak bu grevi kırmayı planladığını öğrenirler. Ama işyerine gelen denetimcileri görünce patron bu durumu inkar eder ve dört arkadaş apar topar polis zoruyla tersane dışına atılırlar.

Bir akşam Leman eve geldiğinde Rauf karısını o zamana dek gördüğünden farklı bir gözle görmeye başlar. Kolundan tutup onu ve arkadaşlarını tersaneden atan bir polistir karısı artık onun için. Böylece aralarında ki ilk kırılma gerçekleşir. Bu kişisel değil, sınıfsal bir kırılmadır.

İşsizlik artık canlarına tak etmiştir. Dört arkadaş ve Recep Abi'nin bu kez gittikleri iş kendi deyimleriyle "mezbahadan beter" bir yerdir. Kokuya dayanamazlar ama başka da bir seçenekleri kalmamıştır. Kazlıçeşme'de deri atölye-

lerinin birinde çalışmaya başlarlar.

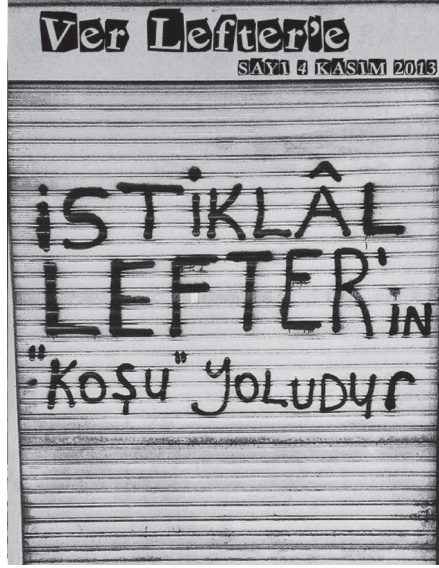
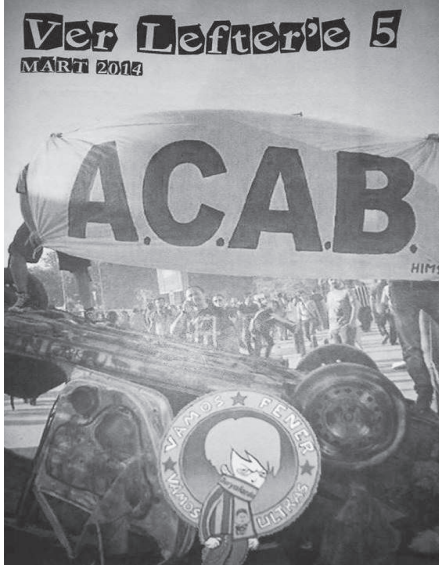
Recep, iş koşullarını evde anlattığında oğlu da bu işte çalışarak aile bütçesine katkıda bulunmaya karar verir. Ancak, işe girdikten sonra, umduklarını bulamazlar. Çünkü ustabaşı, ikisine tek bir maaş vermeye kalkışır. İşçiler ustabaşının üzerine yürüyünce ustabaşı geri adım atar. Ama bu olay, patronların kulağına gider ve onların tepkisi daha sert olur. İşçileri yanlarına çağırıp nasihat niteliğinde tehdit ederler.

Yatışmış gibi görünen gerilim, Rauf'un oğlunun makinaya sıkışarak ölmesiyle yeniden yükselir. İşçiler bu kez iş bırakarak yürüyüşe geçerler. Patronlar, korkularından atölyelerin olduğu bölgeye polis çağırırlar. Gelen polislerin arasında Rauf'un eşi Leman da vardır.

Artık herkesin yeri daha net belli olmuştur. İşçiler kapı önüne birikip oturma eylemi yaptıklarında, Leman, işçileri kuşatan polislerin arasındadır. İşçilerin biriktiği yerin en ortasında ayakta duran Rauf, son bir bakış atar kame-raya ve oturan işçilere katılır.

Film, bu son sahne ile biter. Ama filmin edindiği konu o denli gerçektir ki, çok değil, 20 gün kadar sonra, Kazlıçeşme'de büyük bir grev patlak verir. İşçiler bu kez filmde görünmek için değil, hakları için iş bırakırlar. Öfkelerini her koşulda, her yerde olduğu gibi patrona yöneltirler. Çünkü, "bu çark böyle dönmez!"

Ver Lefter'e

Meydan: Ver Lefter'e nedir ve neden Ver Lefter'e?

Ver Lefter'e: Biz Vamos Bien taraftar grubuyuz. Bir de fanzinin bildiğimiz anlamı dışında manifestomuz da var ve bağımsız taraftarlık haklarının korunmasını ve anlayışının yaygınlaşmasını hedefliyoruz. Ultra manifestosunu da kapsayan kendi manifestomuz doğrultusunda çabalıyoruz. Ultra'ların da kendi sözünü söyledikleri bir alan vardır, tribün gibi. Fanzin de bir araçtır kendini anlatmak için ve biz de bu yüzden fanzin çıkarmaya karar verdik. İsim de şuradan geliyor; biz o dönem, isimleri grupta ortak bir şekilde seçiyorduk. Aynı zamanlarda arkadaşlarla bir araya gelip, adaya giderek Lefter'i ziyaret ediyorduk. Madem Fenerbahçe dedik, o zaman Lefter olmalıydı. Çünkü, Fenerbahçe için en anlamlı isimdi. Lefter her yerde anlam buluyordu. Bedri Rahmi Eyüpoğlu'nun şiirinde, tribünde, sokaklardaki kağıt toplayıcılarında... Ayrıca tüm Fenerbahçe tribünlerinde "Ver Lefter'e Yaz Deftere" tezahüratı bilinir. Bizim için anlamlı olan, şey kurumsallaşmış isimlerin dışında kalarlar.

"Tak kapşonunu, çık sokağa / Spreyini koy çantana / Koy stickeri, yap stencil / SOKAK senindir / Sakın unutma" diye bir duvar yazısı ilişiyor gözümüze fanzin orta sayfasında. İlk sayfada ise devletin katlettiği Ali İsmail'e yazılmış mektubu da hatırlayınca, bir soru geliyor aklımıza; siz sokağın neresinde duruyorsunuz?

Tribünde polisin, yönetmeliğin baskılarına rağmen sözünü bir şekilde söylemeye çalışıyorsun. Modern futbol dinamikleri de senin sesini duyurmanı kısıtlıyor. Belli bir çizgiyi aştığında, türlü cezalar veriliyor, baskılar artıyor. Sokakta böyle değil. Daha özgürsün. Bu yüzden koyuyorsun spreymizi çantamıza. Bizim için tribün kültürü, sokak kültürüdür. İki yerde de var olmamız, birbirinin aynısıdır bu yüzden. Sokağı tribüne sokmaya çalışıyoruz aslında. Tribündeki baskılar ve cezalar arttığında, yani tribün bizi ifade etmekten çıktığında, gitmiyoruz tribüne. Tribünde

duruyorsak, sokakta devam ediyoruz. Ali İsmail Korkmaz Fenerbahçe Yıkılmaz bestesi "sokak"ta yapıldı mesela.

Fanzinlerin çoğu edebiyat içerikliken Ver Lefter'e futbolun yaşamın harmanlanmasıyla oluşmuş bir fanzin. Buna okuyucuların tepkisi nasıl oluyor?

Alt kültür olarak tanımlayabileceğimiz bir azınlığa sahibiz. Fanzin kültürü, tribün kültürüyle çok benzer. Biz de statta, sokakta, her yerde dağıtıyoruz. Mesela dijital pankart hazıra konmak, kumaşa fırça sürülerek yapılan pankart ve onu tribünde açmaksa üretimdir. Ve bu üretim altkültürün ta kendisidir. Altkültürün bir ürünü olan fanzinle tribün kültürü bu kadar benzerken, ortaya çıkan bu fanzin çok da alışılmadık dışında değil bu yüzden.

Taksim-Gezi Parkı İsyanı'ndan sonra birçok insanın politikleştiği aşikar. Tribünlerde de Gezi'nin izlerini fazlasıyla gördük. Tribündeki tepkileri, eylemlikleri sindirmeye çalışanları da gördük. Bir taraftar fanzini olarak, siz bu eylemlikleri ve karşısına çekilen duvarları, verilen cezaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

En başından beri Gezi sürecinin içindeydik. Çünkü grup olarak kendi var oluşumuzu, bir dünya görüşümüzü üzerine oturtuyoruz. Evet, bu isyanla birlikte stada çok şey taşındı ama aslında stattan da sokağa çok şey taşındı. İlk gün atılan sloganlar bile, hep taraftar sloganlarıydı. Birbirlerini beslediler. Tribün kültürü de, aslında özünde sistem karşıtı. Bu yüzden eylemliklere yüzümüzü döneceğimiz aşikardı. Ardından gelen cezalar ve baskılar da elbette kaçınılmazdı.

Son olarak, Ver Lefter'e fanzine ulaşmak isteyenler, nereden ulaşabilir?

Fanzini bıraktığımız noktalar var: Kadıköy 26A, Kadıköy Mephisto, Taksim Mephisto ve Kadıköy Kadife Sokak'taki Simurg Tekel. Facebook üzerinden de Ver Lefter'e sayfasına bakabilirler.

Jonathan'lara...

Serhat Durup

"Pek çok insan hayata bakar, ama onu yaşayamaz. Onların gördükleri hayatın kendisi değil, sadece gölgesidir" der 'fevkalade tehlikeli kadın' Emma Goldman. Richard Bach'ın kahramanı Jonathan Livingston da bu hayatı yaşayanlardandır, hayatın gölgesinde kendilerini kandırmakta olan kuklalardan değil. Sürü halinde yaşamayı seçmeyen, aynı zamanda sadece kendi yaşamını değil, tüm martıların da zincirleri kırması gerektiğini düşünen, "Yaşamak için ne çok neden var! Balıkçı teknelerinin etrafında o rutin, sıkıcı dönüp dolaşmadan başka nedenler var yaşamak için! Cehaletimizi kırabiliriz, becerilerimizi, yeteneklerimizi ve zekâmızı kullanarak kendimizi bulabilir, kendimiz olabiliriz! En önemlisi özgür olabiliriz, uçmayı öğrenebiliriz!" diye haykıran ve her defasında özgürlüğe uçan bir martı...

O, sıradan bir martı değildir. Salt düşüncelerinin zincirlerinden kurtulan, bedeninin zincirini kıran bir martıdır. Onu deniz kenarında, vapur tepelerinde, çöp yığınlarında göremezsiniz. Onu görmenize gerek yoktur ya da duymanıza. Hissederseniz, kanatlarının her çırpışında 'özgürlük' naralarını, yüreğinizde ve zihninizde hissedersiniz.

Jonathan ile aynı şeyleri düşünen bir dostu var. Fakat hayatları boyunca hiç karşılaşmamışlar, hatırlan Jonathan'dan bir yüzyıl kadar daha önce yaşamış bu dost. Jonathan kadar yaşamı seven ve yaşamayı bilen; Şahin. Gorki'nin Şahin'i. Gorki, Yılan ve Şahin hikâyesinde, insanların uğruna mücadele etmeye ve yaşamaya değer tek şey olan 'özgürlük'ten bahseder. Hikâyede Yılan, arkadaşı olan Şahin'i bir türlü anlayamamaktadır ve onun için endişe duymaktadır; "Niçin bu tozun, toprağın içinde karanlıkta kalmıyorsun da, göklerde süzülüp cennete uçmaya niyetleniyorsun? Seni orada bekleyen tehlikeleri, pusuya yatmış olan gerilimleri ve fırtınaları bilmiyor musun, seni avlayıp hayatına son verecek olan avcının silahını görmüyor musun?" Yılan sürekli korku duyar arkadaşı Şahin için. Her karşılaştığında buna benzer cümleler kurar ve her seferinde arkadaşı Yılan'ın dediklerini umursamayan Şahin, özgürlüğe doğru gökyüzüne kanatlarını çıkarır. Fakat bir gün Yılan'ın korktuğu olay gerçekleşir; Şahin'i yerde, kalbinden akan kanlarla görür ve ona kızmaya, bağırmağa başlar. "Seni sersem, seni uyarmıştım, sana burada, karanlıkta, tozun toprağın içinde kalmanı söylemiştim, kimse sana zarar vermezdi burada!" Şahin'in son nefesinde buna cevabı ise şöyle olur; "Ben semaya çıktım, göz kamaştırıcı tepelerin üstünden uçtum, ışığa baktım, yaşadım, hayatımı yaşadım!"

Peki ya bizler? Bizler onlar kadar özgürlüğe inanıyor muyuz? Ve özgürlük kavramının içini onlar gibi saf, benzersiz doldurabiliyor muyuz? Nietzsche'nin söylediği gibi, denizi seviyorsak dalgaları da seveceğiz, uçmayı istiyorsak düşmeyi de bileceğiz ve korkarak yaşarsak hayatı sadece seyrederek, yaşayamayız.

Bakunin Kitabı

Seçme Yazılar 1869 - 1871

Hazırlayan: Robert M. Cutler

Bakunin Kitabı

Mihail Bakunin'in 1869-1871 tarihleri arasında yazdığı seçme yazılardan oluşan kitap, geçtiğimiz ay, Dipnot Yayınları'ndan. Türkçeye ilk kez çevrilen makalelerden oluşan kitap Bakunin'in Paris Komünü döneminde aldığı devrimci tavırları ve isyan ruhunu yansıtıyor.

Kitapta bulunan makaleler, Bakunin'in 1. Enternasyonal'deki ayrışmadan önce yazmış olduğu yazılardan oluşuyor. Bu dönemde muğlak bir sosyalizm anlayışı olduğu için kitabın birçok yerinde Bakunin'in savunduğu düşünceler de bu sosyalizmin içerisinde anlatılmıştır. Bu dönemde, Blankistler, Mazziniciler,

Marksistler ve anarşistler de kendilerini bu sosyalizm tanımı içinde var sayıyorlardı. Tabii 1872'de toplanan 1. Enternasyonal'in ardından, Bakunin'in St. İmier'de Anarşist Enternasyonal'in kurulmasını sağlamasıyla birlikte anarşistler bundan böyle kendilerini sosyalizm içerisinde tanımlamamaya başlamıştır. Bu ayrışma ile Marksistler de kendilerini "bilimsel sosyalizm" anlayışı ile ifade etmeye başlamışlardır. Kitapta bu ayrışma ve farklılığın belirtilmemiş olması, okuyucuda soru işaretlerinin oluşmasına neden olabilir.

Enternasyonal'le ilgili birçok yazının bulunduğu bu kitap-

ta, Bakunin'in, anti-otoriter ve devrimci anarşist tavrını yansıtarak 1. Enternasyonal'i nasıl yönlendirmek istediği de görülürken; aynı dönemde Marx ve Engels, burjuva siyasetine katılmaları için proleterleri yani işçileri teşvik ediyorlardı. Çünkü onlara göre çoğunluk proletarya olacaktır ve onlar da bu sebeple çoğunluğu koruyan seçimleri olumlu görüyorlardı. Ama Bakunin "genel oy hakkını" bile kandırmaca olarak görerek seçimlere girmenin, burjuva dünyasına katılmak, burjuva ile uzlaşmak demek olduğunu söylüyordu. Bakunin, "bundan kesinlikle kaçınılmasını, işçilerin ve ezilenlerin kooperatif örgütleriyle dayanışma ilişkileri

örmesini, grevlerle diğer işçileri de toplumsal mücadeleye katmalarını" vurguluyordu.

Sistemde çatlakları derinleştirmek yerine onları sıvılamayı tercih eden burjuvazi yandaşlarını ve Fransız Devrimi ile güçlenen bu sınıfın ikiyüzlülüğünü açıkça eleştiren Bakunin, 3 senelik dönemde yazdığı yazılarıyla ezilenlerin devrimci mücadelesinde önemli kırılma noktaları yaratmıştır. Kitapta bulunan yazıların Paris Komünü öncesi yazılmış olması, Bakunin'in anarşist görüşlerinin hem komüne hem de daha sonraki büyük toplumsal süreçlere etkisini göstermesi bakımından da önemlidir.

Tarih

İşçi-Patron Kavgasının Anarşist Kökeni

1 Mayıs 1886

Furkan Çelik

1880'li yıllarda ABD'nin dört bir yanını "Günde 8 Saatlik İşgünü" grevleri sarmıştı. Dünyanın farklı coğrafyalarından yaşamlarını sürdürebilmek için ABD'ye gelen göçmenler, buradaki işçi sınıfının büyük bir kısmını oluşturuyordu. Avrupa'dan çalışmaya gelenler arasında, orada anarşist sendika ve yapılarda örgütlü bulunan işçiler de vardı. ABD'deki radikal işçi hareketinin temelini bu işçiler oluşturacaktı.

İşçilerin farklı halklardan olmalarıyla ilişkili olarak farklı dillerde neredeyse yüzün üstünde anarşist yayın çıkıyordu. Avrupa'da zaten işçi hareketinin içinde doğmuş modern anarşizm, okyanus ötesinde de kendini var etmekte sıkıntı yaşamadı. O dönemin en güçlü sendikal yapılanmalarının temellerini anarşistler attı.

"Günde 8 saat" diyerek fabrikalarda işlerini bırakanlar, sadece çalışma zamanına değil, koşullara, ücretlere ama daha da ötesinde patronlara, onların özel kollukları olan Pinkerton'lara, devlete de karşı çıkıyorlardı. Dönemin reformist sendikalarına karşı, anarşistler işçi özörgütlenmelerinde ısrarla kapitalist sisteme karşı mücadele etmeyi savundu.

3 Mayıs'ta Chicago'da, önceki sene sendikalı işçileri işten atan, dahası Pinkerton denen işçi katili güvenlik şirketine greve giden işçileri öldürten McCormick Harvester Şirketi'nin fabrikasının yanında eylem kararı alındı. Yaptığı konuşmada, birlikteliğin ve dayanışmanın

sadece öz-örgütlülükle oluşabileceğini anlatan August Spies "Hep beraber olursak, biz kazanırız." diyordu. Grevkırıncıların polis eşliğinde fabrikadan çıkmasıyla, genel grevi sonlandırmaya çalışanlara karşı herkesin sesi yükseldi. Polis işçilere saldırdı ve ABD'nin diğer bölgelerinde genel grev için sokakta olanlar gibi işçileri öldürdü.

Bu durumu protesto etmek için Chicago-Haymarket Meydanı'na bir gün sonrasında bir miting planlandı. August Spies, Albert Parsons ve Samuel Fielden gibi anarşist işçilerin konuştuğu mitingin sonuna doğru, saldırmak için donanımlı gelmiş polis birlikleri işçi grubuna yöneldi. Vakit kaybetmeden silahlarını ateşleyip işçileri katletmeye başladılar.

Bu sırada polisler arasında patlayan bir bombayla polislerden ölenler de oldu. Polis bunun üzerine şiddetini daha da arttırdı. Sonrasında başlayacak bir siyasal şiddet ve baskı kampanyası için devlet, bu bombalamayı kullanacaktı.

Anarşist yayınevleri, dergiler, bürolar, sendikalar basıldı. Birçok anarşist tutuklandı. Göçmen işçilere yönelik baskı dalgası, Haymarket Olayı'yla beraber başlayacak ve sonraki on yıllarda bir devlet politikası haline gelecekti. Eylemi örgütleyen ve Arbeiter-Zeitung gazetesinde çalışan anarşistler tutuklanarak bombalama eyleminden yargılandılar ve idam cezasına çarptırıldılar. Albert R. Parsons, August Spies, Samuel J. Fielden, Michael Schwab, Adolph Fischer, George Engel, Louis Lingg ölü-

me mahkum edilirken, Oscar Neebe 15 yıl hapis cezasına çarptırıldı. İşçilerin uluslararası dayanışma eylemleriyle sadece Samuel J. Fielden ve Michael Schwab'ın cezası ömür boyu hapse çevrilirken, Louis Lingg hücresinde intihar etti. Albert Parsons, August Spies, George Engel ve Adolph Fischer 11 Kasım 1887'de asılarak idam edildiler.

Spies'in asılmadan önce mahkeme-deki sözleri şu oldu; "Eğer bizi asarak ... haksızlığa uğrayan milyonların, sefalet içinde ölesiye çalışan ve kurtuluşu arzulayan, kurtuluşu bekleyen milyonların bu hareketini, işçi hareketini yok edebileceğinizi umuyorsanız; eğer düşünceniz buysa, o zaman asın bizi! Burada bir kıvılcımı ezeceksiniz, ama şurada, burada veya orada, arkanızda ve önünüzde, her yerde alevler yükseliyor. Bu gizli bir ateş. Bunu asla söndüremezsiniz."

Söndüremediler de! Ne yıllar sonra ABD'de onların bıraktığı anarşist geleneği devralan işçilerin ateşini, ne de her 1 Mayıs'ta dünyanın farklı yerlerinde o gün sokağa çıkan ezilenlerin ateşini...

İşçi-patron kavgasının anarşist kökenini anlamak önemlidir. Bugün devlet 1 Mayıs'ı yasaklarken, devlet ve kapitalizm ilişkisini anlamak için; reformizmin zengin ettiği bürokratlarıyla sendikaları ve o sendikalardaki işçi işgallerini anlamak için; özörgütlülüğün gücüyle gerçekleşen fabrika işgallerini anlamak için; yüzyıllar öncesinden yakılan ateşin harını bugün Seyitömer'de, Kazova'da, Greif'ta görmek için önemlidir.

Meydan Gazetesi Taksim İrtibat Bürosu Açıldı

İki yıla yakın bir süredir yayın hayatını sürdüren aylık anarşist gazete Meydan'ın Taksim irtibat bürosu açıldı.

Hafta içi ve Cumartesi günleri

sabah 09:00 ve akşam 20:00 saatleri arasında açık olan Meydan bürosundan gazete yazarlarına ulaşabilir, Meydan'ın geçmiş sayılarını edinebilirsiniz.

Taksim Mis Sokak'ta bulunan irtibat bürosunun tam adresi ise şöyle:

**İstiklal Caddesi Mis Sokak
No:4 Taksim/İstanbul**

Paylaşarak Özgürleşenlerin Köyü

Longo Mai

Çitlerin olmadığı bir köy burası, bu köyde bahçeler, tarlalar, ambarlar hep ortak... Bu köyde "benim" yok, "bizim" var. Hiçbir şey birinin değil, her şey herkesin. Burada paylaşılanlar sadece "şeyler" değil, hayaller de ortak, hayatlar da. Ortak yaşamlarda her iş paylaşarak yapılıyor, burada çalışmanın yorgunluğu değil; birlikte üretmenin huzuru ve neşesi var.

Bu tasvir bir hayalin tasviri değil, bu köy Fransa Limans'da Longo Mai Köyü. Türkçesi "Çok Yaşa Köyü", ömrü uzun olsun diye böyle koymuşlar adını. Longo Mai bu dileklerle kurulduğunda senelerden 1973...

Bu köyün kuruluşunun öyküsü ise kısaca şöyle; 1968 Mayıs'ının ardından İsviçre'ye sığınan bir grup, burada İsviçreli öğrencilerle tanışıp, ortak hareket etmeye başladı. Bu grup bir taraftan neo-nazilere karşı mücadele ederken, diğer taraftan işçi mücadelelerinde yer alıyordu. Bu dönemdeki önemli direnişlerden olan Schirmeck'teki fabrika işgaline de katılan grup, burada önemli deneyimler kazanmıştı. Bu süreç boyunca hem Avrupa, hem de İsviçre'de basın ve hukuk alanında birçok kişiyle ilişki kuran grup, bu deneyimin sonrasında, Limans'da bulunan Zinzine tepesinde, üzerinde sadece yıkıntı bir çiftlik evi bir de güvercin kümesinin olduğu 270 hektarlık bir araziyi satın aldı. Anarşist, antimilitarist fikirlerle hareket eden grup yaşamı yeniden yaratmak için burada komünal bir topluluk kurdu. O günden

bugüne sürmekte olan kooperatif şu anda Almanya'dan Costa Rica'ya, Avusturya'dan İsviçre Jura'sına kadar on farklı kooperatifle de işbirliği halinde.

Birbirinden farklı bölgelerde faaliyet gösteren kooperatifler, hayvansal ürünlerden gıdaya, giyimden kozmetiğe kadar birçok alanda üretim yapmakta. Chantemerle'deki iplik fabrikası, Luberon'daki bağcılık ve zeytincilik kooperatifi, İsviçre Jura'sındaki kaz ve koyun yetiştiriciliği yapan kooperatif bunlardan sadece bir kaçı. Bu kooperatifler ağı arasında en eskisi ve en büyüğü, Limans'daki Longo Mai.

Longo Mai kooperatif olarak adlandırılıyor fakat işleyişi komünal. Tüm arazi, arabalar ve tüm alet ve makineler ortak kullanılıyor, dolayısıyla üretim süreci de kolektif işliyor. Komünde evlerde yemek pişmiyor, ortak bir yemekhaneleri var ve haftada bir toplanarak bir sonraki haftanın menüsünü ve hazırlık, yemek, bulaşık inisiyatifi listelerini oluşturuyorlar. Ortak bir fırınları, bir kesimhaneleri, bir marangoz atölyesi, bir metal atölyeleri ve arabalar için tamir atölyeleri var. Fırında kendi ihtiyaçlarının yanında fazladan da ekmek yapılıyor ve bu ekmekler köy pazarında satılıyor. Kesimhanede ise yine yetiştirdikleri hayvanları kesiyor ve yine kendilerinin yaptığı soğutuculu bir kamyonetle civar köylere dağıtıyorlar. Diğer atölyelerde ise komünün ahşap ve metalden yapılabilen bütün ihtiyaçları karşılanıyor. Evlerini kendileri yapıyorlar. Bir su değirmeni

ile ihtiyaçları olan elektriği üretiliyorlar.

Yaşamların böylesine ortaklaştığı bu köyde elbette kararlar da ortak. Kimsenin özel mülkiyetinin olmadığı bu komünde gelirler ortak bir havuzda birikiyor ve tüm ihtiyaçlar tartışılıyor. Sorunların çözümünde ise önceden belirleneni ve değişmeyen tek ilkeyi tartışarak, ortak karar alıyorlar. Ve böylece tüm bireyler topluluğun bugününü ve geleceğini belirleyen etken bireyler oluyor.

Elbette yaklaşık 300 kişilik bu komünde böyle bir hayatı dış dünyadan tamamen kopuk bir şekilde sürdürselerdi belki yaşadıkları hayat daha kolay ve "ütopik" olabilirdi, oysa onlar en baştaki kaygılarını hala taşıyorlar ve bu noktada eylemeye devam ediyorlar.

Longo Mai Limans'da kurulduğundan bu yana birçok eylem ve örgütlenme çalışması yaptı, birçok kooperatifle dayanışma gösterdi. Madagaskar'da kurulan bir kooperatifi destekledi, Costa Rica'da bir kooperatif kurulmasına bizzat önyak oldu. Longo Mai, Avrupa'da göçmen ve mültecilerin savunma komitesinin oluşturulmasına katkıda bulundu ve Pinochet darbesinin ardından sürgün edilen 2000 kişinin İsviçre komünlerine yerleştirilmesini sağladı. Yine; bizim yaşadığımız topraklarda Fatsa ve Yeni Çeltik davalarının takipçiliğini yaptı ve bu davaların uluslararası basında yer bulması için çaba sarf etmişti.

Longo Mai, sahip olduğu uluslararası basın ilişkilerini kul-

lanmasının yanı sıra, kendi gündemlerini oluşturup duyurabileceği, basın yayın araçlarını da oluşturdu. Komünde aynı zamanda kurulduğu günden bu yana birçok kez kapatılma tehdidi alan bir de radyo istasyonu yer alıyor. 1981 yılında kaçak olarak yayına başlayan Radyo Zinzine, şu anda 20 bin dinleyicisi olan ve düzenli yayın yapan, yasal bir kanal. Radyo Zinzine'nin yanında, bir haftalık yayın ve bir de gazete çıkarıyorlar. Aynı zamanda yüz kadar gazetecinin bağlı olduğu bir haber ajansı olan Bağımsız Haber Ajansı (AIM) ile ilişkili ve Avrupa Özgür Radyolar Birliği'nin üyesi durumunda.

Longo Mai; yıllardır sürdürdüğü komünal deneyimi, dayanışma kültürü ve politik alanlardaki varlığından dolayı, özellikle de anarşistlere, antimilitaristlere, asker kaçaklarına ve göçmenlere kapılarını açması nedeniyle defalarca baskıyla karşılaştı. Örneğin 1989 yılı Kasım ayında, Longo Mai Köyü, Alman devletinin talebiyle, "tehlikeli Kürt teröristlere yataklık yaptığı" bahane edilerek basılmıştı. Tüm bunlara rağmen hala varlığını sürdürmekte olan bu köy, isminin hakkını vererek daha da "çok yaşayacak" gibi görünüyor.

Longo Mai'nin köylüleri, bugün komündeki üçüncü kuşağı yetiştirirken biliyoruz ki onlar dün hayallerini sırtlanıp, bugün hayatlarını dönüştürenler... Onlar paylaşarak örgütlenen, örgütlenerek özgürleşenlerden...

Nesilden nesile "Çok Yaşa" Longo Mai.